

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Syngespil for den Danske Skueplads : [Den
Gyldendalske Samling].

Vol. 7

København : Gyldendal, 1776-90

8 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

25, - 3.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021686280

Engelhardt

1804

Smith & Co.

1804

1804

1804

1804

1804

Syngespil

for den

Danske Skueplads.

Syvende Bind.

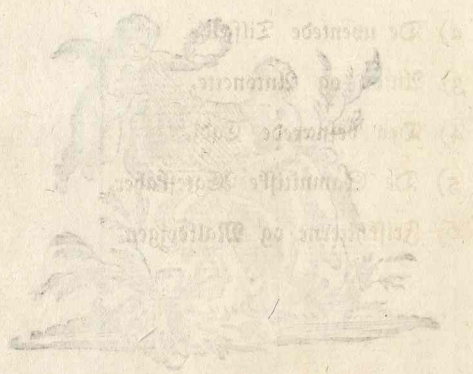
København, 1785.
Trykt paa Gyldendals Forlag,
hos J. N. Thiele.

Handbook

Handbook

Handbook

Handbook

Handbook

Indhold
af
Syvende Bind.

- 1) Den foregionne Lord.
 - 2) De uventede Tilfælde.
 - 3) Anton og Antonette.
 - 4) Den besnærede Eadi.
 - 5) De Samnitiske Egteskaber.
 - 6) Friskytterne og Malkepigen.
-

Verzeichnis

der

in der Stadt

Verzeichnis der

1) Den 1. Jan. 1790

2) Den 1. Febr. 1790

3) Den 1. März 1790

4) Den 1. April 1790

5) Den 1. Mai 1790

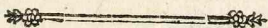
6) Den 1. Juni 1790

7) Den 1. Juli 1790

8)

9) Den 1. Sept. 1790

Den
foregivne Lord.

Et Syngestykke

i to Akter.

Oversat af det Franske

til

Piccinis Musik.

Personerne.

Anselme.

Irene, hans Datter.

Finette, hendes Pige.

Leander, Irenes Elsker.

La Fleur, hans Diener.

Notarius.

En Diener.

Første Akt.

Skuepladsen forestiller en Landsbys Egn. Paa den anden Side sees Anselmes Huus med Terrasse.

Første Scene.

Leander. la Fleur,

(som neppe er kommen ind, og fører Leander ved Haanden).

Duet.

Triff heran!

la Fleur.

Leander.

Jeg tør ei, lad være.

la Fleur.

Vær uforsagt, fat Mod, følg mig.

A 2

Leander

Leander.

Der Kommer En —

la Fleur (for sig).

Den kiefte Herre!

Leander.

Det vift gaaer galt, om jeg troer dig.

la Fleur (peger til Anselmes Huus).

Hvor tyft det er! Hvad er vel vovet?

Leander.

Al, la Fleur!

la Fleur.

Hvi tor De ei gaae?

Leander.

Om Faderen —

la Fleur.

Det Toffehoved!

Leander.

Nei, jeg hans Harm ei kan udftaae.

la Fleur.

Hvor man dog plages,

Naar man maae drages

Med flynkende

Forelskede!

Leander.

Hvor stor en Smerte!

Hvor piint et Herte!

Hvor grum en Ven!

la Fleur.

De Sukke drager,
Udstonner Klager,
Men meer ei tør.

Ei seer, ei sandser,
Skielver og standser,
Og gjør mig ør.

Leander.

Jeg Modet mister.

la Fleur.

Og jeg, jeg brister.

Leander.

Jeg maae forgaae!

la Fleur. —

Jeg ligesaa.

la Fleur.

Nu, Herre, hav dog den Godhed og siig
mig engang, hvad Deres Beslutning er? Har
De ikke sagt mig, at De var dødelig forelsket?

Leander.

Jo, la Fleur; og jeg er det ogsaa.

la Fleur.

Og det i hele to Aar?

Leander.

I to Aar.

la Fleur.

At Frøken Irene var bleven taget ud af Klo-
steret, hvor De ved Hielp af Deres Søster havde
gjort

giort Bekjendtskab med hende, og at De aldrig havde kunnet komme paa Spoer, hvor Faderen havde bragt hende hen?

Leander.

Jo; og det var det, der gjorde mig saa mistroelig.

la Fleur.

At De ganske nylig var kommen efter, at de vare begge i denne Landsbys?

Leander.

Til al Lykke fik jeg det at vide.

la Fleur

(pegende hen paa Anselmes Huus).

Og at dette var deres Huus?

Leander.

Ja; i det holdes hun indsluttet.

la Fleur.

Godt! Her ere vi da. De staaer lige under hendes Bindue, og har ikke det Hjerte, at nærme sig det.

Leander.

Ne, la Fleur! jeg har engang forhen seet hende i det, men i det samme aabnedes Porten, og jeg maatte tage Flugten.

la Fleur.

De tager Flugten, naar Porten aabnes; er det Veien til at komme ind af den?

Leander.

Du veed, hvordan hendes Fader er, du
veed — —

la

Ia Fleur.

Ja, jeg veed, at det er en gierrig Aand,
og en Argus; det er altsaa raadeligst, strax at
tage Flugten, og jeg vil ufortøvet gaae —

Leander.

Hvorhen?

Ia Fleur.

Til Postgaarden, og bestille Forspænd, for
at vende om til Paris alt hvad Tøiet kan holde.

Leander.

Hvad du er haard! bring mig dog ikke til
Fortvivlelse.

Ia Fleur.

Sagde De mig ikke, at De bag ved hende
i Vinduet blev en ung og ganske smuk Kammer-
pige vaer?

Leander.

Jo, meget smuk endog.

Ia Fleur.

Kom, De rører mig; jeg har Medynk med
Dem. Men siig mig, hvori Deres Anslag be-
staar?

Leander.

Alt see og tale med hende.

Ia Fleur.

Og hvordan vil De komme til det?

Leander.

Det veed jeg ikke.

la Fleur.

Er det da mig, der skal vide det? De kan prise Dem lykkelig, at De har saadan en Tiener, som jeg er! Jeg har seet længe forud, at der ikke var andet end Uengstelse og Forvirring at finde i Deres Hoved, og har derfor forsynet mit med det Behørigte. De har jo vel hørt tale om en rig og tungsindet Engländer, som boer ved Enden af Bækken, og som aldrig vil see nogen? Denne Mand kunde blive os til stor Nytte.

Leander.

Hvorledes det?

la Fleur.

Han staaer i Forbindelse med en vis Raymond Ponce, der er Broder til Anselme, Treues Fader, og denne skylder ham selv Forbindelighed, siden han har skaffet ham 2000 Rigsdaler betalt, som han havde laant en anden Engländer mod Nager, og som den ærlige Mand skulde have Møie med at drive ind, naar han ikke havde haft hans Hielp.

Leander.

Vel! Men hvad skal jeg bruge denne Mylord til?

la Fleur.

Jeg veed nok, hvad han skal bruges til; men jeg er endnu ikke kommen saa vidt. Lad os nu gaae tilbage til Bognen, hvor jeg har alle mine Anstalter.

Lean-

Leander.

D jeg gietter Brugen —

la Fleur.

Det forstaaer sig, at De gietter alle Ting,
esterat alle Ting ere bleven Dem sagt. De er ret
en sindrig Mand.

Leander.

Det er virkelig et sikkert Middel —

la Fleur.

Na ja; men De maae have den Feielighed,
at holde Dem affides. Deres Diekast, Deres
Sulle — —

Leander.

Nei, jeg sværger dig til, at jeg vil —

la Fleur.

Giøre alting forkeert, For at begynde, vil
jeg være allene, og ikke have andre end mig selv
at passe paa. Jeg har al min Esfirtanke nødig,
og De gjorde mig kun Hovedet kruset. Søg
mig bare, om De har Daasen med Deres Por-
træt i hos Dem?

Leander

(tager en Daase op af Lommen, og viser ham).

Her er den.

la Fleur (putter den i Lommen).

Godt.

Leander.

Jeg kan slutte, hvad du vil giøre med den.

la Fleur

Det er meget vel.

Leander.

Åh, la Fleur! dersom det lykkes dig, at faae hende i Tale, saa mael hende ret mit Hjertes Tilstand.

Arie.

(Under Arien gaaer la Fleur og seer sig om overalt).

Mael hende, om du hende seer,
Mael hende al min bittre Smerte.
Stig hende, at mit ømme Hierte
End stolt af hendes Lænker er.
Min Siel — men du ei hører mig,
Betænk, at al min Røe, min Glæde,
Mit Hæld og Liv beroer paa dig.
Hør gaaer du hen, hvad Daarlighed!
Bliv dog her og hør paa mig.
See den bittre Bæe mig nager,
See min Smertes Grusomhed,
Føel Medynk ved min Omheds Plager,
Hav med min Qual Medlidenhed.

la Fleur.

Kan det faae Ende? Jeg veed udenad paa mine Fingre alt, hvad De har at sige hende. Men jeg hører noget røre sig; lad os gaae vor Vej.

(De gaae.)

Anden

Anden Scene.

Anselme. Finette

(bliver staaende i Døren).

Anselme

(gaaer meget uroelig omkring).

Mig syntes, jeg hørte nogen — — ah, jeg bliver dog aldrig rolig! At have baade min Datter og mine Penge at tage vare, det er for stor Besværlighed paa engang. Dernæst ligger dette Huus ogsaa ved Enden af Landsbyen, lige for Dinene af de Forbigaaende, og i Midten af det schweizerske Regiment, som suuser her i Eggen. Men i Byen var det dog tusinde gange galere. Sandt og vist er det, at naar man er Fader, og har suurt samlet sig en Smule, saa veed man ikke, hvor man skal være i Sikkerhed. Menneffene ere saa farlige, saa onde — ja, denne gamle Engellænder har fuldkommen Ret, at leve ganske for sig selv, som Natuglen, og ikke see nogen, uden sin Doktor. Det er stor Jammer, at han er syg; thi han er meget godgjørende, og hvad er ikke Godgjørenhed for en deilig Ting — at forstaae, naar man kan udøve denne Dyd; men for at kunne det, maatte man have Guldminer. Naar man derimod, som jeg, ikke har andet, end sin visse Indtægt, saa, i hvor lidet man end giver bort, saa edelægges man sig, især naar man har en Datter at styre ud; thi det
maae

maae dog skee engang; og saa imidlertid de græsselige Udgiinter til Stads og Fias — hvilken Daarlighed! Men maaskee begik hun en større, dersom hun ikke fulgte denne. Uden andet Selskab, end Finettes, moerer det hende, at pynte sig; og naar galt skal være, saa seer jeg dog heller det, end noget andet — (bliver Finette vaer).
Hvad gier du der?

Finette.
Jeg tager mig lidt frisk Luft.

Anselme.
Frisk Luft! Den kan man faae i Vinduet
saa godt som i Porten. Jeg maae undersøge.

Finette.
Ei, Herre! hvorfor viser De idelig Mistroer? Og var det da en Ulykke, om man saae Nogen, som kom Huset forbi?

Anselme.
Hvem? Hvilken Nogen? Snushaner? Muggierrige? Folk, som udspionere, hvad man tager sig for i sit eget Huus? eller Eventyr. Sægere?

Finette.
Ere der ingen andre Folk til i Verden, end disse?

Anselme.
Jo, dem, der ere endnu værre.

Finette.
I Sandhed, Herre, det værste af alt dette
Onde, er den græsselige Eensomhed, vi leve i.

An-

Jo, I har ret noget at klage over. Kan der være et behageligere Opholdssted, end paa Landet, hvor Luften er reen og sund, Udsigten herlig, og hvor man langt fra Verdens Tummul undgaaer alle de Faldstrikker, der lægges for Ufskyldigheden?

Finette.

En smuk Fornoielse, at være usinde Mile fra alle Menneſker! Oprigtig talt, Herre, vil jeg ſige Dem hver en Smule, der ligger mig om Hjertet.

Arie.

Jeg er from, beſkeden, ſindig.
Munden løber ei paa mig.
Men, min Herre, paa min Alder
Maae man lidet moere ſig.
Naar Fuglen Frihed er betaget,
Den ſynger, men dens kielne Stemme
Forkynder ei et roeligt Brøſt;
Den kan ei Lundens Glæde glemme,
Hvor den paa hver en Green har ſmaget
Opfyldet Attraaes Fryd og Lyſt.

Anſelme.

Uforſkammede! er det deſlige Raad du giver min Datter?

Finette.

Nei, de ere tiiforladelig ganſke anderledes.

An-

Anselme.

Saa! Lad da høre, skionne Læremester, hvori de vise Lærdomme bestaae?

Finette.

J de uimodsigeligste Sandheder. Som for Exempel: naar man er rig, maae man handle som den ædelmodige Engellænder, som man daglig taler saa meget om.

Anselme.

Jeg forstaaer dig. Du vilde nok, at jeg skulde være ligesaadan en Ødeland som han? Men denne Engellænder, som du taler saa meget om, vilde dog staae dig meget ilde an; thi han er tungsindet.

Finette.

Jaa; men langt fra ikke knurvoren; og tager han ikke Deel i andres Fornøielse, saa betaler han dog Omkostningerne: og det er vel mere.

Anselme.

Men han kan ikke udstaae Fruentimmer; det blotte Syn af saadant et Gies, som dit, volder ham Krampe.

Finette.

Harde han ikke elsket dem for meget forhen, saa hadede han dem ikke saa høiligen nu; og veed De vel, Herre, at Kulde og Eigegyldighed er det eneste, vi ikke kan tilgiye Mandfolkene. Vi taale gierne, at de bande os, naar vi kun ere vigtige for dem.

An-

Anselme.

At du ikke fattes Svar, har jeg ogsaa længe vidst.

Finette.

Men troer De da, Herre, at vi ogsaa har Afsthe for Mandfolkene? Efter den Meie, som De gjør sig, for at vogte os for deres Syn, skulde man troe, at de havde Bastik-Dine.

Anselme.

O mit Barn, vidste du, hvad man kan ber frygte af os!

Finette.

Jo, jeg troer, at de ere meget farlige.

Anselme.

Du kiender os ikke. Giv nu vel Agt.

Urie.

Mandsfolk falsk, som Ratten, ere,

Kyser ei i Førstningen,

Synes ydmng, frygtsom være,

Omt og kielent miaver den;

Beed, at snoe sig, at behage,

Krummer Ryggen, at indtage;

Uf dens Smidighed I smiler,

Blandes af dens Flatterie.

Men naar den i Skindet hviler,

Ydmng og Smiger svinder,

Hastig I dens Fromhed finder

Skiftet om til Raserie.

Den

Den farer, river, omstøder,
 Daarlighed med Galsskab foder,
 Vengster daglig eders Bryst.
 I fælde Graad, forgieves Klager.
 Fortrydelsen, som eder nager,
 Desværre! er eders ganske Trøst.

Finette.

Jeg troer ikke en Tøddel af alt det, og Deres Datter ligesaa lidet, Herre; endskjønt vi meget vel veed, at der iblandt Mandfolkene findes affkyelige, vederstyggelige og leedsommelige Skabninger. Men vi veed ogsaa ret godt, at der ere indtagende, milde, fromme og søielige iblandt dem; og vi smigre os med, at Himlens Godhed har bestemt os een af dem, som ere dannede efter det sidste Mønster. Vil De altsaa ikke have den Godhed, selv at gjøre Forslaget, saa varer jeg Dem ad, at det kunde falde os ind, selv at have Umagen at søge ud.

Anselme.

Hvordan, din Viiskieft?

Finette.

Ja, Herre, vi ere begge i den Alder, da det er overmaade leedsomt, at langes. Det er som Ven jeg taler med Dem, og De veed selv, at Fruen Irene viste megen Begierlighed efter at faae en Mandfolke-Dragt til sig og til mig, og som De svæiede hende i, siden det kun kostede lidet. Nu, hvad vil det sige? Intet, uden

uden at hun i denne Dragt forestiller en ung hæftig og overmaade stærk indtagen Elsker, saa kan De aldrig forestille sig, i hvilken Bevægelse hendes Siel sættes, og den Jld, der spiller i hendes Vine, og hvormed hun siger til mig:

Arie.

Du vil Amor Modstand giøre?

For hans Lov du Rædsel bær!

O lad hans blide Røst dig lære:

At elske ømt, og troefast være,

Livets Hæd og Glæde er.

Anselse.

Hvordan? Dette Sprog er min Datter bekiendt? Saa er det og dig, der har har lært hende det.

Finette.

Nei, langt fra, Herre, det er Naturen; men det er kun lidet det: der ere Diebliske, hvori hendes Hierte banker, Sielen smelter, da falder det mig til at spille Elskerens Rolle, og da siger jeg til hende:

Arie

Haab alle Ting, lad Modet fiende,

Det Slaverie maae tage Ende,

Der tvinger Sukke af din Barm;

Bed. Elskov brydes skal din Lænke,

Den dig for Graad vil Bølløst skienke,

Til Fryd og Hæd forvandle Harm.

B

An-

Anselme.

O Himmel! det er med sigt at baade den ene og den anden driver Tiden hen.

Finette.

Det beroer allene paa Dem, Herre, at giøre Ende paa dette smaa Spøg, naar De snart vil forjage det ved noget Birkeligt.

Anselme.

Hold Munden, du Uforskammede, og gaae ind! (Han støder med Forbittrelse Finette ind i Huset, og troer at lukke Døren.) Der har jeg gjort et godt Arbejde! hvilken farlig Slange havde ikke sneget sig ind i mit Huus! Et Bondefolk, saadan en troeskuldig Toffe var jeg bedre tient med. Jeg maae gaae hen og see til at faae fat paa saadan en, og saa skal i Morgen den Dag denne Galning ud af mit Huus.

(Han gaaer.)

Tredie Scene.

Irene. Finette.

Finette

(Som, saasnart Anselme gaaer, lukker Porten sagte op og figer ud).

En lykkelig Tildragelse! Frøken! kom, Frøken! Deres Fader er ude.

Irene

(nærmer sig frygtsom).

Er min Fader ude?

Fi:

Finette.

Ja! jeg sagde ham reent ud alt, hvad der laae mig om Hjertet; han blev saa opbragt derved, at han slog Porten i, men af lutter Forbitrelse gik han sin Vej, uden at slaae Laasen op.

Irene

Saa lad os heller gaae ind, Finette; han maatte vende strax om igjen.

Finette.

Og hvad Ondt er der da i, Frosen, at tage en Smule frisk Lust her paa Veien? Var det ikke her, hvor De forgangen Dag saae Leander, da De med saa megen Eindsbevægelse kaldte paa mig og sagde: Finette, jeg troer, det er ham?

Irene.

Desværre! det var ikke ham, han var ikke gaaet saa hastig bort, han veed ikke engang, hvor jeg er. Finette, hvor ulukkelig er jeg ikke! To Mars Traværelse har ikke i mindste Naade svækket det Indtryk, som dette unge Menneſke har gjort i min Varm, men —

Finette.

Hvad for et Men?

Irene.

Jeg opfylder min Pligt, min Fader har at byde over mig.

Finette.

Men om han nu har besluttet, at holde Dem her indspærret og vansmægte, for desto længere at nyde Frugten af Deres mødrene Arv?

B 2

Irene.

Irene.

Dersom han har besluttet det, hvad kan jeg da foretage mig derimod. Han er jo min Fader.

Finette.

Jeg troer det. Men dersom han er Deres Fader, er De da ikke og hans Datter, og bør han da være saa umenneskelig, at lade Dem visne og forterres som en Blomst? I øvrigt kan De gjerne gjøre mig saa mange Indvendinger som De lystet, men jeg vædder med Dem, at ved et Kvarteers Samtale med Leander bliver der ikke den mindste tilbage.

Irene.

Tael ikke mere om ham; jeg saaer ham aldrig meer at see.

Finette.

Dersom De har seet ham, dersom det ikke har været et Blandværk, men at han virkelig er i denne Landsbys, saa er han vist i dette Dieblis betænkt paa Midler til at saae Dem i Tale, eller ogsaa skrive Dem til.

Irene.

Du kommer mit Herte til at banke.

Fjerde

Fierde Scene.

Irene. Finette. la Fleur

(som en Bissekræmmer).

la Fleur

(Synger først i Koliffen, siden bag i Theatret,
og lader som han seer ingen).

Arie.

Kom og køb af mine Vare,

Bølger det, som bedst staaer an.

Man ved mig kan Penge spare;

Jeg har alt, hvad ønskes kan.

Finette.

Hvad hører jeg?

la Fleur.

Flore fra Bologne,

Bande fra Cologne,

Beste fra Lyon

Point d'Alençon.

Hvasse Saxe, Knive,

Naale stærke, stive,

Parisiske Baand,

Nymodige Fiere,

Og Blomster, med mere.

Alt fra første Haand.

Irene.

Det er en Bissekræmmer.

Finette.

Lad os see, hvad han har,

Trene.

Nei, jeg vil ikke kiese noget.

la Fleur

(nærmer sig dem).

Mine naadige Fruer! hav den Godhed, at bese mine Være, og dersom der er noget, der staaer Dem an, saa skal vi nok komme til rette, jeg lader mig gierne tinge af, og forlanger kun Afsetning.

Finette.

Vi ere ikke ved Penge, min Ven.

la Fleur.

Desto bedre! det er en Fornøielse, at have Personer i sin Vield, der ligne Dem.

Finette.

Det synes at være en høflig Mand, Frøken. Vi kan sagtens see —

la Fleur

(viser Leanders Daase).

Kast Dinene paa disse Baand, disse Blomster: er det ikke, som om de vare levende? Betragt engang denne Daase, hvor fortræffelig den er udarbeidet, især hvor fint og ypperligt dette Malerie er; hvad synes Dem om det?

Trene (for sig).

Hvad seer jeg! det er Leanders Portrait.

la Fleur (for sig).

Hun rødmer — det er et godt Tegn.

Trene.

Irene.

See engang paa det Portrait, Finette.

Finette.

Her er noget skjult under.

Irene.

Et Brev paa Bunden af Daasen.

(Hun taber den.)

Femte Scene.

De Forrige. Anselme.

Anselme

(bag i Skuepladsen).

Hvad seer jeg! Min Datter er ude af Hus-
set, og der er en Mandsperson hos hende! Hvad
vil han? Hvad begierer han? Det er en Kram-
mer. Disse Kompaner ere dog ogsaa allevegne
til at friste Pigerne; men det er godt nok til mig,
fordi jeg glemte at lukke i, førend jeg gik. (Til
la Fleur) Gaae kun! her er intet at forhandle;
der behøves intet af sligt i mit Huus.

la Fleur.

Ei, Herre! vær saa naadig.

Anselme.

Vi købe intet.

la Fleur.

Herren maae ikke troe, at jeg hører blandt
de Skielmer, der søge at trække Folk op. Jeg
er i Trang for Penge, og giver næsten Varen-
bort for intet.

Anselme.

To mænd, for intet! — Plag os ikke mere.

la Fleur (for sig).

Den bandsatte Gniør!

Anselme.

Det er sandt, jeg slog i Gaar Afes det ene Glas itu af mine Brillen, saa jeg kun kan see med eet Øie. Handler De ogsaa med Brillen?

la Fleur.

Ja, min Herre! jeg har de allerfortræffeligste.

Anselme.

Lad see. — Men jeg siger Dem forud, at mine fatters intet, uden det ene Glas, og jeg seer ret godt med eet Øie; skru dem derfor kun ikke op, thi jeg er langt heller eensiet, end jeg lader mig trække ved Næsen. To Glas er overflødigt, og jeg er ikke den Mand, der finder Smag i Pragt og Overdaadighed.

la Fleur.

For at komme i Handel med saadan en Herre, som De, skal jeg findes saa billig som mulig. Forsøg kun mine Brillen, og see, hvor reent og klart de gjøre alle Ting.

(Han byder ham et Par Brillen.)

Anselme

(tager en Bog af Lommen, og læser).

Giv hid. "Den meest mistænkelige Mand er lettest at narre —" Nei, dem seer jeg ikke ret klart med.

la

la

la

la Fleur.

Disse maae da være bedre.

Anselme (læser).

"Den Pige, som holdes Bagt over, vogter sig ikke mere selv —" Nei, de tiene mig endnu ikke.

la Fleur.

Disse passer Dem maaskee bedre.

Anselme (læser).

"Den rige Gierrige er en Alchymist, der forvandler sit Guld til Kampestene —" Ja, disse er just som jeg vil have dem.

la Fleur

(vil adskillige gange give Grene Daasen, som vægrer sig; tilsidst tager Finette den).

Nu, saa staaer de Dem an?

Anselme.

De ere just ikke flutte; men neppe halv saa gode, som mine forrige. O det var et Par hyperlige Briller! See selv med det Glas, jeg har beholdt.

(Han viser ham sine søndrede Briller).

la Fleur.

Fortræffelig, min Herre! ganske fortræffelig.

Anselme.

Vel! dersom De vil, saa gjør vi Magestikste.

la Fleur.

Men der er kun eet Glas i Deres Briller.

Anselme.

Det er rigtigt nok; men eet godt Glas er ligesaa meget værd, som to maadelige.

la Fleur.

Nu, det kommer ikke an derpaa; næste gang naar vi handle sammen, bliver der vel lidt mere at vinde for mig. (Imedens Anselme putter Brillerne i Foulteralet, lister la Fleur sig til Finette, for at sige hende noget, men hindres af Anselme). Naar det bliver mørkt —

Anselme.

Den Karl lod sig ret skikkelig handle; jeg var tilfreds, at alle mine Kræmmere vare saa gode at komme tilrette med.

la Fleur.

Er der slet intet af min Kram, som staaer Damerne an?

Finette.

Naar De engang faaer ret gode Ghenaale, saa bring os nogle, men det maae være vist.

la Fleur.

Jeg venter en stor Deel endnu i denne Aften; og saa skal jeg have den Ære at komme igien.

Anselme.

Ja; men spørg efter mig.

la Fleur.

Det skal efterkommes.

Anselme

(til Irene og Finette).

Saa gaae ind. (Til la Fleur) Farvel! (De gaae).

Giet.

Siette Scene.

la Fleur. Finette (paa Terrassen).

la Fleur.

Det var et Pokkers Puds! jeg kunde hverken komme til at forklare mig for Frokenen eller Pigen, og naar skal jeg nu faae den Leilighed igien, som gif saa unyttig bort.

Finette (paa Terrassen).

Pst, Pst, Herr Krømmmer!

la Fleur.

Jomfrue!

Finette.

Det syntes mig forhen, at De gierne vilde tale med mig; hvad har De at sige mig?

la Fleur

(med halv Stemme).

Arie.

Naar Dagens Lys er svækket,

Og giber Mørket Sted,

Bil, af dens Skygger dækket,

Og fort af Kierlighed,

Til Stedet, vi nu ere,

Leander med mig gaae;

I maae her begge være.

Lad see, I passe paa

(skrigende)

Rymodige Fiere,

Haandklid frisk og flon.

(Han

(Han raaber Anselme! Finette! i Roliffen.)

(Med halv Stemme)

Dit Herskab maae du sige,
Hans Elskov uden Lige
Sig venter det til Lon.

(Skrigende)

Verloqver, Compasse!

(Med halv Stemme)

Saa I paa den Terrasse
Maae findes sikkerlig.

(Skrigende)

Bellugtende Pomader!

(Med en halv Stemme)

Og, trods for hendes Fader,
Vi blive lykkelig.

Finette.

Det bliver snart mørkt. Skynd Dem og
bring Deres Herre hid. Den Gamle er i sit
Kabinet, og gaaer strax i Seng. Vi skal troes-
lig vente her.

la Fleur.

Det er godt, min Skat! De skal komme
øverst paa min Liste.

(Han gaaer.)

Endende Scene.

Finette. Irene (kommer ud paa Terrassen).

Finette.

Nu, Froken! hvad gier Deres Fader?

Irene.

Irene. Han tæller sine Penge.

Finette.

Saa faae vi god Roe for ham; den Sammenkomst har saa meget Tillokkende for ham, at vi kan faae Tid nok til at tage imod Leander.

Irene.

Hvad siger du der, Finette?

Finette.

Alt han snart vil være her, at De skal see ham, tale med ham, og gjøre reen Aftale om alting.

Irene.

Aftale, Finette? Hvad Aftale kan jeg gjøre, uden min Faders Samtykke?

Finette.

Naar De lader Deres Fader raade, saa bliver Slutningen paa Legen den, at han søger en Mand ud til Dem efter sin Smag; og var det da ikke nok saa godt, at følge Deres egen?

Irene.

Ja; men —

Finette.

Lad alle disse Mennesker fare, og forestil Dem i det Sted Originalen til dette indtagende Portrait.

Irene.

Har du beholdt det?

Finette.

Jeg fik jo vel, siden De ikke tørde.

Irene.

Grene.

Himmel! i hvilken Berøggelse er ikke mit Hierte!

Urie.

Kom, Nat, du Lonligheds Gudinde!
 Ledsageren af Kierlighed,
 Kom, Nat, lad mig din Bistand finde,
 O kom og Mørkets Dække bred!
 O søde Haab, men bittre Smerte,
 Tidt ønske Stund, hvor grum du er!
 Jeg længes, bærer, ønsker, vanker,
 Og verelviis mit Hierte banker
 Af Elfskov, Haab og Engstelser.

Ottende Scene.

De Forige. Leander. la Fleur.

(Skuepladsen bliver ganske mørk.)

Finette.

Mig synes, jeg hører nogen.

la Fleur (til Leander).

Jeg skimter nogen paa Terrassen; det er vist
 nok dem.

Leander.

Vi vil liste os saa sagte frem.

la Fleur (giver Tegn).

Hem! hem!

Finette (svarer).

Hem! hem!

la Fleur.

Er det Dem?

Finette.

Ja, kom kun nærmere.

la Fleur.

Hvor er Frøkenen?

Finette.

Hun er her.

Leander

(tæt ved Terrassen).

Tilbedede Irene! hvor lykkelig er jeg ikke ved at see og tale med Dem igien! Hvad har jeg ikke udstaaet i saa lang en Fraværelse!

Irene.

Jeg har deelt Lidelser med Dem, Leander, og intet kunde glæde mig saa meget, som at finde Dem bestandig; men jeg staaer under en Faders Myndighed —

Leander.

Hvis Samtykke vi skal faae; det staaer jeg og la Fleur Dem inde for.

la Fleur

(bukker meget dybt).

Ja, Frøken, jeg tager alting paa mig; men har De ikke en Farbroder i Paris, som hedder Raimond Ponce?

Finette.

Jo, Herr la Fleur.

la Fleur.

Var det ikke muligt, at skaffe mig et Par Linier af hans Haand?

Irene.

Grene.

Jeg har et Brev fra ham, som jeg vil see
jeg kan finde. Kom med mig, Finette.

Tiende Scene.

Leander. la Fleur.

la Fleur.

De seer, at jeg er ganske godt underrettet.

Leander.

Men hvad vil du med Raimond Ponces
Brev?

la Fleur.

Det kan være Dem det samme: jeg skal in-
tet ondt Brug giøre deraf; men ved saa mistæn-
kelig en Mand maae man forebygge alting. Men
jeg hører noget røre sig derinde. Det er maaskee
ham.

Leander.

Saa lad os gaae.

la Fleur.

Nei, jeg maae først have Farbroderens Brev,
som man er inde og henter. Gaae, og tag imod
det, og lad mig raade for den Gamle.

Tiende Scene.

la Fleur. Anselme.

Anselme.

Jeg hørte, min Datter og Finette var paa
Terrassen; og at være der paa denne Tid, der
maa

maae ligge noget under, hvad det saa er. Det lader, som om de vilde give sig i Snak med dem, der gaae forbi. Jeg vil passe paa, at jeg kan tage dem paa ferske Gierninger.

la Fleur

(stiller sig beskienket an, og griber Anselme ved Armen).

Min Ven!

Anselme.

Hvem er der? Jeg ryster.

la Fleur.

Bie mig!

Anselme.

Eh! Dem selv!

la Fleur.

Slip ei.

Anselme.

Ei! fortsat De Deres Bei,

Og lad andre gaae i Roe.

la Fleur.

Kom med mig og drikk, din Krykker,

Kongens Skaal — i næste Kroe.

Anselme.

Lad mig gaae min Gang jeg beder.

la Fleur.

Nei, din Bei er ikke her.

E

An

Anselme.

Hold dog op! hvad fattes eder?

la Fleur.

Mukker du?

Ellevte Scene.

De Forrige. Leander. Irene og Finette
(paa Terrassen).

Finette.

Hvor glad jeg er!

Vi det fik, see, her er Brevet.

Leander.

Yes!

Finette.

Himmel! hvad er det, jeg hør!

la Fleur.

Joer mig, Ben! jeg or er blevet.

Leander.

Frygt kun ei! det er la Fleur.

Anselme.

Nei, men brug De Die, Dre.

Irene. Finette.

[Om min Fader os kan høre!

[Alk, om Herren os kan høre!

Leander.

Ei, lad Skrækken kun forgaae,
La Fleur nok veed at passe paa,

la

la Fleur (til Leander).

Men har De bekommet Brevet?

Leander.

Ja, det er besorget blevet.

Vi nu gierne bort kan gaae.

Anselme.

Min Herre —

la Fleur.

Vi dandse maae.

Jeg derpaa dig Plads vil giore.

(Han dandser med Anselme).

Anselme.

Ha! jeg brister!

la Fleur.

La la la — sving!

Hvor du Foden let kan rore!

Herligt gior du dine Ting.

Irene. Zinette. Leander.

Nei, nu saae jeg aldrig Mage.

Næsten er han alt for slem.

la Fleur.

Et Glas Viin nu skulde smage.

Anselme.

Nei, den Godhed er for stor.

la Fleur.

Om dig Lyften skulde tage,
Jeg i næste Bærtshuus boer.

Irene. Finette. Leander.

Nei, nu saa jeg aldrig Mage.
Næsten er han alt for slem.

la Fleur.

Næste Bærtshuus er mit Hiem.
Det for alle Ting ei glem.

Anselme.

Åh! jeg knap kan Nande drage.
Slip mig dog, jeg beder Dem.

(Naar Finalen er ude, gaae Fruentimmerne bort; Leander og la Fleur lige-
saa; Anselme søger overmaade bange
at finde sin Port, som han gaaer ind
ad, og lukker.)

Ende paa den første Aft.

Anden Aft.

Skuepladsen forestiller en Sal, med et Skrivebord ved den ene Side.

Første Scene.

Irene (allene).

R e c i t a t i v.

Jeg ham har seet!
 Jeg ham bestandig finder!
 Trods tvende Aars Fraværelse
 Og Bitterhed,
 Leanders Hierte sig end minder
 Vor Kierlighed og giorte Fed.

Arie.

Glad jeg nu Ande drager,
 Nøt Liv for mig begynder,
 Sød Roelighed jeg smager
 Ved Haabet i min Barm;
 Og alting mig forkynder
 En Ende paa min Harm.

Anden Scene.

Irene. Finette.

Irene.

Nu, Finette?

Finette.

Ja; nu Frøken! De maatte skilles fra Herr Leander, og jeg fra den stakkels la Fleur, uden at faae Stunder til at udøse vore Tanker for hinanden, uden at faae mindste Underretning om, hvad der i Fremtiden skal blive baade af den ene og den anden.

Irene.

La Fleur? hvordan det?

Finette.

Oh, Frøken, De erindrer Dem dog vel det Indtryk, Herr Leander gjorde paa Deres Hierte den første gang De saae ham? En Dag, et Dieblil er nok til at sætte en ung Piges Hierte i et hæftigt Oprør.

Irene.

Hvad? Skulde du ogsaa være bragt under Kierlighedens Nag?

Finette.

Jo; og denne smukke Forbindelighed skylder jeg Dem, Frøken. Naar De ikke havde været, var Herr Leander aldrig kommen til denne Landsby; havde De ikke været, havde han aldrig søgt at faae Udgang her i Huset, og ligesaa lidet havt sin Tieners Snedighed nedig dertil; med eet Ord,

den

den farlige la Fleur var aldrig kommen mig for
Dine.

Irene.

Du er heiligen at beklage, du, som ikke
staaer under en Faders Myndighed, men kan,
naar du vil — —

Finette.

Naar jeg vil, hvad kan jeg saa giøre? For-
lade Dem? Det har jeg ikke Hierte til. Gifte
mig? Det har jeg ikke Formue til.

Irene.

Eys! der kommer min Fader.

Finette.

Ja, Fæken, saa lad os smutte i vort Buur
igien, i Forventning af den herlige Dag, da vi
kunne flyde ud af det.

Tredie Scene.

Anselse

(med en Pose Penge under Armen).

Du er jeg dog mere roelig! Jeg skal aldrig
mere giemme Penge i Haugen. Alle de Folk,
som snuse her omkring ved Natterider, sætte mig
i al for stor Skræk. Jeg vil slutte alle Ting i
min Pengeliste, saa at den, der vil bestiele mig,
maae først myrde mig; og har man mistet sine
Penge, saa er Livet ikke heller værd at holde paa.
Kom, kom, mit kiere Guld, min Siels Afgud,
min sande Ven, jeg vil ikke tænke uden paa dig!

Jeg vil ikke leve, uden for dig! O hvilken Dm-
hu, hvilke Bekymringer volder du mig ikke!
men og, for hvilken græffelig Meie holder ikke
dit blotte Syn mig skadesløs! hvilken Belyst er
det mig ikke, at see dig, tælle dig, klappe, stryge
og kysse dig.

Mrie.

Gamle Gieffe! daglig støder
Hule Suk af kielent Bryst,
Gaae, og eders Galskab foder!
Jeg har bedre grundet Lyst.
Knæl for eders Herkerinder,
Smelt og græd af Kierlighed,
Praler kun som Seiervinder,
Drukne bliv af Daarlighed:
Siger saa: Jeg Dem tilbeder,
Hvad! min bitter Qual ei rør!
Grusomme! jeg forgieves beder,
Det dræber, det er klart, jeg døer.
I Loffer, Bedragne og Gieffe,
Lillokkelserne, eder trække,
Snart skinde hen ved Tidens Bud;
Men af den Falske, eder blander,
Og eders ganske Svaghed kiender,
Bedrages I, og plyndres ud.
Mig eders Blandverk ei indtager,
Bed

Ved Guldet frydes hver en Sands,
 Og jeg det hellig foredrager
 To smukke Dines falske Glæds.

Fjerde Scene.

Anselme. En Tiener.

Anselme (bliver ham vaer).

Hvad i al Verden vil dette Menneske mig?
 Tjeneren.

For en Ufærd! hvor det koster Umage, at
 komme herind! Hvor skal jeg finde Herren af
 Huset?

Anselme

(trykker Posen fast til sig).

Det er mig. Hvad vil De ham? Hvem
 er De? Stig snart.

Tjeneren.

Hvad, min Herre, ræddes De for mig?
 Slaae Dem til Roelighed; jeg er ikke den Stem-
 me. Men først og fremst maae jeg vide, om
 her ere Fruentimmere i Huset?

Anselme.

Fruentimmere? (sagte) det er vist en Kobler.
 (høit) Hvad vil det sige?

Tjeneren.

Svar mig kun, om her er nogen, eller ei?

Anselme.

Hvilken Nysgierrighed! Nu da, her er
 ingen.

Tieneren.

Tilforladelig?

Anselme.

Jo tilforladelig. Men hvad Lav ligger Dem derpaa?

Tieneren.

Det reiser sig, min Herre, af den græselige Affkye vi bære for dem; men endskient jeg siger vi, saa er dog ikke jeg at forstaae derunder; jeg er, Himlen skee Tak! ikke besængt med denne Syge, men min Herre Mylord Greidnich —

Anselme.

Ei, min Ven, forlad mig. De er sendt fra Mylord. Siig mig, hvad har han at befale?

Tieneren.

Jeg forlod ham et Par Skridt her fra Husset. Da han har noget at tale med Dem, saa vil han personligen indfinde sig, og sendte mig i Forveien at forespørge, om han kunde komme til Dem, uden at løbe Fare for at faae nogen af de Ansigter at see, som volde ham Daanelser?

Anselme.

Nei, hos mig finder han ingen af dem. De kan forviffe ham om, at jeg er ganske allene. Men biev lidt — Det er nok fornødent, at jeg gaaer selv hen at tage imod ham?

Tieneren.

Nei, Herre, gior ikke det; Ceremonier ere ham ligesaa forhadte, som Gruentimmer. Bliiv De, saa skal jeg bringe ham hid.

Femte

Femte Scene.

Anselme. Finette.

Anselme.

Finette!

Finette.

Herre!

Anselme.

Siig til min Datter, at Engellænderen, der er saa bange for Fruentimmer, kommer her hid.

Finette.

O Herre, saa kommer hun strax ned. Vi ere saa umaadelig nysgierrige efter at faae denne Original at see.

Anselme.

Og det er just det, Jomfrue Snips, som jeg slet ikke vil have. Det er en Mand, som jeg trænger til, og som jeg paa ingen Maade vil mishage; understaae jer derfor ikke, at putte Næsen uden for Døren, førend han er borte igien.

Finette.

Saamen, Herre! Forfølelsen, at see en Natugle, kan man da sagtens undvære? Hvad mon han kan elske, naar han ikke elsker Fruentimmer?

Siette

Siette Scene.

Anselme (allene).

Hvad kan Mylord Greidnich ville mig? Da han havde beviist mig en vigtig Tieneste, luskede han Deren for mig, og har aldrig villet see mig. Skulde han nu have noget at begiere af mig? Det er nok bedst, at giemme Pengene. (Han lægger Posen i Skriverbordet.) Men jeg har ikke Marsag at frygte, at han vilde laane noget af mig; han er alt for rig til at trænge til nogen. Han er en god Naboe: gavmild, tjenstfærdig, ædelmodig og stedse villig at giøre Tjenester, uden at ville have mindste Tak eller Bederlag for dem. Det er herligt! jeg vil derfor ogsaa vise ham al mulig Høflighed; thi man maae sige hvad man vil, saa er det dog kun i Engelland der findes slige gode Folk.

Syvende Scene.

Anselme. la Fleur (som Mylord). Leander (som Doktor: men klædt med megen Smag).

la Fleur

(med en fremmed Udtale).

Det er da Dem, min Herre, som er Anselme Ponce, Broder til Raimond Ponce, en brav Kærligmand, som jeg sætter Priis paa.

Anselme.

Jaa, Mylord, til Deres Befaling.

la

la Fleur.

Jeg gjør ingen Omstændigheder. (til Leander)
Sæt Dem ned. Det er Doktor Andres, Herre
Anselme, min Læge og min Ven.

Anselme.

Det glæder mig overmaade, Mylord, at
komme i Bekjendtskab med saa berømt en Mand;
den Omhu, han bær for Deres Helbred, gjør
ham meget dyrebær for mig — den Forbindtlig-
lighed, jeg skylder Dem — —

la Fleur.

Ei Snak!

Anselme.

Deres Godhed forskaffede mig —

la Fleur.

Det var billigt.

Anselme.

Jeg har ofte været ved Deres Port —

la Fleur.

Jeg tager imod ingen.

Anselme.

Og hvor meget har ikke min Broder Dem
at takke, Mylord!

la Fleur.

Det er en brav Mand; og naar jeg kan tiene
saadan En, gjør jeg det med Fornøielse. Men
han er alt for erkiendtlig, og holder sig forbun-
den, at slyde et heelt Blad med Komplimenter,
for et Laan af lumpne 6000 Rigsdaler. See

en-

engang, hvilket latterligt Brev jeg fik fra ham i Aftes. (Han viser Anselme et Brev.)

Anselme (løber det igiennem).

J Sandhed, Mylord, det er det mindste, som — —

la Fleur.

Lad nu det fare. Det er efter min Doktors Raad, at jeg er kommen hid; og han havde seldkommen Ret: hvilken Forandring er der ikke skeet hos mig, hvilken reen og frisk Lust aander man ikke her! Hist nede ved Bredden af Bækken, hvor jeg betaler 2000 Rigsdaler for den Siellshytte, er jeg omringet af sige fugtige tykke Dunster, der betage mig Lusten, og næsten quæle mig. Men her, her kan Lungerne aabne sig, Blodet har frit Omlob, og Hovedet kan tænke. Jeg lever op paa ny; men dog vilde jeg, at jeg ikke var kommen hid, thi det vil blive umuligt for mig, at komme herfra igien.

Mrie.

Mig denne Gaard er hoist beleilig,
 Udfigten er saa meget deilig,
 Og Lusten her saa reen og sød.
 Glad saae jeg her mit Liv henvinde.
 Lad min Begiering Sted dog finde,
 O Naboe, vil De ei min Død.
 Antag det ikke for en Grille!
 Thi Stedet er saa yndigt, stille,
 Herr

Herr Doktor, siig, hvad synes Dem,
Var her ei godt, at have Hiem?
I Eensomhed den Belyst smage,
Alt man ei noget andet saae,
Fra Morgenens til Nat faldt paa,
End Ting, som fryde og behage:
Med Lust sig daglig at bevage,
So maatte Krop og Sielen laege.
Siig, kiere Doktor, Deres Lykke,
Var det for begge ei en Lykke?

Recitativ. Siig, om De ei
Som jeg kan finde
En Velbehag, og et: jeg veed et hvad,
Dem bragte til at elske Livet?
O Naboe! viis Dem søielig!
De kan det tage for en Grille;
Men Stedet er saa yndigt, stille,
At kan jeg her tilbringe Livet,
Saa er jeg meer end lykkelig.

Leander.

Jeg har sagt Dem mere end Hundrede gange,
Mylord, at Lusten der nede i Landsbyen slet ikke
var Dem tienlig, og jeg igientager det paa ny.

la Fleur.

Men hvad skal jeg gjøre? Dersom dette
Huns horte min Ven Ponce til, saa drog jeg
ind hos ham, og jeg skulde nok saae ham til at
tage

tage imod nogle Hundrede Dukater maanedlig for den Uleilighed, han havde af mig; men den Feielighed kan jeg ikke vente mig af Herr Anselme.

Anselme (sagte).

Nogle hundrede Dukater? (Høit) Mylord, min Broder og jeg er Dem ganske og aldeles hengiven; hav den Godhed, at ansee denne Gaard som Deres egen, og da den staaer Dem an, saa er jeg villig til at afstaae Dem den.

la Fleur.

Hvad mener De dermed, Herr Anselme? Hvem, jeg — jeg skulde gjøre Dem huusvild? Nei, før skal mine Dunster og Qualmer gjøre Ende paa mig. Det kunde endda være hvad det var, dersom De, uden alt for stor Uleilighed, kunde overlade mig et lille Hul for mine fire Hundrede Dukater.

Anselme (sagte).

For fire Hundrede Dukater? (Høit) Det beroer altsammen paa Dem selv, Mylord.

la Fleur.

Hvordan? De vilde være den, der reddede mit Liv, og gav mig et Bærelse i Deres Huus?

Anselme.

Med megen Fornøielse, Mylord.

la Fleur.

Og vilde leie mig det for fire Hundrede Dukater?

An-

Anselme.

Jeg har sagt Dem, Mylord, at De i alle Ting har at befale over mig.

Leander.

Siden Herr Anselme har den Godhed for Dem, Mylord, saa slaae til, slaae til.

la Fleur.

De har meget Hastværk, Doktor, og vil forlede mig til at misbruge Hr. Anselmes Godhed.

Anselme.

De er mig ikke til mindste Uleilighed; og her har jeg et Bærelse, som jeg beder Dem, at betiene sig af. Kom, og besee det.

la Fleur.

Lad os det. Siden De endelig vil, saa giv jeg efter. Men to Billaar har jeg at betinge mig ved denne Handel, som De maae underkaste sig.

Anselme (forvirret).

Hvilke, Mylord?

la Fleur.

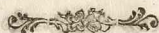
Det første, at jeg betaler Dem fire Maaneders Leie forud.

Anselme.

Hvad skulde jeg kunne afslaae Dem!

la Fleur.

Det andet, at her aldrig komme Gruentims mer over Dørtærskelen.

Anselme.

Forlad Dem derpaa, Mylord! jeg veed, hvad deres Nærværelse koster Dem for Lidelser, og De skal ikke see nogen her. Jeg har kun to unge Fætttere hos mig, medens de har Ferier.

la Fleur.

Fætttere saa mange De lystre, men ingen Fættterfæ.

Anselme.

Vær kun ikke bange. Jeg vil gaae hen og søie Anstalter til, at det ikke mangle Dem paa Behageligheder i mit Huus.

Ottende Scene.

Leander. la Fleur.

Leander.

Griff Mod, la Fleur, alting gaaer efter Ønske.

la Fleur.

De fire Hundrede Dukater gjorde Zertegn; og der behøves just intet forslagent Hoved til at giette, hvem de to Fætttere ere; men det er ikke nok, at man kan sees og tales ved i Magelighed. Her maae Givtermaal til, og det er just Knuden; imidlertid maae man dog see til, at det lykkes.

Leander.

Al, endnu tør jeg ikke haabe det.

Niende

Tiende Scene.

De Forrige. Anselme.

Anselme.

Nu har jeg bragt alting i Orden, og jeg
haaber, De skal finde sig velfornøiet. Kom,
og besee Deres Værelse.

la Fleur

Paa hvilken Side er det?

Anselme.

Paa denne.

la Fleur (for sig).

Jeg maae see at blive af med ham. (Til An-
selme, der følger efter ham) Hvor vil De hen?

Anselme

(meget ærbødig).

Mylord, jeg vil have den Ære —

la Fleur.

At følge mig, ikke saa?

Anselme.

Ja, Mylord.

la Fleur.

Erøer De da, jeg er blind? Ingen Om-
stændigheder, om jeg maae bede.

Anselme.

Men, Mylord, De maae dog tillade
mig —

la Fleur.

Nei, alt sligt falder mig til Besvær —
Har De ikke sagt, at jeg skulde holde mig her som
jeg var hjemme?

Anselme.

Jo, Mylord.

la Fleur.

Naar saa er, da lad mig have min Frihed; jeg kan slet ikke finde mig i den her brugelige Skik, at man idelig skal ledsages. Jeg — jeg vil være allene.

Anselme.

Alt efter Behag, Mylord; jeg vil ingen Tvang paalægge Dem.

la Fleur.

Saa lad mig skiette mig selv. (sagte) Jeg maae see, jeg saaer dem opstøvet.

(Han gaaer ud paa den Side, Anselme har viist ham Værelset.)

Tiende Scene.

Anselme. Leander.

Leander.

Hos Mylord maae man vænne sig til den Tone; han er lidt but, men en iegod Mand.

Anselme.

En fortræffelig Mand, det er ustridigt. Det er Jammerffade, Herr Doktor, at han skal have den Sygdom at drages med.

Leander.

Det siger intet; jeg skal helbrede ham.

Anselme.

Men hvoraf reiser sig den Affkye for Fruentimmer?

Lean-

Leander.

Af en alt for hæftig Kierlighed. Det er et paa det stærkeste indtaget Menneske, som man har bedraget, forraadt og bragt til Fortvivelse; hans Sygdom er i Hjertet, Hovedet og hele Nervesystemet.

Anselme.

Hvor De dog er en kyndig Mand! min Broder har længe sagt mig det; De er en Brønd af Videnskaber.

Leander.

Ja, jeg veed omtrent, hvad man kan vide.

Anselme.

Saa maae De ogsaa have læst forskrækkelig.

Leander.

Jeg læser aldrig.

Anselme.

Men hvoraf veed De da saa mange Ting?

Leander.

Den Tid, som de andre spille paa at læse, den anvender jeg til at give Agt, udspeide og forhøre Naturen, og gribe den, saa at sige, i Gierningen.

Anselme.

Dersom der nogen Tid skulde støde mig noget til, saa vil jeg ingen anden Doktor have, end Dem. Bores ødelægger en stakkels Syg i Grund og Bund ved lutter Recepter; og man kan ikke have to Anstød af en Feber, uden det koster umaa-

delige Summer for væmmelige Apothekersager,
som virkelig opvække Ulyst til at være syg.

Leander.

Apothekersager? Dem bruger jeg aldrig.
Botaniken, Physiken, Pharmacien har jeg ikke
det mindste med at giøre. Min Lægedom er Fæ-
lelsen.

Anselme.

Fælelsen?

Leander.

Ja, min Herres og Lægemidlet en Magnet.

Anselme.

Det er heist forunderligt.

Leander.

Saa forunderligt, at ingen vil troe det. Men
det, der er saa, bliver alligevel saa. See engang.
Sæt Dem der, saa vil jeg bilde mig ind, at De
er angreben af Paralysis, Apoplexia, Nectica,
og alt hvad Dem lyster. Og med et Haandgreb
skal jeg giøre Dem ligesaa sund og rask, som jeg selv
er, og De skal see, hvorledes jeg gaaer tilværks.

Mrie.

Et Billede jeg først maae have
Af Sygen, som jeg vil slaae ned,
Og naar jeg den opdaget veed,
Bringes Grundene i Lave.

Altting undersoges maae,

Jeg udforsker, jeg paaagter

Hver

Hver en Stilling, alle Fagter,
Intet kan mit Syn undgaae;
Nu Geisten Navn af kraftfuld har,
Sig kun forgieves, hæver, spiller,
Jeg den forkuer, jeg den driller,
Den mig sner, ei holder Stand.
Men lad den sig kun snoe og vende,
Snart skal jeg med en virksom Haand
Lære den, min Magt at kiende
Og den paalægge mine Baand.
Derpaa Synen giver efter,
Den ei mere Sæde har,
Og det hele Middels Kræfter
I min' Fingerender var.

Anselme.

I Sandhed, Doktor, intet kan være herligere.

Leander.

Det er endnu ikke alt. Jeg er ligesaavel
Siemens som Legemets Doktor; og det første, jeg
foretager mig, skal være, at helbrede Mylords
Indbildningskraft; men for at naae det, maae
De og jeg være eenige.

Anselme.

De og jeg?

Leander.

Ja, til den Ende har jeg ført ham hid. Jeg
vil vise ham forklædte Fruentimmere, men saa

vel forklædt, at han skal tage dem for unge Mandspersoner.

Anselme.

Jeg forstaaer Dem; De vender sig just til den rette, thi jeg har belavet mig paa at opfylde Deres Ønske, som om jeg havde kundet vidst det forud.

Leander.

Hvordan? De har —

Anselme.

De skal strax faae at see, at jeg har en Spaa-
doms Aand.

Ellevte Scene.

Leander. la Fleur.

Leander.

la Fleur, min kiere la Fleur, vi faaer Dem at see paa Dieblirket. Men huff vel paa, at jeg har sagt til Anselme, at du allene er syg i Indbildingen, og lad som du troer, at de to Fruentimmer ere unge Mandspersoner.

la Fleur.

Og hvad skal der komme af?

Leander.

At jeg kan faae min elskede Irene at see, og tale nogle Dieblikke i Frihed med hende.

la Fleur.

Og en Time derefter vidste man, at jeg var en foregIVEN Lord, at den virkelige var nede i
Lands-

Landsbyen, og De en Elsker, der søgte at snige sig ind i Huset, saa man paa staaende Fod jagede os ud af det som to Skielmer. En herlig Belønning for al min Meie! Nei, Herre, det er Sufferfreger, men jeg maae vise mit Mesters stykke.

Lovte Scene.

Leander. la Fleur. Anselme. Irene
og Finette (som Skole-Disciple).

Anselme

(bag i Skuepladsen).

Saa kom, smaa Krabater! gier Mylord eders Kompliment, og muntre ham lidet op. (Grene og Finette hilse Mylord meget bagvendt.) Tilgiv dem, Mylord, de ere frygtsomme.

la Fleur.

De blive nok dristigere. Kom nærmere, mine smukke Børn.

Leander.

De ere takkelige.

la Fleur.

Meget takkelige.

Leander.

See, Mylord, de blive ganske røde.

Anselme.

I den Alder er man undseelig.

D 5

Irene

Irene (til la Fleur).

Mrie

Vor Morbroder det befaler,
 Pligten bliver her til Fryd,
 Naar saa sødt hans Stemme taler,
 Er ei Lyndighed en Dyd;
 Men kan det end Svaghed hedde,
 Vil Undskylding os berede
 Mylords Edelmødighed.
 Studeringer skal være
 Hos Dem vor Tidsfordriv;
 Naar langt fra Dem vi ere,
 Skal Riedsomhed fortære
 Vort kummerfulde Liv.

la Fleur.

Det er hypperligt talt.

Anselme.

Godt, Fatter, meget godt.

Finette (til Anselme).

Skal jeg ikke ogsaa giøre min Kompliment?

Anselme.

Nei, det kan være nok.

Finette.

Men jeg veed saamen ogsaa at sige noget.

Anselme.

Det kan skee en anden gang.

Leander (til Anselme).

Veed de noget Tilstrækkeligt?

Fi.

Finette.

Endnu ikke, Herr Doktor; men det finder
sig nok med Tiden.

la Fleur

(til Anselme, pegende paa Finette).

Denne har et skalkagtigt Udsyn.

Leander

(til Anselme, pegende paa Irene).

Denne synes at være meget beskeden.

la Fleur.

Veed De hvad, Doktor, den Tid, disse
unge Menneſker tilbringe paa Landet, maae ikke
være spildt for dem; den overdrager jeg Dem at
undervise, og denne vil jeg selv have Omsorg for.
Det ſkal ret være mig en ſand Fornøiſe, at bi-
bringe ham det lidet jeg veed.

Anselme.

O Mylord, De er alt for god.

Leander.

Det er en ſtor Lykke for os, at have denne
lille Beſkæftigelse paa Landet.

Finette.

Men en endnu ſtørre Lykke for os, at have
ſaa gode Læremestere.

Quintet.

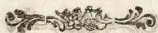
la Fleur (til Finette).

Kom, her maae Bekendſkab gøres.

Finette.

Dertil er' vi villige.

Lean-

Leander (til Irene).

Læreren maae stedse høres.

Irene.

Jo, min Herre, det skal see.

la Fleur.

Lærdom Munterhed fortærer.

Finette.

Mig Kundskab er behagelig.

Leander (til Irene).

Vil De elske Deres Lærer?

Irene.

Længt meere, end han elsker mig.

Leander og la Fleur

(til Anselme).

Lærvillige de synes være.

Anselme.

Tosser de ei heller ere.

Leander. la Fleur.

Jør vi faae Has paa Sommeren,

Skal De see dem stærk tiltage.

Anselme.

Al, denne Gunst er uden Mage,

Jeg kan ei giengielde den.

la Fleur.

Hvad dog Ungdommen behager!

Hvor den Alder mig indtager!

Hvem seer den, og ei elsker den!

An-

Anselme (til Leander).

Svinde gjør de sorte Griller,
Han er alt i Bedringen.

Leander (til Anselme).

See, hvor venlig han sig stiller.
Engen snart er jaget hen.

Leander, la Fleur
(til Irene, Finette).

I den Alder, De nu ere,
Maae man modig, freidig være,
Dersom man vil Maalet naae.

Finette.

Men den Alder maae oplives;
Naar os lidt Opmuntring gives,
Skal De Prover see derpaa.

Anselme (til Leander).

Kiere Doktor, hvad jeg skuer?
Er jeg vaagen? Seer jeg ret?

Leander.

Yes! jeg nu for intet gruer,
Det gaaer, som vi onske det.

la Fleur.

Ha! jeg skuddrer, bøber fryser,
Vander knap, og Blodet gnser.

Irene, Finette.

Hvor hans Syn forfærder mig!

An.

Anselme.

Gud! han veed ei meer af sig!

la Fleur.

Deres Dine Luer ere,
Som fortære reent min Barm.
Skulde her vel Qvindfolk være?
Fhyer og frygter for min Harm!

Leander. Anselme.

Mylord, lad den Rædsel vige.
Ingen Qvindfolk kommer her.

la Fleur.

Ingen Qvindfolk, tor I sige?
Doktor, hvor det dristigt er!

Irene. Finette.

Men hvad kan han derved mene?

la Fleur.

Frække, Lumske sig forene,
Slig en Streg at spille mig.

Anselme.

Mylord, stil dog Deres Brede.
(For sig) Slap jeg her dog lykkelig!

Leander

(til Irene og Finette).

Gaae, fiere Born, om jeg maae bede,
At han derved Noe kan faae.

Irene.

Grene. Finette.

See! Diet dreier sig af Brede.

Råd jeg er. Kom, lad os gaae.

la Fleur.

Ne, om De Magneten har,

Den mig høist nødvendig var

Til mit Onde lidt at stille.

Grene, Finette, Leander (for sig).

Men hvad sige skal den Grille?

Hvad skal den Forandring til,

Nu vi havde vundent Spil?

Anselsme (for sig).

Jeg holdt hans Onde for en Grille;

Men det er dog intet Spil.

la Fleur.

Doktor, om min Bee at stille,

De Magneten hente vil.

Leander.

Jeg Magneten hente vil.

(For sig) Hvad skal den Forandring til,

Nu vi havde vundent Spil?

(Grene og Finette gaae ud af den ene Side,
Leander ad den anden, la Fleur kaster sig i
en Lænestoel.)

Tret.

Trettende Scene.

Anselme. la Fleur.

la Fleur

(i Kænestolen).

Ha! jeg kan ikke meer! hvilket Stød! Anselme, grusomme Anselme, De har bedraget mig.

Anselme.

Åh, Mylord, det var efter Deres Doktors Forlangende; denne Forklædning var anordnet af ham.

la Fleur.

Saa vil han da min Død! Åh, den er vis, ifald han ikke kommer snart at faae det Onde gjort godt igien, som han har voldet mig. — Saa har De da Fruentimmer hos Dem? Og i det Huus, hvor jeg ventede, at faae mit Onde helbredet, finder jeg Udspringet til alle mine Lidelser! Jeg maae strax herfra.

Anselme.

Hvorfor det, Mylord? Jeg skal bære Omforg for, at skiule det for Deres Dine, som kan mishage Dem.

la Fleur.

Saa lad dem komme bort.

Anselme.

Desværre, Mylord! saa er det umuligt, thi den ene er min Datter, og den anden hendes Pige.

la

la Fleur.

Hvad jeg dog er uhykkelig! Naar det virkelig er Deres Datter, saa seer jeg intet Mid-
del — Imidlertid har jeg dog endnu et Haab
— som er, at giste hende.

Anselme.

Giste hende? Men dertil udfordres Mand
og Medgiot.

la Fleur.

Medgioten er jeg meget ubekymret for; og
naar De, Herr Anselme, gistede Deres Datter
bort af Fæielighed imod mig, saa var det billigt,
at det skede paa min Bekostning.

Anselme.

Er det muligt! Deres Godhed for mig
kunde gaae saa uendelig vidt?

la Fleur.

Men hvad Manden angaaer, er der da in-
gen, som De har Die paa?

Anselme.

Nei, Mylord! min Datter er saa ung end-
nu, at jeg aldrig har tænkt derpaa.

la Fleur.

Kom, jeg faaer et Indfald. Ih ja —
hvorfor ikke? — Doktoren er min Ven; jeg
har ham at talke for mit Liv, og, ved at sætte
dem i hykkelige Omstændigheder, afbetaledede jeg to
Forbindeligheder paa eengang. Frisk, Herr An-
selme, det var en anstændig Svigersøn for Dem.

Anselme.

Tilforladelig. Men troer De ogsaa, Mylord, at han skulde ville ægte min Datter?

la Fleur.

Naar han faaer hende fra min Haand, gier han det sikkert. Der er kun en eneste Vanskelighed, og det er hans umaadelige Enfindelighed. Skulde De vel troe, at han aldrig har villet tage imod Betaling af mig?

Anselme.

Saa maae han være rig?

la Fleur.

Han sidder varm inden Dørre. Men han er endnu mere ædelmodig; og dersom han vidste, at Deres Datters Medgiot kom fra min Haand, saa gjorde han det vist og sikkert ikke.

Anselme.

Hvorledes skal vi da mage det?

la Fleur.

Det kan ikke skee paa anden Maade, end at han bliver i Troen, at De selv styrer Deres Datter ud.

Anselme.

Men, Mylord, Kontrakten —

la Fleur.

Vel! lad det være som utalt, Anselme. Jeg seer nok, at De kiender mig ikke; men det maae De vide, at Mylord Greidnich ikke taaler, at noget Menneſſe paa Jorden overgaaer ham i Ædelmodighed, og at han ogsaa erstatter alt, hvad man gier for ham, Hundredefold.

An-

Anselme.

Det veed jeg, Mylord; men desuagtet —
la Fleur.

Ikke et Ord mere derom, siger jeg.

Anselme (sagte).

Hvilken Lykke havde jeg her ikke kunnet lade
mig slippe af Hænderne! (Høit) Nu vel, Mylord,
skal det synes i Kontrakten, at jeg udstyrer min
Datter, saa er jeg villig dertil; men betænk, at
jeg er en fattig Mand —

la Fleur.

Kom, kom, Anselme! inden seie Tid skal
De være rigere end jeg. Paatag Dem allene
den Meie, at bringe denne Sag i Rigtighed, det
øvrige skal jeg nok besørge. Jeg vil ikke see De-
res Datter, og hvorfor, det veed De. Lad No-
tarius hente, Doktoren komme, og Kontrakten blive
underskrevet, saa er det først, at jeg skal tale.

Anselme.

Heida! Lad strax min Notarius hente.

(En Tiener kommer ind, og gaaer, naar An-
selme har udtalt.)

Fiortende Scene.

De Forrige. Leander.

Leander.

Mylord! der er Deres magnetiserede Ring.

la Fleur.

Giv mig den gesvindt. — Ha! det lindrede.
De har voldt mig en grumme Qual, Doktor; De

maae giøre det godt igien; det er Deres Pligt, og jeg kræver det. Herr Anselme kan underrette Dem om, hvad jeg haaber af Dem; De veed, hvor høit jeg elsker Dem, og jeg har Ret til at stole paa Deres Feielighed.

Leander.

Mylord — —

la Fleur.

Gjør Sagen af imellem Dem. Jeg vil see mig lidt om i Haven.

Femtende Scene.

Anselme. Leander.

Duet.

Anselme (for sig).

Hvordan skal jeg mig adbare?

Jeg er reent af Aande bragt.

Leander (for sig).

Han forvirret synes være.

Himmel! hvad kan det dog være!

Hvad mon ham la Fleur har sagt?

Anselme.

De forgieves vilde giette —

Leander.

Hvad har De mig at berette?

Anselme (sagte).

Der staaer jeg igien forsagt.

Lean-

Leander (sagte).

Hvad mon ham la Fleur har sagt?

Anselme.

Mig en Pige Fader kalder,
Undig, smuk, i bedste Alder,
Men De veed, sliq Titel falder
Tidt til stor Besværlighed.

Leander.

Det er braadne, skiore Vare,
Banskelig' at tage vare.

Anselme.

Er det ei?

Leander.

Saavidt jeg veed.

Anselme.

Giemme dem, Bekymring giver,
Skilles ved dem, værre er.

Leander.

Hvorfor?

Anselme.

Nu omstunder her
Egtemænd ei let det giver.

Leander.

Maaskee De for fræsen bliver?

Anselme.

Lidet man mig nok tilgiver.

Leander.

Jkkun lidt?

Anselme.

Nei, vel.

Leander.

Desværre!

Anselme.

En vis Mand, jeg elsker, ærer,
Er mit Onskes Diemed;
Men den Attraae, Hiertet nærer,
Han til Uheld ikke veed.

Leander.

Stor er vist hans Fryd, hans Lykke!

Anselme.

Bed en Tanke rodmere jeg;
Og en Tvivl maae Sindet trykke.

Leander.

Hvilken?

Anselme.

Om han siger Nei?

Leander.

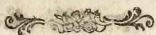
Ei hoød! Fader til en Pige,
Yndig, deilig, uden Lige,
Frygter De?

Anselme.

Har jeg ei Ret?

Tænk, om han afflog mig det!
Kom, og lad os forudsætte,
Manden, der er mig den rette,
Af en Handelse var Dem?

Leander.

Leander.

Herre! mig? Hvor kan det være?

Jeg? Jeg vælges til den Ære?

Anselme.

Ja, det virkelig er Dem,

I hvis Bold en kierlig Fader

Elsket Datter overlader

Som sin Brud at føre hjem.

Leander.

Herre! mig?

Anselme.

Dem selv, jeg siger.

Herligt er det Balg, jeg gjør.

Leander.

Hvilken Fryd! O skönt, la Fleur!

Min Forundring alting viger.

Anselme. Leander.

Herre! ja, Dem selv, jeg siger.

Begge. Herligt er det Balg, jeg gjør.

Hvor min Hæld, min Glæde stiger!

Hvilken Fryd! o skönt, la Fleur!

Anselme.

Kom, kiere Doktor, og tael oprigtig med mig,
staaer dette Giæstermaal, som Mylord heiligen øns-
ker, Dem ogsaa an?

Leander.

Jeg har aldrig havt anden Villie, end My-
lords; men heri er det min egen og ikke hans

Willie jeg følger ved at tage med den varmeste Er-
 tiendtlighed imod den Herre, De beviser mig.

Anselme.

De bringer min Glæde til den høieste Spidse

— Men, Herre, min Datter er ikke rig.

Leander.

For Himlens Skyld, min Herre, lad Dem
 ikke forstaae dermed, saa at Mylord hører det;
 jeg kender ham, han vilde lægge til Medgiøten,
 og det tillod jeg i Eviighed ikke.

Anselme (for sig).

Hvilke Mennesker! hvilken Edelmødigheds
 Strid! Jeg bliver ved det, jeg har sagt, at det
 kun er Engellænderne, der tænke saaledes. (Høit)
 Vær roelig, Doktor! jeg skal vide at skaarne Beg-
 ges Emfindtlighed, og bryste mig af, at være
 gavmild. Jeg vil lade Irene kalde. Heida!
 (Til Tjeneren, der kommer ind) Beed min Datter,
 komme ned.

(Tjeneren gaaer.)

Sextende Scene.

De Forrige. Irene. Finette.

Irene.

Hvad har min Fader at befale?

Anselme (til Leander).

Hvorledes finder De hende?

Leander.

Indtagende, fortræffelig.

An-

Anselseme. Her, min Datter, veed du vel, hvad en for-
tient Mand er? En erfaren og kyndig Læge?

Irene.

Ja, min Fader! jeg veed, at det er en me-
get nedvendig Mand, naar man er syg.

Anselseme.

Sandt, min Datter! men som man finder end-
nu elskværdigere, naar man har sin Helbred. Men
det er unødvendigt, at giere Omførsel med dig;
jeg vil giøre dig bort; og Herr Doktoren, der
staaer, er den Mand, jeg har bestemt dig.

Irene.

Ham, min Fader?

Anselseme.

Ja, ham selv! og kunde jeg giøre et bedre
Valg?

Irene.

Tilgiv mig, min Fader! jeg bær største Er-
bedighed for Deres Valg; men forund mig Tid
til at spørge mit Hierte til Raads.

Anselseme.

Dit Hierte! dit Hierte! — Jo men, en Pi-
ges Hierte er en ypperlig Raadgiver! Jeg vil
have det, og dermed er Raadet sluttet. Men
saasnart Kontrakten er underskrevet, maae du i
Dieblirket forlade mit Huus, og tage Finette med
dig, som jeg giver 1000 Rigsdaler, for at være
fæstet ved hende eengang for alle.

Finette.

Al, Herre! Deres Edelmodighed gjør mig
 skamsfuld, og min Erkiendtlighed er ligesaa stor
 som min Forundring. (Sagte) La Fleur er en
 Herremester.

Anselme (sagte).

Det faaer jeg altsammen igien med Rente og
 Renters Rente.

Syttende Scene.

De Forrige. Notarius.

Anselme.

Kom nærmere, Herr Notarius, og smør os
 en Kontrakt sammen efter det, jeg siger Dem.

(Anselme sætter sig hen hos Notarius.)

Irene.

Al, Leander! hvor staaer mit Hierte! Jeg
 kan neppe staae. Hvad har la Fleur gjort?

Leander.

Et Underværk, som jeg ikke begriber det
 mindste af, men er ligesaa forundret og forskræk-
 ket over, som De.

Anselme.

See der: nu er alting klappet og klart. Ti
 Tusinde Rigsdaler, foruden hendes Moderne-Arv,
 troer jeg, man kan være tilfreds med,

Finette (sagte).

Og jeg troer, jeg drømmer.

Irene.

Grene.

Min Fader! dersom jeg har begaaet en Feil, saa tilgiv mig den. Jeg skal i Fremtiden stræbe at fortjene Deres Godhed bedre.

Anselme.

Hvad der er skeet, er glemt. Modsigelser maae man holde Fruentimmerne tilgode. Du gier, hvad jeg vil have, jeg er forneiet, og vi har her intet videre at giøre, end skrive under.

Finette.

Og mine Tusinde Daler, Herre?

Anselme (til Notarius).

Sæt til neden paa Kontrakten, at jeg giver Finette et Tusinde Rigsdaler. (Notarius skriver, de andre underskrive, og da Anselme bliver Leanders Underskrift vaer, siger han) Hvad! Leander!

Leander.

Ja, min Herre! Leander er mit Familienavn og Andros mit medicinske.

(Notarius vil gaae).

Anselme.

Vie lidt, Herr Notarius! jeg har noget mere at forrette for Dem. (Til Fruentimmerne) Gesvindt i en Krog med jer, der kommer Mylord.

(Grene og Finette gaae bag i Skuepladsen.)

Attende Scene.

De Forrige. la Fleur.

Anselme.

Alting er klappet og klart, Mylord! Men De er nok saa god, at give Brudefolkene Op-
holds-

holdsted, og lade dem holde Bryllup i Deres
forrige Boepæl.

la Fleur.

Nei, Bryllupet maae holdes her,

Anselme.

Men, Mylord, om saa Deres Engdom
greb Dem an paa ny —

la Fleur.

Nei, det har ingen Fare, jeg er ganske
helbredet; og her seer De mig skilt ved Paryken
og Qualmerne.

(Han kaster Paryken.)

Anselme.

Hvad seer jeg? Hvad er dette for et Op-
trin?

la Fleur.

Det sidste, Herr Anselme, siden Givters
maalet er sluttet.

Anselme.

Hvorledes? Herr Doktoren — —

la Fleur.

Er Leander, Herr Dorenvilles Søn, og
jeg er hans og Deres Tiener, Herr Anselme, af
ganske Hierte.

Anselme.

O Himmel! jeg døer.

la Fleur.

Ei, De lever nok op igien. Jeg har været
mere end een gang paa Veie at sætte Livet til for
Deres Skyld: nu kommer Raden til Dem.

An-

Anselme.

Skjelmer! for min Brede gruer!

Jeg skal Hævn paa eder see.

la Fleur.

Herre! De for silde truer.

Troe mig, heller med os lee.

Anselme.

Driftige!

Trene.

Min omme Fader,

Hvad var jeg da lykkelig!

Anselme.

Frække Tøs!

Leander.

De dog ei hader.

Deres Harm lad lægge sig.

Alle.

Rom, lad Harmen lægge sig.

Anselme.

Den Troeløse, den Forræder!

Finette (til la Fleur).

Snart, siig Herren Tak og Hæder:

Han vor Attraae fyldestgjør

Rom kun nærmer, han tilgiver,

Tusind' Daler Pantet bliver,

Hvormed vi det vove tør,

Alt forene Haand og Bryst.

la

la Fleur.

Tusind' Daler, hvilken Lyst!

Anselme.

Skændige! Formastelige!

Flue, og for min Brede Stels!

Alle.

Hændelsen er uden Lige.

Gior som vi, lee deraf selv.

Anselme.

Jeg forraadt er bleven,

Spot er med mig dreven,

Hvem kan det udstaae?

Jeg hæver, jeg gysrer,

Jeg raser, jeg knyser,

Og for sli'g Urede

Havn jeg have maae.

Alle.

Hvad gavner den Brede?

Hvad Havn kan De faae?

Anselme.

Hvad vil min Harmes sige,

Min Stels Forbittrelse?

Fem lade være lige,

Maae tidt i Verden skee.

Alle.

Alle.

Saa kom! Lad Harmen vige,
Vær glad, og med os lee.

Chor.

I hoed Modstand man vil giøre
Det, som Amor vil udføre,
Han dog stedse Maalet naaer;
Intet Hinder ham bereder,
Alder, Fordeel, Snedigheder,
Blisdom, Kundskaab, Barsomheder,
Han langt meer, end alt formaaer.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

De
uventede Tilfælde.

Et Synge spil

i

tre Acter

af

d' Hele

Hvortil Musikken er componeret af Gretry.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Mondor, en rig Borger.

Emilie, hans Datter.

Baron Versac } Emilies Elskere.

Philinte

Kommandøren.

Grevinde Belmont, Kommandørens Broerdatter,
og forladt Elskerinde af Baronen.

Lisette, Emilies Pige.

Marton, Grevindens Pige.

Frontin, Philintes Diener.

La Fleur, Baronens Diener.

En Diener hos Mondor. (stum Person.)

(Scenen er i en Dyrehave eller Indelukke
ved Mondors Lustgaard.)

De uventede Tilfælde.

Første Act.

Theatret forestiller en Dyrehave eller Indelukke,
og længst borte sees en Enstgaard.

Første Scene.

Philinte, Frontin.

Philinte.

Naal det, at elske, er.
At elske, omt at sukke,
Naar man ei sige tør sin Smukke?
Hvor høit man hende haver kier.
Min bange Siel skal hemmelig
Da tausé Længsler plage,
Skal Jlden, jeg ei tør opdage,
Da, uden Haab, fortære mig?

A 2

Emilie!

Emilie! nær dig
 Naar jeg kun seer mig,
 Jeg ved den Lykke at opnaae
 Forglemmer større at attraae.

Uheldige Philinte! et eneste Ord vilde
 maaffee giøre din hele Lykke, og dette eneste
 Ord har du ikke Mod nok til at udsige. Kiære
 Frontin! Du seer hvad Pine, hvad Forlegenhed
 jeg er i. Siig mig: hvad skal jeg giøre?

Frontin.

Tale.

Philinte.

Men dersom jeg faaer Afslag?

Frontin.

Reise.

Philinte.

Al! dette Afslag vilde blive min Død.

Frontin.

Pyt! det har ingen flaaet ihjel endnu.

Philinte.

Hør engang! Jeg veed ikke, om jeg
 smigrer mig; men, paa nogen Tid, har jeg
 formærket, at Emilie er tankesuld og bedrevet;
 en kielen Tungtsindighed har blandet sig i enhver
 af hendes Miner, jeg har endog seet hende sælde
 Taare — al! kiære Frontin! Skal jeg vel
 være Marsagen til dette?

Frontin.

Frontin.

Kan gierne være.

Philinte.

Al! du henrikker mig — men Baronen gjør hende sin Opvartning, han lader hende intet Dieblig Roe for sine Anfald. Dersom han var saa lykkelig, at behage hende?

Frontin.

Kan ogsaa hende sig.

Philinte.

Du dræber mig — Hvorledes? Emilie! Denne jevne og uskyldige Emilie skulde foretrække Baronens pralende Tone og dumdriftige Bæsen for den alleroprigtigste Kierlighed?

Frontin.

Spørgsmaal? Hun er jo et Fruentimmer.

Philinte.

Og Faderen? Denne omme Fader! skulde han opofre sin eneste Datters Lyksalighed for den Forsængelighed, at giere hende til Baronesse.

Frontin.

Han har Grunker.

Philinte.

Jeg seer ham komme. — Baronen er med ham. Al! maaskee er det Emilie de tale om? Lad os gaae tilsides.

Frontin.

Hvilken Urimelighed! bliv heller tilstøde,
og tag Bladet fra Munden, saavelsom han.

Philinte.

Den Dristighed opnaaer jeg aldrig, og
desuden kan jeg jo ikke begiere Emilies Haand,
førend jeg har erhvervet hendes Hjerte. Nei,
nei! dertil er min Emfindtlighed alt for sm.
Følg efter mig. (han gaaer.)

Frontin. (for sig selv.)

Han er jo gal.

(han følger efter ham.)

Anden Scene.

Mondor, Baronen.

Mondor.

Som jeg siger Dem, Hr. Baron! jeg har
ikke i Sinde at tvinge min Datters Tilbeielig-
hed. Hun skal ingen ægte, undtagen at hun
esker ham.

Baronen.

Dette er ogsaa den egentlige Aarsag, hvor-
for jeg begierer hende.

Mondor.

Mondor.

Nu vel! dersom det lykkes Dem, at vinde hende. — —

Baronen.

Det er alt lykkedes, min Herre! jeg kan have den Ere, at berette Dem, at den Sag angaaende, er alt i Rigtighed. De betænker ikke, at det nu næsten er otte Dage, at jeg har opholdt mig her.

Mondor.

Det er vel saa. Men hvilke Prøver har De derpaa, at hun elsker Dem?

Baronen.

Hvilke Prøver? Kan De giere mig et saadant Spørgsmaal? Har De da slet ikke bemærket hendes Tungsindighed? hendes Utaalmodighed? alt dette, reber det ikke en rodfæstet Passion, som hun søger at tvinge, og som dog uophørligen bryder frem?

Mondor.

Men, om Siemedet for denne rodfæstede Passion skulde være Philinte?

Baronen.

Philinte! Det var i Sandhed et pudsigt Indfald.

Mondor.

Jeg finder det ikke saa forunderligt. Philinte er et ungt Menneske, som har store Meriter.

Baronen.

Virkelig! den artigste Søn af Verden.
Mondor.

Præsidenten, hans salige Fader, var min besynderlige gode Ven. Det var en værdig og berømmelig Magistratsperson, jeg har stedse anseet hans Søn, som et meget lykkeligt Parti for min Emilie, og omendskjønt jeg endnu ikke har ladet ham vide mine Hensigter, saa maae jeg tilstaae Dem oprigtig, at dette er just Aarsagen, hvorfor jeg har formaaet ham til at fordrive Sommeren her, paa min Lystgaard. De har fundet for godt ligeledes at beære mig. —

Baronen.

Og kastet alle Deres Maskiner over ende.
Mondor.

Det skal slet ikke fortryde mig. Mit eneste Ønske er: at see min Datter lykkelig, og hvilket Val han end gjør, saa samtykker jeg det forud. De siger mig: at dette Val er falden paa Dem, det er ikke utroeligt; men, med alt dette, seer jeg dog endnu intet overtydende.

Baronen.

Bevar os! hvor De er vanskelig. De vil endelig, at jeg skal røbe alle Ting — det koster mig — — men det saaer ikke hielp — De fordrer det — — og man maae forneie Dem.

Mondor.

Mondor.

Rad os da here.

Baronen.

Giv kun Agt! min Ven!

Her saae jeg denne Skionne,

Hun under dette Grønne

Gif, at bortjage Reedsomhed,

Saa sagte listed' jeg mig med.

Mondor. (bliver forundret.)

Baronen.

Her Ord, som maatte røre Steene,

Min Ild afmalte hende frit;

Hun vegred' sig dog lidt.

Mondor. (seende suurt.)

Dog lidt?

Baronen.

Ja, lidt, som alle Vene.

Jeg holdt ved, anfaldt skrap.

(Baronen gjør en Pantomime, som
foruroliger Mondor.)

Mondor.

Nu vel!

Baronen.

Hun gav sig tabt!

Mondor. (bliver forbanset.)

Hun gav sig tabt!

Baronen.

„Ah! Baron!“ bad hun; den Lille.

A 5

Mondor.

Mondor.

Bad hun? den Lille.

Baronen.

„Lad mig ei rødmes meer!

„Min Uroe gior, De, mod min Billie,
Mit Hiertes Tilstand seer.“

Mondor. (seer suurt.)

Baronen.

„Skal man, De elskes, selv Dem sige,
„Nu vel!““

Mondor. (for sig selv.)

Forundring, uden Ege!

Baronen.

„De elskes da, jeg maae det sige“

(til Mondor.)

Var det bestemt?

Mondor.

Jo, uden Tvivl.

Baronen.

Alt det forklarte mig en Smil.

Mondor.

En Smil?

Baronen.

tillige } Ja, alt forklartes ved en Smil.

Mondor.

Godt! var alt dette kun en Smil?

Mondor.

Mondor.

Altsaa bestod alt det, som De her fortæller mig, kun i Miner; men mundlig har hun ikke sagt Dem et Ord.

Baronen.

Mundlig! In for Skam! bruger man nu omstunder at forklare sig med Munden?

Mondor.

Da var det meget brugeligt i mine unge Dage.

Baronen.

Ja, i Deres unge Dage, det lader jeg passere, men vi har nu reformert alt dette fra Grunden. En Smil, et Diekast, det er os mere end tilstrækkeligt. Kort: lad os komme til Sagen igien! Jeg elsker Deres Datter, hun har forelsket sig i mig. Jeg begierer hende af Dem til min Kone. Beslut nu, om De agter at giøre hende lykkelig.

Mondor.

Det er just min eneste Attraae. Men, for at giøre det med destostørre Sikkerhed, saa tillader De mig, at gaae hen til hende, for at høre hendes mundtlige Bekræftelse paa det, som hendes Miner har forklaret Dem. Jeg skal strax bringe Dem hendes Svar.

Ba-

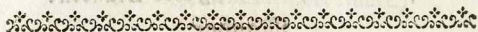

Baronen.

Jeg venter med Bængsel derefter — men uden allermindste Beskymring.

Mondor. (til La Fleur, som kommer til.)

God Dag! La Fleur! (han gaaer.)

Tredie Scene.

Baronen, La Fleur.

La Fleur.

Nu har da Baronen gjort sit Andrag, og har altsaa fast besluttet at gaae Philinte i Forliebhet?

Baronen.

Ja, La Fleur! min Beslutning er tagen.

La Fleur.

J saa Fald beklager jeg ham; thi jeg troer, at han er sterbens forliebt.

Baronen.

Oh! man saaer at see, at holde ham skadesles, det er et iegodt Blod, denne Philinte. Jeg har kiendt ham for lang Tid siden. Jeg holder for, at man kunde giøre et got Stykke Mand af

af ham — og jeg har sat mig for, at overlade ham min Provinds-Grevinde.

La Fleur.

Hvilken? Denne unge Enke, som vi saa ubarmhiertigen har forladt i Provindsen? Grevinde Belmont?

Baronen.

Ret hende selv. Er hun ikke en Skionhed? Og bliver Bursen ikke mere end lykkelig.

La Fleur.

Bed at gotgiere Deres Forbrydelse? jo, uden al Tvivl. Desuden hører Grevinden med en Slags Rettighed Philinte til, siden det er under hans Navn, at De har gjort Erobringen — Tilstaae dog Hr. Baron! at det var et forviltret Indfald — ret — ret Dem anstændigt?

Baronen.

Men hvori da, om jeg maae spørge? Jeg fik Lust til at giere et Kirkestog i vor Naboe-
Provinds, hvor, som jeg ventede det, den for-
liebte Fama havde gjort mit Navn lidt for meget
beremt; jeg fandt det derfor moersomt, at laa-
ne Philintes, og at forskaffe den arme Dievel
det berømmelige Navn af en forliebt Partigænger.

La Fleur.

Ja, man maae lade Dem den Roes, at
De har udført Deres Plan, som en Mester. Han
har faaet et Estermale i Provindsen, som han
nok

nok aldrig drømte om: og, jeg siger det ikke for at rose mig selv, men Frontin skyder mig visse-
lig en Berømmelse, som ikke giver den efter,
som De har forskaffet Philinte. Da jeg mærke-
de, at De havde laant Herrens Navn, saa be-
nyttede jeg mig af Tienerens. De smigrede Dem
ind hos Grevinden, og jeg spildte ikke Tiden hos
Marion. Al! Hr. Baron! hvad det er en
hyggelig Sag, at have et godt Exempel.

Baronen.

Uden Tvivl! saaledes er det, man skal
danne sig.

La Fleur.

Jeg bliver ogsaa bestandigen i Sporet.
De gior nu Kuur til Emilie, og jeg til Lisette.
Men Hr. Baron! siden Deres Navn er saa kly-
sende for det smukke Kien, hvorledes har De da
vovet, at beholde det her?

Baronen.

Her kender man mig alt for nøie. Des-
uden har jeg alvorlige Hensigter her paa Stedet.

La Fleur.

Jeg var dog af de Tanker, at De elskede
Grevinden oprigtig.

Baronen.

Al! jeg elsker hende maaskee endnu, men
mine Omstændigheder — —

La

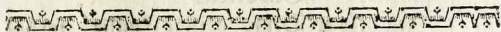
La Fleur.

Og De elsker ogsaa Emilie?

Baronen.

Vist ikke! jeg gifter mig med hende.

Eys! der er hun.

Fjerde Scene.

De Forrige. Mondor. Emilie. Lissette.

Baronen.

Min Deilige! Jeg haaber, at De ikke besklder mig for Aabenmundighed, fordi jeg har betroet mig til Deres Hr. Fader. Vi har ikke det mindste at besyngte os fra ham. Det er et got Mand. —

Mondor.

De gjør mig alt for stor Ere.

Emilie.

Jeg maae tilstaae Dem, Hr. Baron! at Deres Foretagende sætter mig i den stærste Forundring — og jeg troede ikke, at mit Forhold —

Mondor.

Kun frit! Kun frit! min Datter! nu er det ikke længere Tid at forstille sig. Du har alle

allerede tilstaaet for mig, at dit Hjerter er vundet, nu refter der kun, at du nævner den lykkelige Person, som har indtaget det.

Emilie.

Min Fader! hvad fordrer De?

Baronen.

Jeg besvæer Dem, deilige Emilie! forhat ikke længere min Lyksalighed.

La Fleur. (til Lissette.)

Du er min Herres Lykke giort, Mamsel Lissette! skal han vel blive den eneste?

Lissette.

Jeg forsikrer dem Mosio, at de skal giøre ligesaa stor Lykke, som han.

Mondor. (til Emilie.)

Du tale maae,

Mig frit tilstaae,

Hvilken Ild Dig antænder;

Frygt Dig ei saa!

Alle undtagen Emilie.

Du

De

Mig

Ham

} tale maae

} frit tilstaae

Hvilken Ild Dig } antænder
Dem }

Frygt Dig } ei saa.
Sig }

For

De Andre til Emilie.

tillige	{	Du	}	tale maae!		
		De				
		Frygt Dig			}	ei saa.
		Sig				

Philinte. (til Frontin.)

Hvad Tvang! jeg maae!

Jeg frygter saa.

Emilie. (til Lisette.) og Philinte. (til Frontin.)

Tilstaae for hvem jeg brænder?

De Andre. (til Emilie.) og Frontin. (til
Philinte.)

Frygt	{	Du	}	tale maae		
		De				
		Dig			}	ei saa.
		Sig				

Emilie og Philinte. (hver for sig selv.)

Hvor grumt mig Angest plager!

De Andre og Frontin. (som tilforn.)

{	Du	}	tale maae
	De		

{	Du	}	maae erklære	{	Dig
	De				Sig

Monder.

Fortroe dig mig! den dig behager,
Jeg strax, som Fader, mig antager,
Til Brudgom giver dig.

Mon-

Mondor. Baronen. La Fleur. Lisette.

(til Emilie.) Frontin. (til Philinte.)

Philinte. (til Frontin.)

Du De	}	tale maae					
				Hvad Tvang jeg maae			
					Frygt Dig	}	ei saa.

tillige } Jeg frygter saa.

Den Ild, som Dem	}	antænder	
			Dig
			Mig

Mig Ham	}	frit tilstaae.

Emilie. (som bliver Philinte vaer.)

Nu vel! (frygtsom.) Den, som jeg foredrager

Han her, nærværende, sees staae.

Baronen. (sagte til Mondor.)

Han her sees staae — Det alt opdager.

Mondor. (som bliver Philinte vaer.)

Kun's saa! Kun's saa!

Emilie. (som tilførn.)

Hos den, mit Hierte binder;

Jeg Mildhed, Omhed finder.

Baronen. (til Mondor.)

Han her sees staae.

Emilie.

Hans Hierte vaersomt og frygtsomt viser sig.

Baronen. (som før.)

Hans Hierte vaersomt

Mondor. (spottende,
og frygtsomt viser sig.)

Baronen. (som før.)

Han her sees staae — Det alt opdager.

Mondor.

Kuns saa! Kuns saa! Forsikkerlig!

Emilie. (som tilforn.)

Men, skiont han frygtsom viser sig,

Bør han sig dog erklære.

De Andre. (til Emilie.) Frontin. (til Philinte.)

Ja, De Han		sig bør erklære.
---------------	--	------------------

Baronen.

Lad det min Sag kun være,

Jeg hende trøste skal.

Mondor og Lisette. (til Baronen.) Frontin.

(til Philinte.)

[	Saa tael da! tael!	
---	--------------------	--

[	Baronen og La Fleur.	
---	----------------------	--

[	Jeg		tale skal.
	Han		

allige

Philinte. (for sig selv.)

O! hvilken Qual!

Jeg tale skal.

(Lisette)

(Eisette og Frontin læge at formaae Philinte til at erklære sig.)

Baronen. (paa Kn e til Emilie.)

Emilies Skønhed jeg tilbeder,

Paa Kn e, mit Hierte byder an.

Jeg den tilbeder, og tusend Eder —

Philinte. (paa Kn e bag ved Baronen.)

Emilies Skønhed jeg tilbeder.

Emilie.

Philinte elsker, mig tilbeder!

Philinte er min Mand.

Mondor og Eisette.

Hvad Glæde! Hun antager

Philinte til sin Mand.

Emilie og Philinte (h r for sig selv.)

Jeg faaer den mig behager.

Baronen og La Fleur. (indbyrdes.)

tillige Hun ham Mig
Dem } foredrager!

Philinte.

O! Fryd, mit Hierte smager!

Emilie.

Philinte er min Mand.

De Andre.

Philinte, hendes Mand!

Mondor. (til Baron.)
 Hvordan, Baron! staaer det Dem an?
 Baron.

Ei! sigt jeg ei til Hierte tager.

Mondor. (spotvis til Baron.)
 Han her sees staae. Det alt opdager.
 Emilie.

tillige } Philinte er min Mand.
 Mondor. Lissette. Frontin.
 Philinte, hendes Mand!
 (En af Mondors Tienere bringer ham et Brev og
 gaar strax bort igien.)
 Mondor.

Brev mig sendes!

(til Baron.)

Tillad! (for sig selv.) Hvad nu vel hændes?
 (han ser paa Underskriften.)

Fra Grevinde Belmont sendt!

Baronen og La Fleur. (indbyrdes.)

Fra Grevinde Belmont sendt!

Skæk!

Mondor.

Navnet er mig ubekjendt.

La Fleur. (sagte til Baron.)

Desbedre kiende vi

Baronen.

Tys! Tie!

La Fleur. (som før.)

Hun vil nok tragte —

Ba-

Baronen.

Sagte!

Mondor. (seer efter Datum i Brevet.)

Mig fra Provindsen beder —

La Fleur. (som tilførn.)

Der hører De —

Baronen.

Førræder!

Mondor. (læser og synes at blive mere og mere bestyrtset.)

Hvad er det?

Seer jeg ret?

Alle, undtagen Mondor.

See! hvor hans Ansigt blegner,

Hvad mon man ham tilskrev?

Mondor.

Jeg stum og maalloos blev.

De Andre.

Hver Mine Skæf betegner,

Hvad var det for et Brev?

Mondor.

Ah! Jeg, Emilie! Dig beklager,

Emilie.

Beklager? Mig? Ah! min Bekymring stil!

Alle.

Forklar mig } hvad det forårsager.
os }

Mondor.

Saa hører til!

Alle.

Vi høre vil.

Mondor. (læser.)

„Uvidendes, De har antaget

„Hos Dem en fræk Forførerere.“

Alle.

Forførerere!

Mondor.

„Bogt! Deres Datter ei, bedraget

„Af ham, sig maae vanæret see.“

Alle.

Vanæret see!

Mondor.

„Den Rummer nu mit Hierte nager

„Dem en Advarsels være kan.

„Philinte! Meeneeder! Bedrager!

„Desvær! Philinte! — er min Mand.“

Emilie. Lisette. Philinte. Frontin.

Philinte, hendes Mand!

La Fleur. (fortroligen glad til Baronnen.)

Du styrtes han.

Emilie. Lisette. Baronnen. La Fleur.

Frontin.

Philinte! Meeneeder? Bedrager?

Uhorligt! hvem vel troede det?

Alle,

Alle, undtagen Philinte.
See! hvor hans Ansigt blegner,
Han maalloos blev med eet.

Emilie. (til Lisette.)
Mit Liv for ham jeg vilde give.

Philinte. (til Emilie.)
Emilie! lad mig hørt kun blive!

De Andre.
Hver Mine Skræk betegner,
Han maalloos blev med eet.

Emilie og Lisette.

Jeg
Hun] bor ei see Dem oftere.

Mondor.

Min Datter Dem ei meer bør see.

Baronen. (for sig selv.)

Mit Haab jeg seer fremspirende.

Philinte.

Alle] Hvad meer Uheld! ei hende see!

Baronen og La Fleur. (från tilførn.)

Hvad mere heldig Handelse.

Frontin.

Hvad meer uheldig Handelse.

Emilie. Lisette. Mondor.

Baronen. La Fleur.

Philinte! Meeneeder! Bedrager!

Philinte og Frontin.

{
 Nrk dog! Ah nrk den Sorg Mig
 Ham }
 nager.

tillige

Philinte.

Jeg hende ei skal mere see!

La Fleur og Frontin.

{
 Hvad mere heldig
 meer uheldig } Hændelse.

Anden Act.

En anden Prospekt af Dyrehaven, hvori noget
 af Lustgaarden med en Altan sees paa den
 ene Side, og paa den anden Buegange.

Første Scene.

Lisette. (alene.)

Det kommer mig livagtigen for, som en
 Drom. — Philinte være skyldig i saadant For-
 ræderie? — Nei! — Jeg kan endnu ikke
 faae det i mit Hoved. Jeg havde dømt om
 Herrens Karakter efter Tjenerens, og Frontin
 lader

lader til at have saa redeligt et Hierte. Men jeg erfarer, at man ikke maae demme om nogen, nu omstunder, seend man kiender dem.

Ah! I Tiden, som nu leves,
Man kun Mandfolk troer forgieves,
Erlighed man ikke seer,
Løfter, Eed, ei holdes meer,
Alt med Træk og Rænker sseer;
Og, desvær! Den meest bedrager
Gierne, altid, meest indtager,
Skade, sandelig! det er.

Anden Scene.

Lisette. Frontin.

Lisette.

Der kommer Frontin. Er det vel muligt, at han skulde være af dette Slags? Jeg kan ikke overtale mig til at troe det.

Frontin. (for sig selv.)

Den arme Karl! Han grammer sig ihjel. O! hvilke Menneſker!

Lisette.

Han lader meget nedslaget, Mosis Frontin!

Frontin.

Frontin.

Forbittret, Mamsel! og intet videre.

Lisette.

Forbittret? Og hvorover?

Frontin.

Hvorover? Over at see Legn og Bagtællelse triumfere her. Over at see det ærefiereste Menneske af Verden haanligen afvrist, under det lumpne Vaaskud, af et opdigtet Brev, og i et Fruentimmers Navn, som maaskee aldrig har været til. Der seer hun, Mamsel! hvad der forbitter mig.

Lisette.

Har han længe været i Philintes Tjeneste?

Frontin.

Fra han blev født — og jeg skal aldrig forlade ham.

Lisette.

Hvorledes? aldrig?

Frontin.

Nei, aldrig Mamsel! i hvordanne hans Kaar end skal blive — og hvad det end skal koste mig.

Lisette. (betragtede Frontin.)

Jeg har ligeledes gjort en Ed, at jeg bestandigen vil forblive hos min Gomsrue — og jeg seer forud, at det vil koste mig mangfoldigen. (De tie noget, og immer betragte hinanden sukkende.)

Lisette.

Lisette.

Lad os igien komme til Philinte. — Har han fulgtes med ham paa denne Reise til Provindsen?

Frontin.

Hvilken Reise? Han har aldrig været i Provindsen, i sin hele Levetid.

Lisette.

Saa er han jo ganske uskyldig? — Men! tilstaae mig alting oprigtig.

Frontin.

Hvorledes? Kan han ogsaa tvivle herom?

Lisette.

Saa snart han forsikkrer mig om det modsatte. —

Frontin.

Ja, Mamsel! jeg svær for ham, som for mig selv.

Lisette.

Nu vel! — Jeg tvivler nu ikke længere; men hans Herre maae retfærdiggjøre sig hos Emilie, og for alting hos hendes Fader. Man har i Sinde, at gifte hende med Baronen, og i hendes Forbittrelse er hun næsten færdig til at samthkke deri. Tiden er knap, og Baronen er Seierherre.

Frontin

Frontin.

Og Mosis LaFleur formodentligen ligesaa. Taalsmodighed! denne Seiersryd skal ikke vare ret længe. Vi har skrevet til Stedet, hvor denne foregionne Grevinde Belmont skal opholde sig, og vi vente aleneste paa Svar, for at trække Seieren til vores Side igien. Men, formaae i det mindste Emilie til, at opsætte sit Val indtil dette Svar er ankommet.

Lisette.

Jeg skal vist udvirke saa meget, at hun skal lade det beroe saalænge. Hvilken Glæde skal det ikke da blive mig! ikke alene af Hengivenhed for Emilie, men ogsaa — for et vist Forsæts Skyld, som jeg havde fattet, at —

Frontin.

Jeg havde ligeledes gjort mig Forestilling af et vist Udcast, dersom —

Lisette.

Ah! Mosis Frontin!

Frontin.

Ah! Mamsel Lisette!

Mig er, for alt, Philinte kier.

Lisette.

Jeg, for Emilie, alt forglemmer;

Begge.

Begge.

Men dog, i sær,
Jeg mærker her (læggende Haanden paa
Brystet.)

En anden Følelse der er,
Som jeg fornemmer.

Frontin.

Jeg er ei takkelig,
Den Gave fattes mig,
Alt smigre og forføre.

Eisette.

Sig selv ei Uret giøre.

Hvidende

Man Hierterne,

Naar man mindst agter det, kan røre.

Frontin.

Saa troer hun det?

Eisette.

Ja meget let.

(for sig selv.)

Jeg baade troer og føler det.

Frontin.

Mig er, for alt, Philinte kjer.

Eisette.

Jeg, for Emilie, alt forglemmer.

Begge.

Mit Aar, Philintes } Aar.
er hendes }

Frontin.

Frontin.

Nu vel!

Lisette. (suedigen.)

Hvad saa?

Frontin. (forlegen.)

Isald De sig forbinde;

Foreente, samme Lyst vi finde,

Naar man en dobbelt Knude slaaer.

Lisette.

Ha! Jeg ret vel forstaaer.

Begge.

Vi troelig stræbe maae,

Alt Ønsket De opnaae.

Frontin.

Ah! Mamsel Lisette! hvor er hun ikke
elskværdig! dersom Emilie og min Herre kunde
saaledes komme til at tale tillsammans, som vi,
saa vilde de meget snart blive forligte igien.

Lisette.

Jeg troer det samme. Jeg er vis paa,
at det er begge deres heieste Ønske.

Frontin.

Det bliver da vores Pligt, at være dem
behielpelig; vi maae stræbe, at sætte Mod i
Philinte. Den arme Karl, hans Frygtsomhed
og Undseelse er saa overmaade stor, at han end-
nu intet Raad har kunnet finde for den, ikke en-
gang selv i Paris.

Lisette.

Lisette.

Det er besynderligt.

Frontin.

Ja, i Sandhed! uden min Bistand, havde han i Formiddags umueligen erklæret sig. Dem nu selv! hvad Tilstand, han for nærværende Tid maae være i. Men, sig mig engang! kunde vi ikke, for igien at trøste ham lidt, forskaffe ham en Samtale med hendes Jomfrue?

Lisette.

Jeg gjorde det med den sterke Fornøielse; men det vil blive alt for vanskeligt. Emilies Fader har udtrykkeligen forbudet hende, at see eller tale med Philinte, og dersom hun nu gik ud, saa kunde det opvække ham Mistanke — men bide lidt! jeg falder paa noget. Her! for Philinte herhid, saa skal jeg imidlertid formaae min Jomfrue til at passe et beleiligt Dieblis for at komme herud paa Altanen, og dersom Frøytten for at blive røbede, forbyder dem at tale tillsammans, saa faae de dog i det mindste hverandre at see, og det er alletider bedre, end slet intet.

Frontin.

Oh! mere end nok, for det første.

Lisette.

Det Sprog, man taler med Dinene, er undertiden alt for eftertrykkeligt, Mosis Frontin!

C

Frontin.

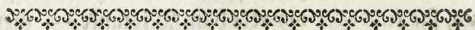

Frontin.

Jeg erfarer det, Mamsel Lisette! Ah! Hun sætter mig i Henrykkelse: og dersom mit Hierte ikke var saa beklemmt, saa skulde jeg aabenbare hende — men der har vi vore Helte, De komme herhid — Farvel! Farvel! Mamsel Lisette! jeg løber, at bringe min Herre denne lykkelige Tidende.

Lisette. (asene.)

So, jeg tør forlade mig paa, at han har et redeligt Hierte. Jeg maae strax ind, for at overtale min Zomfrue — til det, hun selger alt for gierne.

Tredie Scene.

Lisette. Baronen. La Fleur.

La Fleur.

Ei see! er hun der, min Tilbedelige!

Lisette.

(Hilser ham koldt og gaaer.)

La Fleur.

Hum! — Man ſkulde ſnart tænke, at
vi alt vare Egtefolk — men, hvad fattes Dem
Hr. Baron! Nu, da alting er ſalden ud for
Dem

Dem efter Ønske, saa er De baade fortrædelig og takkesfuld.

Baronen.

Jeg er opbragt. Opbragt til det yderste over denne lille ubelevne Borgerdatter; at vilde give en Philinte Fortrinet for mig! Jeg troer, jeg maae alene være udsat for lutter uventede Tilfælde.

La Fleur.

Jeg maae tilstaae, at denne lille Person har temmeligen ndmyget Deres Egenkierlighed. Men, ved at ægte hende, hevner De sig endelig ogsaa paa det eftertrykkeligste igien. Nu har da Philinte, ved den lykkeligste Irring i Baronessens Brev, faaet sin Afssked. Han har taget sin Tilflugt til Forpagteren her paa Stedet, indtil han kan pakke sig med alle, og fra i Dag af, har vi denne Byrde af Halsen.

Baronen.

Med alt dette, er han mig dog foretrukken.

La Fleur.

Ei, Bagatel, at bryde sig om. Har De ikke Kierlighed at takke for Emilies Haand, saa tak hendes Forbittrelse, og kommer det ikke ud paa eet og det samme.

Baronen.

Ha! dersom jeg kun ikke havde givet saa formeligt Løfte paa at ægte hende, saa svær jeg Dig til, at jeg lod hende sidde der.

La Fleur.

Hvordan? Et Løfte? Og til hvem?

Baronen.

Til mine Kreditorer.

La Fleur.

Saa meget vigtigere Aarsag til at haste med Guldbrydelsen. Troe mig Hr. Baron! lad os benytte os af hvert Øieblik. Hvor let kunde der ikke komme nok en Opdagelse.

Baronen.

Spidsbuben har ret. Nu vel: her maae gøres Ende paa Sagen. I Morgen gifter jeg mig med hende — men, hvad seer jeg? En Bogu, som bliver holdende for Porten til Dyrehaven. Fruentimmer, som stige af. Desbedre! paa min Ære! Desbedre:

La Fleur.

O! ja! Desbedre, for os! men desværre, for Dem!

Baronen.

De komme nærmere. — Men hvilken Lighed — mon jeg bedrager mig? — Skulde det være? — Det er hende selv.

La Fleur.

Himmel! det er Grevinde Belmont. En-
levende — og Marton oven i Kjøbet. — Wi
ere om en Hals.

Baronen.

Hvad er her at giøre?

La Fleur.

Hedde sig.

Baronen.

Hvorhen?

La Fleur.

Hurtig! hurtig! lad os tage Flugten.

Baronen.

Al! hvorledes reede sig ud af denne ny
Forvirring.

(De skule sig.)

Fjerde Scene. —

Grevinden. Marton.

Grevinden.

Saa træffer jeg dog endelig den trodelose
Philinte.

Marton.

Dg jeg den æreløse Frontin.

C 3

Grev=

Grevinden.

Hvilken Glæde skal jeg ikke føle ved at
beskjemme ham.

Marton.

Hvilken Fornæielse for mig, at kradse
hans Dine ud.

Grevinden.

Gaae ind og mæld mig for Datteren her
paa Gaarden, og sig, at jeg ønsker at tale med
hende.

Marton.

(gaaer.)

Grevinden.

Jeg det Sted, mig forhadet, betragter,
Hvor den Utroe, jeg elskede,
Men nu foragter,
Sin Falskhed kronet troer at see.

Nei! nei! Meeneeder! haab det kun ei
saa roelig;

Men — hvilken Tanke, Ah! formilder
mig?

Ah! ja! ved en saa stille, eensom Boelig,
Erindringen fornyer sig.

Jeg saadant Fristed havde inde,
Da mit Hjerte, for ømt, og let at vinde
Sødt henrykt, af kierlig Følsomhed
Af Phillinte, tog mod Troeskabs Eed.

O! grusom Eed! —

Nei!

Nei! bort! I søde Plager!
 Nei! bort! I sønne Klager!
 Den Utrøe straffes maae!
 Han mig bedrager,
 Jeg ene her attraae
 Min Hevn at faae.

Femte Scene.

Grevinden. Emilie. Lisette, Marton,

Marton. (til Emilie.)

Der seer De min Frue, Jomfrue!

Grevinde.

Uden Tvivl maae denne Bist forundre
 Dem Jomfrue! men De har formodentlig et
 Brev fra mig, som —

Emilie.

Ja, naadige Frue! alt for vist, desværre.

Grevinden.

Jeg har eftertænkt det, at et Brev fra en
 Person, som var Dem aldeles ubekendt, maatte
 forekomme Dem sordælt; og uagtet Beiens
 Længde, som er os imellem, har jeg dog ilet
 herhid, for Deres Beste. Jeg har foresat mig,

paa een Gang, baade at redde Dem af den Fare, som truer Dem, og beskiemme en Forræder, som har bedraget mig.

Emilie.

Hvor er Philinte lastværdig!

Grevinden.

Og tillige: hvor farlig! jeg søger ikke at besmykke min Skrebelighed; men da jeg havde det Uheld at blive kiendt af denne Falske, var jeg alene, uden Tilshyn, berøvet en ærværdig Farbroders Raad, hvis Stand udfordrede hans Nærværelse paa andre Steder. —

Marton.

Som Kommander af Maltesser-Ordenen, Jomfrue! — Ah! naar han kommer tilbage fra sit Tog, og faaer dette at vide, saa vil det vist ikke bekomme Mosis Philinte med det beste. Det er en forfærdelig Mand, Kommandøren.

Grevinden.

Ah, ja! maaskee er han allerede ankommen — underrettet om min Flugt — og min Vanære,

Lisette.

Men, med alt dette, kan jeg umueligen blive flog paa denne Frontin.

Marton.

Frontin! troe mig paa mit Ord, Mamsel, at han er endnu større Skielm, end hans Herre.

Lisette.

Lisette.

Nu, saa er jeg ogsaa ganske artig tagen
ved Næsen.

Marton.

Giv sig tilfreds! og trøst sig ved, at jeg
er maaskee værre faren, end hun.

Emilie.

Behag! Frue Grevinde! at træde ind
paa Gaarden, for at nyde nogen Hvile.

Grevinden.

Ah! der er ingen Hvile for mig mere at
haabe.

Siette Scene.

De Forrige. Baronen og La Fleur.
(lade sig see bag i Theatret.)

La Fleur. (sagte til Baronen.)

De ere her endnu.

Baronen.

Stille!

Grevinden.

Ah! Elskende, forskudt, bedraget,
Jeg Vnk, jeg Vnk dog haabe tor.

Emilie.

Ah! Elskende, alt Haab betaget,
Sorg, som min Skiebne grusom gior.
Grevinden.

Forfudt, bedraget,
Alt Haab betaget.
Begge.

Doden mit Onske vare bór.

Marion.
Elskende, jeg, forfudt, bedrages.

Lisette.
Elskende, mig alt Haab betages.
Begge.

Men, doe desfor
Jeg ikke gior.

Baronen. (til La Fleur.)
Ah! mig Grevindens Skionhed drager,
Kort er min Siel ved hendes Klager.

La Fleur. (glemmende sig.)
Fryd, ved Marion at see, jeg smager.

Baronen.
(holder ham Haanden for Munden.)
Grevinden.

Den Falfeste!
Emilie.

Den Nedrige!
Baronen (til La Fleur.)
Hun mig indtager

Lisette.

Lisette og Marton.

Den Eognere!

La Fleur. (til Baronen.)

Hun mig behager.

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Desvær! desvær! jeg Skrob' lige

Dog elsker den Bedrager.

Baronen og La Fleur. (som tilforn.)

Paa ny, jeg brænder stærkere.

Alle.

Mit Hierte banker

Det tvivlsomt banker,

Hvor kan det komme fra

Jeg føler? Ah!

Ea, ta, det banker,

Det tvivlsomt banker.

Marton.

Frontin!

Frontin. (som ifor.)

Hf!

Grevinden og Emilie.

O! Philinte!

Baronen. (som for.)

Ah!

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Ah! Falskeste!

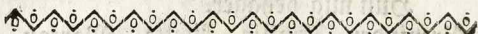
tillige } Desvær! desvær! jeg Skrabelige,

} Jeg elsker dog den Redrige.

Ba:

Baronen og La Fleur. (som tilførn.)
 Paa ny, jeg brænder stærkere.
 (Gruentimmerne gaae ind.)

Syvende Scene.

Baronen. La Fleur.

Baronen. (med Henrykkelse.)

Guddommelige Grevinde!

La Fleur.

Uforlignelige Marton.

Baronen.

Nu ere de gaaen ind paa Gaarden.

La Fleur.

Og vi faae Lov at staae uden for. Jeg
 vover, faae mig Skam! ikke at sætte en Fod
 derind, saa længe de ere der.

Baronen.

Grevinden har aldrig været saa deilig i
 mine Dine. Gav du Aft? Mærkede du, hvor
 indtagende hendes Bedrøvelse gjorde hende?

La Fleur.

Ja vist. Det forsvilede Bæsen flæder
 hende usigeligen vel, og Marton ikke desmindre.
 Det har de dog os at takke for — og de utak-
 nem.

nemmelige Stakler, de beklage sig dog over os alligevel —

Baronen.

Ah! dersom jeg kunde følge mine Følelser, skulde de ikke længere beklage sig.

La Fleur.

Og dersom jeg hørte mit Hjertes Røst, skulde Martron snart see sin Kummer lettet.

Baronen.

Alting! alting trækker mig tilbage til Grevinden.

La Fleur.

Og alting styrter mig hovedkulds hen i Martrons Arme.

Baronen.

Omhed — Elskenhed — Fædsel —

La Fleur.

Og Nøden — det er nu den eneste Redning, vi har tilovers. Emilie og Lisette maae vi ligesaa got skøde en Pind efter. Dette Navnebyttten kan nu ikke længere staae Stil. Grevinden og Martron forlange at see deres troeløse Elskere; komme vi frem, saa er, uden Modsigelse alting opdaget, og forstikke vi os, saa ere Philinte og Frontin endnu i Nærværelsen; man lader dem kalde, derpaa Sammenligning, Beskyttelse, Forklaring, Intrigens Udvikling, og saa er Komoedien til Ende.

Ba:

Baronen.

Hvad Raad? Hvad Middel at gribe til?

La Fleur.

Troe mig, Hr. Baron! lad os tage vore første Lænker paa igjen.

Baronen.

Det var alt for pebelagtigt.

La Fleur.

Oh! Herre! det er dog saa smukt at erstatte den Uret, man har gjort.

Baronen.

Men din Bøddel! for at erstatte den, maae man tilstaae den, og indseer Du, hvilken Skam, hvilken Nidmygelse? Hvorledes? at blive til en Snak og Latter for denne Borger, for Emilie — og for Philinte! Ah! den blotte Tanke er mig utaalelig.

La Fleur.

Vist nok er det, vi kan umueligen blive ærlige Folk, uden at giøre os latterlige. Det er haardt, at fordeie — desuden er Emilies Medgift saa betydelig — men, alle de Forhindringer

Baronen. (fyrigen.)

Ha! det er just disse Forhindringer, som ophidse mig; kunde jeg overvinde dem!

La

La Fleur.

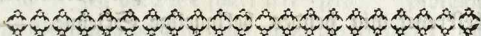
Det skulde være en drabelig Gierning,
det tilstaaer jeg. De vilde indlegae sig et udoeds-
ligt Navn over den hele bekiendte Verden.

Baronen.

Men skulde der da ikke findes noget Mid-
del — nogle Udveie —

La Fleur. (forstræffet.)

Sagte! der kommer nogen, maaskee det
er Grevinden. Lad os frelse os. Nei! nei!
det er Hr. Mondor.

Ottende Scene.

De Forrige. Mondor.

Mondor. (til Baronen.)

En ypperlig Nyhed, jeg skal Dem forkynde,
Som De vil moere sig med :
En ung, meget deilig Grevinde,
For sin utroe Elsker at finde,
Kom nyligen til dette Sted ;
Den, Philinte, saa fræk, bedrager,
Han, pludselig, her saaer at see.
Dom selv! for ham, hvad Skrækkende
For Dem, hvad Fryd det forsaarsager,
Ihi, selv De vare skal derved.

Ba=

Baronen.

Derbed?

Mondor.

En Dem, saa rar god Leilighed
Jeg glædes ved.

Baronen.

Men, er det vel muligt?

La Fleur.

Det er snart utroeligt.

Mondor.

Som jeg siger Dem. Jeg har talt med
hende, i dette Dieblis. Hun har forteligen
beskrevet mig hendes beklagelige Skiebne. —
Hun er paa saa skammelig en Maade, bleven
bedragen — Jeg er selv ingen Helgen, det er
sandt — og jeg har, i mine Dage, vel ogsaa
begaaet Daarligheder — men, paa min Ære!
dette er alt for grovt. De skal selv tilstaae det,
min Ven! at denne Forsører, maae være et slet
og nedrigt Gemyt.

La Fleur.

Det er uden Modsigelse.

Baronen.

(giver ham et Diekast.)

Mondor.

Og Tieneren, den Spidsbub, havde jeg
denne Slyngel i min Magt, jeg kunde næsten
være i Stand til, at lade ham krepere under min
Stok.

Ba:

Baronen.

Det var ikke mere end fortient.

La Fleur.

(giver uformærkt en dyb Kompliment for Baronen.)

Mondor.

Men, skulde De vel troe, at min Datter og Lisette tvivle endnu om, at det hænger rigtigt tilfammen.

Baronen.

De tvivle? Og paa hvad Grund?

Mondor.

Jeg veed det snart ikke selv. Indtagne af Philintes og Frontins udvortes Opførsel, har de sat sig de Griller i Hovedet, at det maae være to forskellige Personer af samme Navn, og at det skulde være en anden Philinte, som skulde have til Tiener en anden Frontin.

Baronen.

Skulde det vel ogsaa forholde sig saaledes?

Mondor.

Ei! intet mindre! overalt skal vi nu snart komme til Oplysningen.

Baronen.

Men hvad videre Oplysning behøves der?

Mondor.

Her mig kun! jeg anseer Dem allerede som min Svigersøn, og derfor vil jeg ikke dølge noget for Dem. Den susentastiske Lisette har

D

ladet

ladet sig forlede af Frontins Tillokkelser, og baa-
de min Datter og mig uafvidende, ubesindigen
lovet ham, at hun vilde formaae sin Zomfrue
til at komme herud paa Altanen, for at anhere
Philintes formeente Retfærdiggierelse. Min
Datter, som er Godheden selv, har samtykt
deri. Mens, lad det kun ikke foruroelige Dem
det allermindste; siden Grevindens Ankomst,
har hun aabenbaret mig det altsammen, og, her
nu vores Plan! Sammenkomsten skal rigtig nok
gaae for sig. Vi andre, vi skule os her i denne
Buegang, og Philinte, som troer sig ganske
sikker, vil ikke forsamme, at møde. Saasnart
Emilie seer ham, lader hun Grevinden vide det,
og, for at gjøre ham retskaffens forvirret, saa
komme vi for en Dag tilligemed. Han overøses
med Bebreidelser, Beskiemmelser og Foragt,
og bliver forjaget herfra, for evig — Nu vel!
hvorledes finder De dette Anslag?

Baronen. (fyrgen-)

Uforligneligt! — (sagte til La Fleur.) og
jeg haaber, at føre mig det til Nytte. (hoit.)
Der seer jeg Philinte. Hastig lad os skule os.
(De skule sig i Buegangen.)

Niende

Tiende Scene.

De Forrige. Philinte. Frontin.
(Tid efter anden.)

Emilie. Lisette. Grevinden. Marton.

Frontin.

Gaae sagte frem, lidt efter lidt!

Philinte.

Ah! hvilket Skridt!

Frontin.

Laus Stilhed her regierer.

Philinte.

Min Frygt min Tvivl formerer.

Frontin.

Hvad frygter De?

Philinte.

Ah! for min Elskte vred at see.

Jeg neppe Ande drager,

Skæk Maalet mig betager.

Frontin.

Dem skal af Amor Bistand skee.

(Emilie og Lisette komme frem paa Alstanen.)

Lisette.

St! St! Frontin!

Emilie.

Philinte!

Frontin.

Gaae sagte frem! lidt efter lidt!

Philinte.

Ah! hvilket Skridt!

Emilie.

Siig, uden Svig og Finte,
Oprigtig frem!

Philinte.

Foruden Svig og Finte?

Ah! hvo til Dem

Tor dermed komme frem.

Emilie.

Siig! om De Ed kan bryde?

Philinte.

Jeg Eder bryde?

Philinte og Frontin.

Min } Siel kiender Falskheds Lyde.
Hans }

Frontin.

Som mit, hans Hierte tænker ret.

Emilie og Lisette.

Nu troer jeg det.

Emilie.

Min Omhed, for Dem, misbrug ikke.

Lisette.

Nu Bud jeg maae Grevinden skikke;

Men der hun er,

Kom her! kom her!

(Grevinden og Marton komme til.)

Emilie.

Emilie.

See der! See der!

(Mondor kommer frem tilligemed Baronen og La Fleur.)

Emilie og Lisette.

Om ham De seer?

Baronen. (talende hastigen til La Fleur.)

Nu Pudsset uforfærdet!

Grevinden og Marton.

Ja, ham! Ja, ham! ham er det.

Alle, undtagen Philinte og Frontin.

Hvad? Ham! hvad? Ham! Ham er det?

Den Nedrige!

Forførere!

Grevinden og Emilie.

Philinte! Meeneeder!

Lisette og Marton.

Frontin! den Misdæder!

Alle Fire.

Flyer, langt fra dette Sted!

Grevinden. Emilie. Lisette. Marton.

Mondor.

Meeneeder!

Bort! Misdæder!

Flyer! langt fra dette Sted!

(Mondor gaaer vred bort, og Fruentimmerne gaae ind og slaae forbittrede Dorene for Altanen i efter sig.)

Baronen og La Fleur. (imellem sig.)

Ufalte Glæder!

Hvad Held os leder?

Vi traf vort Diemed.

Hvad Snedigheder!

Som de forfortes ved,

tillige

Philinte.

Hvad Bitterheder!

Jeg flyr fra dette Sted.

Frontin.

Hvad Aand Dem leder!

Fly! Fly! fra dette Sted.

(De gaae bort.)

Eredie

Tredie Act.

Samme Præsentation, som i første Act.

Første Scene.

La Fleur. (alene.)

Jeg maae tilstaae, at vi slap lykkeligere af denne sidste Betryk, end jeg havde forestillet mig. Hvor forunderligen de tog et for et andet! og hvor bleve Philinte og Frontin betrukkede! Dette uventede Bagsmæk, efter saa kierlig en Modtagelse, vil nok styre Lysten hos dem, til at forsøge Lykken saa hastig igien. Nei! nu er al min Frygt forbunden, hvad dem angaaer. Men, Emilie og Faderen, hvad vilde vel giøre sig for Tanker om Baronens og min Udeblivelse? De veed ikke, at den er uundgaaelig, saalænge Grevinden og Marton ere derinde. Om de nu faae i Sinde, at staae sig til Roelighed her, og nøde os til at drive Matten bort, med at lige Stierner herude i Indelukket. Nei! det var alt for uhyggeligt. Der seer man, hvilke Tilfælde vi forliebte Partigangere ere udsatte for. For Pokker! Jeg er allerede leed af Haandvær-

ket, og saasnart jeg faaer Lifette til min Kone,
 saa qvitterer jeg det.

Det afgjort er. Jeg flere ei bedrager.
 Du lille Gud! for Seir at faae
 En anderst Helt dig søge maae.

Jeg Afsteed tager,
 Til Roe jeg mig vil flaae.

De sømme, fromme Smukke,
 Jeg som Barbar

Lidlang nok plaget har,
 Dem forarsaget Graad og Sukke;
 Mig Eed og Løfter intet var.

De Arme. Som mig røre
 Mig synes, Deres Knur at høre,
 De hule Suk, De klynkende gientaer.

(Han deklamerer, og efteraber, med latterlige Ge-
 bærder, en forladt Elskerinde.)

Ah! grumme Siel! du mig forlader! mig
 forskynder!

De Eeder, uden Tal, du mig tilsvor, du
 bryder,

Ufsionsomme! o Bee! kan du bedrage
 mig?

Du vil min Død? Belan! jeg skal for-
 nøie dig;

Men, troe: at, skönt jeg døer, fra Gra-
 vens anden Side,

Jeg

meisommelig Reise, ilor jeg hen, for at omfavne hende, og bliver paa een Gang underrettet om hendes Feiltrin og hendes Flugt. Uden Tvivl har hun frygtet for mine Bebreidelser. — Oh! paa min Ære! hun er ikke sluppen mig endnu. Jeg skal vist faae hende opspurgt. — Men vi vil giøre Begyndelsen med denne forliebte Fribytter — (han bliver La Fleur paer.) Hvem hører dette Gesigt til? Formodentligen er han een af Husets Folk; jeg maae forespørge mig hos ham.

La Fleur. (for sig selv.)

Jeg har ikke kunnet snappe et Ord — jeg vilde gierne i Snak med ham, men han har mig saadanne glubke Bader paa sig. —

Romandoren.

Herhid! min Ven! hører I her til Huset?

La Fleur.

Ja, min Herre! til Deres behagelige Tjeneste.

Romandoren.

I kiender da en vis Mose Philinte, som opholder sig her, paa nogen Tid.

La Fleur.

Om jeg kiender ham? Ja ganske neie, min Herre! jeg kiender ham frem for nogen anden.

Ro-

Romandøren.

J er maaskee een af hans Konvoy?

La Fleur.

Konvoy? (for sig selv.) Det er best at
følge sig, for sine Marsager. (hoir) Jeg har den
Være, min Herre! at være i hans Tjeneste.

Romandøren.

Jeg kunde giette det af Jeres hele Udseende.

La Fleur.

Turde jeg spørge: om De er af min Her-
res Venner?

Romandøren.

Niet i Særdeleshed, af hans meest for-
bundne.

La Fleur.

Her opholder sig ligeledes en meget elsk-
værdig Kavaleer, Baron Versac, maaskee er
han Dem bekendt.

Romandøren.

Jkke af Person, men mere end nok af Re-
nomeen — Her min Ven! jeg har en Sag af
Vigtighed, at fortroe Hr. Philinte, men dog
saaledes, at ingen saaer det at vide.

La Fleur.

En Sag af Vigtighed, min Herre! det
skulde vel aldrig være en Følge af den Reise, som
man beskylder ham for, at have giort i Provindsen.

Ro:

Kommandøren.

Justement (for sig selv.) Knekten er med i Ledtoget.

La Fleur. (for sig selv.)

Denne Mand veed, uden Tvivl Sammenhængen; man skal see, at han kommer ekspres for at retfærdiggjøre Philinte, og rebe os. (høit) Maatte jeg spørge, min Herre! —

Kommandøren.

See der! denne Billjet skal give ham den fornødne Underretning. Løveer den til Philinte, og siig ham, at jeg venter paa ham med Utaalsmodighed, hist henne under de Træer, I der seer — Farvel! forret det nøie — jeg holder mig til Jer indtil videre. (han gaaer.)

La Fleur. (efter ham.)

Ja, min Herre! De kan forlade sig paa min Noiagtighed — og Taushed. (han brækker Billjetten.) Men der er Baronnen meget beleiligt.

Tredie Scene.

Baronnen. La Fleur.

Baronnen.

Nu da! er Grevinden reist?

La

La Fleur.

Endnu ikke. De giere os Tiden temmeligen lang.

Baronen.

Ah! kunde jeg adlyde mit Hjertes Indskyddelser, saa fulgte jeg hende — og jeg forlader hende! og for hvem? For en lille uskienksom Borgerstienhed, som foragter mig, og som ikke tager imod det Tilbud, at ægte mig, uden af Forbittrelse. — Oh! for at straffe hende for hendes Formastelse, var jeg næsten i Staud til at overlade hende til hendes Mosis Philinte.

La Fleur.

Det kunde nok hende sig, at Philinte betager Dem Umagen. Vi har endnu ikke Ende paa alle vore Fortrædeligheder. Her er kommen een af Philintes Venner, som bringer tilforladelige Beviser med sig om hans Uskyldighed.

Baronen.

Hvad siger Du?

La Fleur.

See der! læs denne Billjet, og tal Sammen, som har forundt Dem en Betient, som mig.

Baronen.

Lad see! (han læser) „Jeg kalder mig
„Kommander Fierville; jeg er en Farbroder af
„Grevinde Belmont. Det kan være nok til
„Deres Efterretning. Jeg venter Dem ved
„Inde

„Indgangen til Dyrehaven, og jeg har Pistol-
ler i Beredskab for os begge.“

La Fleur.

Pistoler! Himlen bevare os! gesvindt Hr.
Baron! slyg mig denne forbandede Billjet, og
lad mig bringe den efter dens rette Adresse; den
er skreven til Philinte, og han kan besvare den,
som han lyfter.

Baronen.

Nei, tværtimod. Det er mig, som har
imodtaget den, og det falder mig til at besvare
den.

La Fleur.

Men, hvad agter De da at giøre?

Baronen.

Hvad jeg bør.

La Fleur.

Hvorledes? Vil De da selv —

Baronen.

Hold Munden! det er jo derhenne, hvor
man venter mig? Bliv her! og dersom du vo-
ver at følge mig, saa frygt for min Brede.

(han gaaer.)

Frontin.

Nu Deres Uttraa opfyldt bliver,
De knytte skal forsonste Vaand.

Emilie man Baronen giver,
Lisette rækker Dem sin Haand.

Min Glæde jeg omsonst beskriver.

(Han bukker sig lidet, La Fleur vil giøre ham en
Kompliment og gaae, Frontin forhindrer
ham derfra, og giør ham en meget dyb
Reverenz.)

Deres Tiener! min Herr La Fleur!

La Fleur.

Underdanigste Servitor.

Frontin.

Men, uden Deres søde Fryd at spille,
Philinte, kuns et Ord at tale, vilde
Vor Baron foreslaae.

Han ham, med Længsel, venter paa,
Paa denne liden Slette.

Det er, fortroeligt at berette,

En Bagatel:

Ha! (Han stiller sig an at sægte paa
Stod.)

De forstaaer mig vel?

La Fleur.

Ret vel.

Frontin.

Og for at alt komplet kan være,
Dersom jeg faaer den Ære,

At

Alt forefinde Herr La Fleur
 Vi en Qvartet tillsammans gjør.
 Vis paa, den Dem behager;
 Thi De dog med,
 Ved Leilighed,
 To Dren med sig tager,
 En Bagatel:
 Sa! (Han slaaer paa Grebet af sin
 Hirsfanger og gjør Tegn til
 at hugge Dreene af La Fleur.)
 De forstaaer mig vel
 La Fleur. (forstræffet.)
 Jo, jeg forstaaer ret vel?
 Frontin.
 To Dren med, De tager.
 Deres Tiener! min Herr La Fleur!
 La Fleur.
 Underdanigste Servitor!
 (Frontin gaaer.)

 Siette Scene.

La Fleur. (alene.)

Ha! nu feilede der intet andet end dette.
 Nei, Mamsel Lisette! det er vel sandt, at hun
 er meget elskværdig, men jeg skulde sør give Slip
 & paa

paa alle de Lifetter, der ere i Verden, end jeg vilde have at bestille med saadan en Plumpfinger, som denne Frontin. Men, kiender jeg min Hr. Baron ret, saa er han desperat nok, til at møde efter denne Udfordring med, isald Kommanderen ikke skulde forvolde ham andet Forsald. Der har vi Frugterne af hans fortryllende Bedragerier. Slipper han med heelt Skind fra Pistolen, saa venter man paa ham med Raardev — I det mindste er det Forandring paa Smagen — og det er al hans Lyst — Men hvorledes mon det falder ud for ham? — jeg deer af Utaalmodighed efter at vide det — Nyssgierrigheden trækker mig fremad; men Skrækken trækker mig tilbage. (der høres et Pistolskud.) Et Skud! oh! mit hele Legeme stielver. (der høres nok et.) Der er det andet — nu er alting ude — Ha! — jeg tør ikke nærme mig til det ulysfsalige Sted — imidlertid, dersom jeg kunde — hvad seer jeg? Baronnen kommer igien, og hans Kontrapart med — nu Himlen være lovet.

Syvende

Snybende Scene.

Kommandøren. Baronen. La Fleur.

Kommandøren.

Nei, min Herre! jeg maae besvære mig over Deres Opførsel. De ydmyger mig alt for dybt. Er det at slaaes? De udholder først mit Skud, og derpaa styrer Deres af i Luften.

Baronen.

Jeg beder om Forladelse, min Herre! enhver har sin Maade at slaaes paa, og denne er min.

Kommandøren.

Det er alt for emfindtligt for mig, at imodtage et saadant Beviis paa Deres Edelmødighed, og maaskee skyldte den Person mit Liv, som har vanæret min Familie.

Baronen.

Derfor De troer, at skyldte mig noget, saa staaer det alene til Dem selv, at giengielde det.

Kommandøren.

Lad mig vide hvorledes?

Baronen.

Jil hen til Deres elskværdige Broerdatter — afmal hende min Kierlighed, og min Græmmelse. Brug al den Magt, Naturen og Ven-skabet har givet Dem over hende, for at for-maae hende til at forglemme min Forbrydelse, og imodtage min Haand.

Kommandøren.

Hvorledes? Kan jeg troe det —

La Fleur. (for sig selv.)

Ah! min allerelskværdigste Marton!

Baronen.

En naragtig Forsængelighed, og disse latterlige Tiders Exempel, har vel kunnet forville min Forstand, men intet er mægtigt til, at vælge den Følelse, som Grevinden har opvakt i mit Hjerte. Ja, min Herre! jeg elsker hende, jeg tilbeder hende, og det er af Dem, jeg venter min hele Lyksalighed.

Kommandøren.

De forarsager min. Det er mig umueligt, at bevidne Dem min Glæde og min Forundring — men min Broerdatter! — hvor skal jeg søge hende? — De veed vel ikke, at —

Ba:

Baronen.

De skal ikke faae langt at søge, min Herre! Hun er her paa denne Lystgaard.

Kommandøren.

Her paa Gaarden? Hvor lykkeligst alting fejrer sig, jeg flyver derhen.

Baronen.

Lor jeg haabe —

Kommandøren.

Jeg staaer Dem inde for, at det skal lykkes. Hun har selv Forladelse nodig, og hun skal ikke faae den paa andet Billaar, end at hun tilgiør Dem — giv mig Deres Haand, Hr. Baron! — jeg vilde strax svoret derpaa — Nei, ingen kan vise sig paa saa ædel Maade, uden at være en ærefier Mand.

(han gaaer.)

Ottende Scene.

Baronen. La Fleur.

La Fleur.

Hvilken Forandring! tillad, Herre! at jeg maae lykønske Dem. Men, i Fortrolig-

hed, er ogsaa dette? — Jeg beder Dem! —
Er det alvorligt?

Baronen.

Ja, La Fleur! Kierlighed og Grevinden
have vundet.

La Fleur.

Ha! nu lever jeg op igien — Saa ere
vi endelig paa Dydens Bei omsider. Saa me-
get desbedre; det er just mit Element. Men
hvor gaaer det nu med det Løfte, De har givet
Deres Kreditorer? Det er vel saa, at De
gierne kan slaae dem feil denne Gang med, uden
at det skal komme dem fremmed for.

Baronen.

Spøg ikke! Mit Ophold paa Landet, og
en fornuftig Huusholdning skal opprette alt
igien.

La Fleur.

Landet? Huusholdning? Himlen styrke
Dem i dette prisværdige Forsæt. Vore Dage
skal da flyde saa sagteligen hen, i en sød og
stille Rolighed. Rygtet vil ikke mere faae An-
ledning til at udbasune vore Bedrifter; men
vi skal derimod leve et fornøiet Liv, og For-
nøielse er alle Dage ligesaameget værd, som
Æren.

Baro-

Baronen.

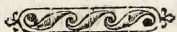
Ja! den Fornoielse skal strække sig til alle, og hele Verden skal føle den. Jeg afsterrer min tilbedelige Grevindes Taare. Jeg forskaffer igien Trøst i Emilies Hierte. Jeg opretter den Fornærmelse, jeg har tilføiet Philinte — og jeg føler selv en inderlig Glæde derover i mit Hierte — ja, virkelig! Jeg erfarer det — jeg var af Naturen bestemt til, at være en redelig Mand.

La Fleur.

Det er da bedre, at De bliver det omfiden, end slet ikke. Men, De troer det neppe, at jeg har alt taget Forspringet fra Dem. Af en medfødt Heimodighed havde jeg besluttet at overlade Lisette til den arme Dievel, denne Frontin. — Han var her, for lidt siden, for at gjøre sin Opvartning — og han talte til mig i saa rørende en Tone — at jeg blev ganske bevøget.

Baronen.

Stille! Der er Emilie.

Niende Scene.

Emilie, Lisette, Baronen, La Fleur.

Emilie. (uden at see Baronen
og La Fleur.)

Kom Lisette! Lad os skynde os! lad os
skynde herfra.

Lisette. (ligeledes.)

Men hvad feiler Dem? Jomfrue! Er
der hændet noget uhykkeligt Tilfælde paa ny? Har
denne Fremmede —

Emilie.

Denne Fremmede er Grevindens Farbro-
der. Han har været ude at staaes med Philinte,
og nu vil han selv forlige ham med hende igjen.

Lisette.

En artig Folge. Og følgerigen forliger
Msr. Frontin sig da ogsaa igjen med Mamsel
Marion?

Emilie.

Lad dem forlige sig! For mig gierne!
Men jeg hverken vil eller bør være Vidne til de-
res Forligelse.

Lisette.

De har Ret, Jomfrue! (næsten grædende)
Lad dem reise Pokker i Bولد allesammen, og Lyl-
ke paa Reisen.

Emi-

Emilie.

Imidlertid vil vi opholde os her i Indelukket (hun seer Baronen.) Baronen her! Hvilken Forrædelighed!

Baronen.

Tillad! deilige Emilie! —

Emilie.

Jeg veed, Hr. Baron! haad De vil sige mig. Min Fader har lovet Dem min Haand. — Jeg skal adlyde. —

Lisette.

(Gjør en dyb Kompliment for La Fleur.)

Baronen.

Nei! Jomfrue! De skal ikke nødes til at gjøre ham saa grumt et Offer.

Emilie.

Hr. Baron!

Baronen.

Jeg besværlig Dem! Hør mig!

(Under Ritornellet til følgende Sats kommer Philinte og Frontin ind bag i Theatret.)

Philinte. (sagte.)

Hvad seer jeg! Min Rival hos Emilie?

(Derester i samme Ritornel kommer Kommandøren, Grevinden og Mondor fra Gaarden, uden at sees af de Personer, som ere foran paa Theatret.)

Grevinden. (sagte.)

Himmel! Philinte hos min Medbeile-
inde!

Mondor. (sagte til Grevinden.)

Philinte!

Kommandøren. (sagte til begge.)

Eys!

Baronen (til Emilie.)

Antag Philintes Hierte!

Grevinden. (talende til Kom-
mandøren.)

De horer der.

Baronen. (til Emilie.)

Han var Dem fier.

Emilie.

Ak! ja, desvær!

Baronen.

Han Himlen Dem beskierte.

Emilie.

Ei meer! Ei meer!

Baro-

Baronen.

Han Dem tilbeer!

Antag hans Hierte!

Philinte — tro er han.

Alle, undtagen Baronen, Philinte
og La Fleur.

Hvordan?

Jeg dette ei begriber meer

Grevinden, Kommandøren, Marton.
(pegende paa Baronen.)

De her Philinte seer.

Emilie, Mondor, Lisette, Frontin.
(pegende paa Philinte.)

De der Philinte seer.

Alle, undtagen Baronen og La Fleur.

Hvad { os
Dem } forvirrer saa?

Hvem bliver flog herpaa?

Baronen og La Fleur.

De skal derom Oplysning faae.

Mondor. (til Kommandøren.)

De tar feil, siger jeg Dem. Det er jo
Baron Versac.

Kom-

Kommandøren og Grevinden.

Baron Bersac! Hvad hører jeg!

Baronen.

Ja, jeg tilstaaer det. For at dølge de lastværdigste Hensigter, har jeg betient mig af det ustraffeligste Navn. Jeg kunde aldrig vælge det bedre.

Emilie.

O Philinte!

Philinte.

Elfskærdige Emilie!

Frontin. (til La Fleur.)

Og han, Mosis! Hvilket Navn har han laant, for at bepryde med sine smukke Bedrifter? uden Tvivl mit, tør jeg vedde?

La Fleur.

Al! ja. Net op det samme.

Frontin.

Den Erke-Spidsbub!

Baronen.

De seer nu, Hr. Philinte, hvor stor den Uret er, jeg har tilføiet Dem, kan jeg haabe —

Phi-

Philinte.

Jngen Undskyldning, Hr. Baron! mit Hierte er alt for opfyldt af min Lyksalighed til at føle den mindste Fortrydelse.

Baronen. (til Kommandøren.)

Nu vel! Hr. Kommander! Jeg har overgivet min Lykke i Deres Hænder. — Tal! Hvad har jeg nu at vente?

Kommandøren.

At blive lykkelig — nu frisk! min Broers datter. Du har lovet mig Forladelse for Philinte! vil du vel negte mig den for Baron Versac?

Grevinden.

Den Utafnemmelige! Efter saa stor en Forhaanelse — men, han har baaret Erbedighed for Deres Liv, og det forsoner hans Forbrydelse.

Alle.

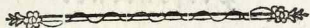
O! hvilket Held! Fryd! som fortrylder;
Fornøiet, Hiertet Hymen hylder.

Sød Lyst det fylder.

Alt skal i Dag forene sig,
At gjøre Amor seierrig.

Anton og Antonette.

Et Syngestykke i to Akter,
med Musik af Gossen.

—
Oversat
til samme Musik
af

Adam Gottlob Thoroup.

Personerne:

la Roche, en Værtsuusmand.	Hr. Mused.
Antonette, hans Datter.	Mad. Preisler.
Mester Anton Bertrand, Farbro- der til	Hr. Gielstrup.
Anton, forelsket i Antonette.	— Saaby.
Sabord, Capitaine paa et Raperskib.	— Elsberg.
En Quarttermester paa Sabords Skib.	— Preisler.

Første Akt.

(Skuepladsen forestiller bag i en Søehavn; man seer et Skib færdigt til Afreisen, paa hvilket man bringer adskillige Provisioner om Bord. Noget Matroser digte en Sluppe, andre lægge Tougverk sammen. Paa den eene Side seer man et Kort, hvorpaa der er en Fyr; paa den anden er et Værtshuus med Borde og Bænke under et lidet Lysthuus af grønne Træer. Alting er efter Flanderst Viis).

Første Scene.

Sabord

(drukkende, og røgende paa sin Pibe).

Aria.

Ei nogen Sorg min Siel skal nage,
Ei Kierlighed mig skal indtage;
Elfsken oftest det kun gjør,
At den Sielen og Hiertet frænker,
Om Skionheds Magt man prise tør,
Man kun den Skionne hylde bør,
Naar hun i Glasset Viin os skienker.

Om Glutten alt for gruesom er,
 Da min Smerte jeg let forvinder;
 Jeg min Pibe stopper, og seer,
 Alt som Røgen min Sorg forsvinder.
 Jomfrue Antonette — Jomfrue Antonette!

Anden Scene.

Sabord. Antonette.

Antonette

(endnu inde i Huset).

Jeg kommer — hvad er til Deres Tieneste,
 min Herre?

Sabord

(betragtede hende nøie).

Til min Tieneste, Jomfrue Antonette —
 til min Tieneste — Ah! — imidlertid bring mig
 en Flaske — om De behager — af denne Viin,
 som De veed —

Antonette.

Bourdeaux Viin?

Sabord

(betragtede hende bestandig).

Ja — Nei —

Antonette.

Hvad for et Slags da? Bourgogne Viin?
 Spanff Viin?

Sa:

Sabord.

Ja, Bourdeaux Viin — den, som De synes bedst om, Jomfrue Antonette — til min Tjeneste —

(Smedens hun gaaer for at tappe Vinen, tager Sabord sin Pibe igien, lægger den fra sig, og siden begynder at synge uden Musik:

Ei nogen Sorg ic.

men med en svagere og mindre sikker Stemme).

(Antonette kommer tilbage, skænker et Glas Viin, og, efter Maaden i Glandern, tager det til Munden, førend hun byder Sabord det).

Sabord

(efter at han har drukket).

Det er en hypperlig Viin. Jeg har aldrig drukket den saa god.

Antonette.

De er meget høflig, Hr. Capitaine, det fornøier mig at den er efter Deres Smag.

Sabord.

Ah ja, og De ogsaa, Jomfrue Antonette, og De ogsaa.

Antonette

(neier, uden at svare, og siden:)

Befaler De mere?

Sabord.

Vie et Dieblis — sæt Dem der. Fortæl mig lidt, hvorledes det gaaer med Kieresten?

Antonette.

Kieresten?

Sabord.

Jh! ja, Kieresten. De er den smukkeste
Pige her i Byen, og er over serten Aar, og De
veed maaskee ikke hvad det er?

Antonette.

Her, Hr. Capitaine, jeg skal synge en Vise
for Dem, som en Herre, der logerede hos os,
lærte mig forleden Dag.

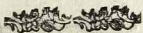
Aria.

Bed Ordet Elskov alle Piger
Slaaer Diet ned, og intet siger;
Men en Rodme Lysset da er,
Hvorved man hendes Hierte seer.
En, naar man vil udfritte hende,
Talen hun konstig veed at vende
En anden Bei;
En anden strax alvorlig, giver
Det Svar med Joer:
Det ved ei jeg.
En Sag saa vigtig
Selv er oprigtig
Opdager ei.

Sabord.

Hendes Oprigtighed indtager mig.

Anto-

Antonette.

De f. Ex. Hr. Capitaine, som har reist al Verden om overalt, har De fundet mange Piger, som har været troeskylidige i denne Henseende?

Sabord.

Jeg forsikrer Dem, at De er den første; men siden De er saa oprigtig, saa maatte det ikke kunde være Dem imod, at faae en god Mand, saadan en, saadan som jeg.

Antonette.

Det vilde jeg være meget bange for. En Kaper-Capitaine! jeg maatte hvert Dieblig frygte for — hvad veed jeg! — for at blive dræbt.

Sabord.

Deri vilde de have megen Uret, jeg er den bedste Mand af Verden.

Antonette.

Det torde jeg ikke lide paa.

Sabord.

Jeg forsikrer Dem, at jeg er Godheden selv. For Exempel, det er nu en tre Maanedes siden jeg krydsede paa Kysterne af Africa, der tog jeg tolv Algierer til Fanger; jeg lod dem have al mulig Frihed i mit Skib, men vilde ikke disse Skurker giøre Opstand? Jeg kunde ladet dem udstaae de grueligste Pinsler —

Antonette.

Og De benaadede dem?

Sabord.

Ah ja, jeg lod dem fæste over Bord alle sammen.

Antonette.

Gud forbarme sig! hvilken Godhed!

Sabord.

Det er Krigsmaneer. Det er vores Haandverk at dræbe, at blive dræbt; ligesom det kan falde sig.

Antonette.

Det er ret et slet Haandverk.

Sabord.

Saa da, Jomfrue Antonette, saa vilde De ikke have en Mand, som gjorde det til sit Haandverk at slaae Folk ihjel.

Antonette

(i det hun gaaer).

Nei, tvertimod.

Sabord

(i det han drikker et Glas).

J Sandhed hun er indtagende.

Tredie Scene.

Sabord. la Roche.

Sabord.

Nu da! hvad fattes jer, Faer la Roche? J seer saa bedrøvet ud, det pleier J ikke; sat jer der, lad os drikke engang.

la

la Roche.
Det er sandt, jeg har nogle Bekymringer;
min Datter er mig til Besværlighed.

Sabord.

Er det ikke andet end det, den Besværlighed
skal jeg befrie jer for; giv mig hende.

la Roche.

Det er ikke for at blive af med hende, men
tværtimod, for at beholde hende, at jeg er uroe-
lig, jeg har ikke uden hende, og jeg elsker hende
som min eneste Datter; det er nu tre Aar siden,
at jeg, for at forbedre mine Omstændigheder,
satte alt hvad jeg eiede, i et Skib; siden har
man intet hørt til Skibet; denne lange Grav-
relse bragte mig i Forlegenhed, saa jeg, for at
fortsætte min Næringsvei, blev nødt til at laane
200 Pistoler af en vis Anton Bertrand, en gam-
mel Agerkarl.

Sabord.

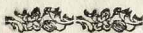
Og som forfølger jer, uden Tvivl, for at faae
dem igien. Sørg ikke derved, Gaer la Roche,
jeg skal laane jer dem, for at betale ham. Nu har
jeg ikke flere Penge end jeg behøver, til at istand-
sætte mit Skib, men jeg venter med det første —

la Roche.

De er alt for god, jeg er dem forbunden.

Sabord.

Jeg, god — slet ikke, det er min Fornøielse.
Det første fiendtlige Skib, jeg møder, skal be-

tale det. Jeg kaprer ikke paa Kongens Fiender, uden for at affhielppe hans Undersaatters Trang.

la Roche.

Det er en meget ædel og roesværdig Bevæggrund; men det er nu ikke Sagen: jeg har lovet og skriftlig forpligtet mig til, at give Mester Anton min Datter til ægte, dersom jeg ikke inden et Aar udbetalte ham sine Penge, nu er Tiden udløben, og han giver mig kun Dag til i Morgen, for at opfylde mit Løfte.

Sabord.

Saa elsker han hende, denne gamle Knægt?

la Roche.

Ja, næst efter sine egne, og andre Folkes Penge, er der ingen Ting, han elsker saa høit, som min Antonette.

Sabord.

Nu, saa da! ja I faaer give ham hende, han vil skrabe sammen paa den eene Side, og hun vil øde paa den anden, det kan blive en god Huusholdning; overalt bliver I ikke den første Fader, hvis Datter har betalt hans Gield.

la Roche.

Ja, men denne Mester Anton har en Brodersen, som er et meget smukt ungt Menneſke.

Sabord.

Jeg forſtaaer det, og Antonette ønskede heller, at det var Brodersønnen, I var i Gield hos, end Farbroderen.

la

la Roche.

Det er just det, og jeg ønskede det samme som hun; thi dette unge Menneske har mange gode Egenskaber.

Sabord.

Ja, men den Gamle har mange Penge i sit Skrin.

la Roche.

Det er ikke Riigdom, som gjør lykkelig, det har jeg selv prøvet; jeg var ikke født til den Stand, som De seer mig i; jeg havde kunnet tragte efter noget høiere; men jeg elskede Antonettes Moder, som holdt dette Værtsskab; jeg har fortsat det, og har ikke fundet, at der var nogen Skam i at udøve Giestfriheden; og jeg har estertænkt, at der er ikke nogen Næringsvei, som vanærer den, der bruger den; men der ere mange Folk, som vanære den Stand, de beklæde.

Sabord.

Det er vel talt.

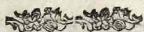
la Roche.

Skal der da saa meget til, for 'at være lykkelig?

Aria.

Hos en elsket Egtemage,
Vi nyde sand Lyksalighed;
Øns dig for Livets Vel at smage,
Lidt Vin og megen Kierlighed;

Et

la Roche.

Jeg har kun et Dieblif i min Livstid været
ørgierrig, og jeg er bleven straffet derfor; ah!
det var ikke for mig.

Fjerde Scene.

Mester Anton. De Forrige.

la Roche.

Ah! see der er den gamle Anton igien, for
at plage mig.

Mester Anton.

Deres Tiener, Faer la Roche, og Selska-
bet.

Sabord. la Roche.

God Dag, Hr. Anton!

(De tie alle lidet, da de ikke veed, hvorledes de skal
begynde Samtalen).

la Roche.

Mig synes Binden gaaer til Sydvest.

Mester Anton.

Ja, det er en stiv Kuling.

Sabord.

Man maae aldrig tænke paa at gifte sig med
den Vind, Hr. Anton! — paa jeres Alder.

Mester Anton.

Ha, ha! De veed jo Ordsproget, Hr. Ca-
pitaine, et ngt Skib og en gammel Styrmand,
det er Midlet til at seile rass.

Sa-

Sabord.

Jeg troer, at I er alt for gammel.

Mester Anton.

Det skal ikke hindre mig fra at gaae om Bord med Jomfrue Antonette.

Sabord.

Det raader jeg jer ikke til, Hr. Anton!

Mester Anton.

Og hvad Banskfelighed finder De deri, at jeg tager hende, og gjør hende til min lille Maker?

Sabord.

Den Banskfelighed at beholde hende allene.

Mester Anton.

Ha, ha! det skal være min Sag.

Sabord.

Men en anden kunde gierne gjøre det til sin.

Mester Anton (til la Roche).

De veed vores Ustale, vi maae have en Ende herpaa, jeg har nu ventet over tre Maaneder.

Sabord.

Hun kunde gierne vente noget længer.

Mester Anton.

De spørger nu altid, Hr. Capitaine!

Sabord.

Hvad skal man sige, Mester Anton? I finde jeres Fornøielse i at skrabe Penge sammen, jeg finder min i at lee, hver maae have sin Tidsfordriv.

la Roche.

Hun er saa ung —

Sabord.

Om I vil troe mig, saa gjorde I bedst i at
lade jeres Brødersøn her tage jeres Absent.

Mester Anton.

Jeg trænger ikke til Deres Raad.

la Roche.

De seer vel, at Capitainen er af min Mee-
ning.

Aria.

Naar tre Snees Aar

Med Ungdoms Baar

Skal parres, Stoi man høre faaer,

De slaaes og rives,

Hverdag de fives,

En siger ja, den anden nei.

Der er en evig Hurlumhei.

Men dem, som Elskov sammenkalder,

I Ungdoms Alder,

Bestandig enige man seer,

I begges Bryst

Den samme Lyst

Og Attraae er.

De nyde Held

Og varigt Vel

Bed eens Begier.

la

la Roche og Sabord.

Aria.

Men naar graa Haar
Med Ungdoms Vaar
Skal parres, Stoi man høre faaer,
De flaaes og rives,
Hverdag de fives.
En siger Ja, den anden Nei.
Der er en evig Hurlumhei.

la Roche.

Kun nogle Dage endnu, Hr. Anton! De
veed, at jeg har sat 2000 Rdl. i Fregatten,
den skionne Margrete. Det kan ikke vare længe
inden den kommer.

Sabord.

Den skionne Margrete, ført af Capitaine
Bonretour?

la Roche.

Just den, veed de nogen Tidende om den?

Sabord.

For tre Uger siden traf jeg den i Cadix,
hvor den blev calsatret, den har gjort et Skib
paa 200 Læster, som kom fra China med en riig
Ladning, til Priis. Den bringer over 400 Pro-
cent Fordeel; den kan ikke længe blive ude, man
kan see to Skibe paa denne Høide, som ligge for
Anker og vente efter høit Vand, for at gaae
ind i Havnen; det kan hændes, at det er een af dem.

la

la Roche.

Skulde det være mueligt? (han omfavner Sabord.) Ah, Hr. Anton! gie endnu nogle Dage, jeg vil heller give Dem dobbelt saa meget igien, som De har laant mig.

Mester Anton.

Denne Handel tillader min Samvittighed mig ikke vel at indgaae.

Sabord.

Det er en deilig Ting, denne Samvittighed, Hr. Anton!

Mester Anton.

Ja, det har altid været min svage Side.

Sabord.

Jeg troer nok, at det har aldrig været den stærke.

Mester Anton.

Al den Snak stoeler jeg ikke paa, jeg vil have jeres Datter. Bryllup i Morgen, eller ogsaa I skal høre fra mig.

(Han gaaer).

Femte Scene.

Sabord. la Roche. Antonette

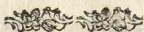
(Kommer ind, uden at de andre merke det).]

la Roche.

O, min kiere Capitaine! hvor jeg er Dem forbunden; nu bliver jeg ikke nødt til at tvinge min kiere Antonettes Tilbeielighed.

B

Anto:

Antonette (for sig).

De taler om mig.

la Roche.

Jeg kunde giøre hende lykkelig, naar jeg med Anton giver hende en anstændig Medgift efter deres Stand. Jeg vil kalde paa hende, for at sige hende alle disse gode Tidender; men see der, jeg troer den Tasse har luuret paa os. Hvad giør du der?

Antonette.

Jeg tog af Capitainens Bord, min Fader!
De har været længe borte.

(Hun omfavner ham).

la Roche.

Ja, jeg var gaaet ud med Anton Bertrand.

Antonette.

Den Unge?

la Roche.

Nei, den Gamle.

Antonette.

Det er fordi, som De veed vel, at de heder ligedan begge to.

la Roche.

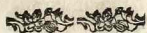
Ja, men der er dog Forskiel paa dem, ikke sandt?

Antonette

(omfavnende igjen sin Fader).]

O! jo, min Fader!

la

la Roche.

Jeg veed ikke hvor det kommer sig, du er meget venlig imod mig i Dag.

Antonette (ligesom forhen).

Min kære Fader! det er fordi jeg holder saa meget af Dem.

la Roche.

Hun har hørt alting — — vi talte om at gifte dig med Faer Anton; vi har gjort Afstaler desangaaende; jeg har endnu ikke sagt dig alt dette.

Antonette

De talte med den gamle Anton om at gifte mig?

la Roche.

Jaa, om at gifte dig med den gamle Anton.

Sabord.

Hvortil nytter, det at lade hende blive i Uroelighed; lad hende ikke købe de gode Tidender, I har at bringe hende. Farvel, jeg forlader jer; jeg trænger til nogle Folk, for at sætte min Takkelage i Stand, som er meget beskadiget; jeg gaaer nu for at finde nogle. Smukke Antonette! i det mindste vil jeg med til Brylluppet.

(Antonette neier, uden at svare, seer paa sin Fader og er ganske forvirret).

Siette Scene.

Antonette. la Roche.

la Roche.

See, nu er du ret i Forlegenhed, fordi du skal sige, at du elsker Anton.

Antonette (forvirret).

Jeg, jeg elsker ham! — fordi han kommer til os iblandt; det er Dem selv, som har bedet ham til os.

la Roche.

Ja, fordi jeg agter ham. Jeg har troet, at du kunde blive mere lykkelig med ham, end med nogen anden; jeg billiger jeres Tilbeieligheder. Nægt det kun ikke, man skal ikke dølge, uden det, som er skammeligt — føler du nogen indvortes Bebreidelse hos dig?

Antonette.

Ja, min Fader! og det er fordi jeg ikke før har tilstaaet for Dem —

la Roche.

Denne Stiltienhed kan jeg ikke engang laste. En ung Pige elsker tit, uden selv at vide det? Men det paaligger hendes Forældre, at vaage over hendes Hierte, som hun ikke selv kiender. Bliv lykkelig! det er alt, hvad jeg tragter efter. Rykken seie mine Ønsker! det kan ikke være for at jeg

jeg ſkulde blive Aarſag til din Ulykke, at Himlen har villet at jeg ſkulde blive din Fader.

(Hun indſlutter ſin Fader i ſine Arme, udviſende Kierlighed og Erkiendtlighed.)

See, det er nu Careſſer, ſom min Samvittighed forbinder mig til at give Anton igien.

Antonette.

O! nei, de ere Dem allene tiltænkte; og at jeg eſſer Anton, det er fordi han ligner Dem i at have et godt Hierte. Hør nu, vi ſpadserede forgangen Aften ved Havnen med mit Sødſkendes barn, Margrete; imedens vi talede — om vores Kierlighed, ſaa ſaaer hun i det ſamme Øndt; han ſeer det, og havde nær kaſtet mig omkuld, for at ile hende til Hielp.

la Roche.

Blev du da ikke lidt jaloux?

Antonette.

Langt fra, jeg kyſſede ham af mit ganſke Hierte — ſiden eſter blev jeg ſaa ſkamfuld.

la Roche.

Ei, min Datter! med ſaadan en Tænkemaade kan det ikke ſeile, at Thomaſe blive lykkelige ſammen. — Jeg gaaer til Havnen for at forſikre mig om det, ſom Capitainen ſagde mig.

Antonette.

Gaae ikke derhen endnu.

la Roche.

Hvorfor det?

B 3

Anto-

Antonette.

Bliv her.

la Roche.

Alf hvad Marsag?

Antonette.

Min Fader? det er — jeg tør ikke sige dem
det — Anton skal komme her.

la Roche.

Ha, ha! saa da — nu vel, saa tager du
vel imod ham, som om dit Sedskendebarn, Mar-
grete, havde havt Ondt.

Antonette.

O! nei, min Fader!

(Han gaaer).

Syvende Scene.

Antonette (allene).

Ah! hvor Anton vil blive lykkelig, naar
jeg siger ham, at min Fader — men jeg maae
først sige ham, at hans Farbroder — nej, først
maa jeg fortælle ham, at Capitaine Sabord —
nei — jeg er saa indtaget af min Lykke, at jeg
ikke veed, hvor jeg skal begynde.

Aria.

O, glade Stund! da Haab mig glæ-
der,

Alf! hvor fortryller du min Siel!

Hvor

Hvor med Utaalsmodighed man ven-
ter sin Tilbeder,
Naar man ham kan forkynde Held!
Ret som man seer en Bestenvind,
Alt kruse de Bolger, den hæver,
Bed Længselen saa i mit Sind,
Mit sølende Hierte hæver.
Opflammes da min Elskovs Lue,
Saa stærk i din Fraværelse.
Al, Anton! naar jeg dig kan skue,
Doer jeg af sød Henrykkelse.

Men hvor han lader mig vente paa sig! — der-
som han vidste — Al, see engang, det er han
— nei, det er ingen — O! see engang, det
er — det er hans gamle Farbroder; hvor er jeg
ulykkelig! jeg vil gaae ind.

Ottende Scene.

Mester Anton, og siden Antonette.

Mester Anton.

Capitainen havde ret, jeg kender den, det
er Fregatten, den skionne Margrete, den er
paa Reiden; nu er der ingen Tid at spille;
jeg vil forsøge at faae Antonettes Samtykke,
siden jeg ikke kan faae hendes Faders. Naar
han har Pengene paa rede Hænder at betale

mig, saa har jeg ingen Ting at sige; med Kænterne dog, det forstaaer sig.

(Han sætter sig paa en Bænk).

Antonette

(kommer utaalmødi tilbage).

Han kommer ikke. — Ah! De forskrækkede mig.

Mester Anton.

Det var ikke min Hensigt, smukke Antonette! jeg ønsker intet mere, end at fornøje Dem.

Antonette.

Hvem? De, Hr. Anton?

Mester Anton.

Ja, min kære Antonette! men De stiller Dem an, som om De havde glemt, at jeg elsker Dem.

Antonette.

Nei, men jeg erindrer mig, at min Fader sagde forleden Dag, at De var fem og fyrrethve Aar gammel da han giftede sig.

Mester Anton.

Alderen gjør intet til Sagen, Jomfrue Antonette! veed De ikke, at det tørre Træ fanger snarere Ild end det grønne.

Antonette.

Jo, men det brænder ogsaa før ud.

Mester Anton (for sig).

Hun elsker min Brodersen, lad os prøve at gjøre hende Kæd af ham — (høit) jeg vil gjøre Dem

Dem til min eneste Arving, og Anton skal intet have; denne Knægt, han vil ogsaa gifte sig.

Antonette.

Hvad siger De, vil han gifte sig, med hvem?

Mester Anton.

Med en Pige, som ikke synderlig anstaaer ham; var hun endda, som De, Jomfrue Antonette! saa vilde jeg undskyldte ham.

Antonette.

O Himmel!

Mester Anton.

Hvad fattes Dem, Jomfrue Antonette!

Antonette.

Intet, Hr. Anton! — Ilet intet; saa vil han gifte sig?

Mester Anton.

Ja, han overhænger os derom. (for sig) Der som hun af Forbittrelse tog mig — naa, see, der er han; nu er mit hele Puds Fanden i Bold.

Niende Scene.

Anton. De Forrige.

Anton (munter).

O, Jomfrue Antonette! — (bedrøvet) O, der er min Farbroder.

Mester Anton.

Seer De, hvor det gjør ham ondt, at finde mig hos Dem.

Anton.

God Dag; Gomsfrue Antonette! De seer meget bedrevet ud.

Antonette.

Og De seer meget glad ud — den Utafnemmelige!

Anton.

Ja, det er fordi jeg nu nyelig har seet den skionne Margrete.

Mester Anton.

Ret saa, Margrete, det er hans Kierestes Navn.

Antonette.

Ah! nu forundrer jeg mig ikke mere over, at han med saa stor en Omhyggelighed kom hende til Hielp — den Troeløse!

Mester Anton (for sig).

See! det er ret en skionne Feiltagelse; man maae see at faae dem skilt ad, for at undgaae en Forklaring — nu, gaae din Vej; seer du ikke, at du er Gomsfruen til Ueilighed?

Anton.

Jeg, hvorfor da? det er maaskee Dem, min Farbroder. (til Antonette.) Hvad seiler Dem, De taler bestandig for Dem selv?

Antonette.

De har altsaa fundet stor Fornoielse i at see den skionne Margrete.

Ant-

Anton.

O! javist, man siger, at der er en Rigdom —

Mester Anton.

Hører De?

Antonette.

Jeg havde ikke troet, at De var saa egen-
nyttig.

Anton.

Ei! men, min bedste Veninde! det er for De-
res Skyld.

Antonette.

For min Skyld — det er altsaa for at for-
nærme mig — det er meget slet giort af Dem, da
min Fader —

Anton.

Jh! men det er ham, som jeg har mødt ved
Havnen, og som har sagt mig, at jeg skulde for-
tælle Dem denne gode Tidende — hør, spørg
kun ham selv; Gud bevare os, De gjør Dem jo
vred for ingen Ting.

Mester Anton (assides).

See nu er alting opdaget.

Tiende Scene.

la Roche. De Forrige.

la Roche.

Hvad er der paa Færde? I skiendes alle-
rede? Bier i det mindste til I ere blevne giste.

Anto-

Antonette (beskæmt).

Det er Herren her, som kommer at fornærme mig.

Anton.

Det er Jomfruen, som vil hygge Trætte med mig — jeg begriber ikke det mindste deraf. —

la Roche.

Det er Herren; det er Jomfruen; Snif Snaf, nu omfavner hinanden.

Anton.

Jeg ønsker intet heller.

Antonette.

Gaae fra mig, min Herre!

Anton (til la Roche).

Der kan De see; fordi De bad mig — at jeg skulde — sige hende —

Mester Anton.

Hold din Mund; du har Uret; gaa din Vej.

Anton.

At den skionne Margrete havde saa stor en Rigdom —

Antonette.

Her engang, der er han igien med sin skionne Margrete!

la Roche.

Ja, ja da! den skionne Margrete, Fregatten, hvori jeg har alle min Penge.

Anto-

Antonette.

Hvorledes! — er det en Fregat? — ah!
min Fader!

la Roche.

Ja, har jeg aldrig sagt dig det? Du var et
Barn den gang.

Antonette.

Det er meget ilde giort af Dem, Hr. An-
ton, at lye saaledes paa Deres Alder; det er
ham, som har fortalt mig, at Anton vilde gifte sig
med den skionne Margrete.

Anton.

Jeg, gifte mig med en Fregat!

la Roche (til Mester Anton).

De kunde nok lade dem noie med at edelægge
Folk uden at paatage dem at sette Splid imellem
Forlovede. De har en lumpen Tænkemaade;
nu er jeg lykkeligviis i Stand til at betale Dem,
jeg vil aldrig min Livstid see Dem mere.

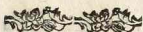
Mester Anton.

Lad det være et Ord — I gjør vel i at be-
tale mig, hvis ikke — har jeg alt taget min Be-
lutning —

la Roche.

Gaae kun, man behøver ikke at frygte flette
Folk, naar man først veed, hvad der er ved dem
at gjøre. (Mester Anton gaaer). Nu, mine Børn!
I har begge Ret, omfavner hinanden.

An-

Anton.

Ah, beste Antonette! jeg forsikrer Dem at jeg aldrig — hun vil ikke engang høre mig.

la Roche.

Nu, skynd dig med dine Forsikringer, jeg hører dig.

Anton.

Hun værdiger mig ikke engang at see paa mig.

Antonette.

Jeg tør ikke —

Anton.

Hvorfor, beste Antonette.

Antonette.

Jeg har gjort Dem Uret.

Anton.

Det har overbevist mig om Deres Kierlighed og forøget min.

la Roche.

Nu, lad nu alt det faae en Ende. (Antonette giver Anton sin Haand, som han kysser.) Kys hende paa Munden, din Tasse, kys hende, endskient hun endnu ikke er din Kone — det var ret. Men see, nu er du i Bryderie med Mester Anton.

Anton.

Hvad kærer jeg mig derom; vel er han min Farbroder og min Gudfader, men han har intet over mig at sige.

la

la Roche.

O! han har meget at sige hos din Fader;
jeg raader dig at forekomme ham; de Nedrige
har altid Udflugter — (han betragter Anton, som
ikke hører ham, men han har taget Antonettes Haand,
som han indslutter i sin.) disse forelskede Folk holde
nu aldrig op — gaae, og skynd dig at komme
igien — (han seer hen imod Søen.) vi kunne gierne
faae Storm (han seer igien paa de Elskende, som sy-
nes ganske at have overgivet sig til deres Kierlighed.)
Hvor det kan glæde een, at see sine Børn blive
lykkelige! (han bærer Bordene og Stolene ind i Huset,
imedens de synge følgende)

Duet.

Antonette.

Naar Kierester
Troeløse er,
Man tit dem seer
Tæ sig det nær.

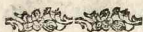
Anton.

Hav du mig kær,
Jeg troefast er.
Min Hierte her
Dig det tilsvær.

Antonette.

Om ham endog
En nye indtog

Man

Man har ham seet
Alt angre det.

Anton.
Om mig endog
En nye indtog,
Du seer mig let
Alt angre det.

Antonette.
Forbildet ved sin Attraa's Klost
Den unge Siel,
I det den tragter efter Lust
Ilyer selv sit Vel.

Anton.
Hvert Suk for dig steg fra mit Bryst,
Min elskte Siel;
Jeg ene søge skal min Lust
Udi dit Vel.

D. C.

(Her begynder man at høre Dølgernes Brusen).

Terzet.

Antonette.
Men det blæser op.
la Roche.
Uveir trækker op.

Anton.
Jeg Stormen alt skuer,
Som langt borte truer.

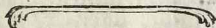
la Roche.

O! hvor brusende
Er Vind og Bølgerne,
Tykke Skyer dække
Al Lusten, jeg seer;
Lynildsstraaler brække
Frem af Mulmen der;
Af Lynild jeg seer
Rød al Himlen er.
En Bold for hver Bølge
Nu Søemanden er,
Som Storme forfølge;
Skiont Landet saa nær
Han kan det ei naae.
Frygt hans Kræfter svækker,
See, Alarerne brækker,
Han stode paa.

Alle.

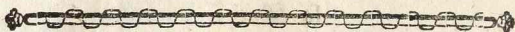
Tordnen byd ophøre,
Lad vor Bøn dig røre,
O, Himmel dig forbarm!
Afsvend fra os din Harm.

(Stormen fordobles imellem Akterne; Skibene
tumles i Havnen, man hører adskillige Rød-
Skud; lidet efter lidet tager Uveiret af, og
oven paa Stormen følger mildt Veir).

C

An=

Anden Akt.

Første Scene.

Antonette (allene).

Aria.

Himlen nu igien bliver klar,
 Taus den stormende Vind er bleven,
 Og ved Haabets Gødhed fordreven
 Sorgen er, som vor Plage var.
 Solen skinner i al sin Glans.
 Hiorden glad begynder sin Dands,
 Sine Binger Fuglen udbreder,
 Hver et Hierte varmes af Glæder,
 Nu for Brusen af oprørt Vand,
 Skibsfolkets Sang man høre kan.

Anden Scene.

Anton. Antonette.

Anton.

Antonette? Antonette?

Antonette.

Nu vel da.

An:

Anton.

O! min Fader onsker intet meer; han har hørt om din Faders Lykke, han kommer strax at besøge ham, som billigt er — Hvor de ere leierlige med deres Penge! elsker du mig mere, siden du er bleven riig?

Antonette.

Ja, min Ven! siden jeg veed, at du hører mig til.

Anton.

Det er ligesaa med mig, jeg søler intet, uden min Lykke.

Antonette.

Og min, min Herre?

Anton.

Det er jo et og det samme; kan een af os være lykkelig uden den anden?

Duet.

Godt er Kierligheds Baand at bære,
Naar man igien sig elsket seer;
Naar to den samme Lue nære
Blier den dem hver Dag mere kjer.
Venskab skal os Borgen være
Alt evig vores Elskov er.
Uden Sorg og Uroens Plage,
Fortryllet ved din Kierlighed,
Skal jeg Forandrings Under smage
Hos dig, i sød Eensformighed.

Til din Lykke og Fryd bidrage,
Er jeg af Pligt og Lust bereed.

Anton og Antonette.

Sødt er Kierligheds Baand at bære,
Naar man igien sig elsket seer;
Naar to den samme Lue nære
Bliver den dem hver Dag mere kjer.
Venskab skal os Borgen være,
Alt begges Elskov evig er.

Tredie Scene.

Mester Anton. De Forrige.

Mester Anton.

Nu, frisk Mod, mine Børn! glæder jer!

Antonette.

Vi trænge ikke til Deres Tilladelse.

Anton.

Og heller ikke til Deres Nærværelse.

Mester Anton.

Ha, ha! maaske, maaskee! O jo, o jo!
For Exempel, om jeg kunde lade jer vide, at Gaer
la Roches Skib er nu nyelig forgaaet, lige ved
Havnen.

Antonette.

Skulde det være mueligt?

Mester Anton.

Meget mueligt.

Antonette.

Hvilken Ulykke!

Mester

Mester Anton.

Det er endnu ikke alt; De kan gaae hen at besøge Deres Fader, som man nu har trukket i Fængsel.

Antonette.

O Himmel!

Anton.

I Fængsel! — havde jeg været der —

Mester Anton.

Det er kun for at lære ham at holde sit Ord.

Anton.

Ah, min Farbroder!

Antonette.

Ah, Hr. Anton!

Mester Anton.

Ja! ah, min Farbroder! — ah, Hr. Anton! — nu nyelig taledes I ikke saaledes; hver har sin Tid.

Terzet.

Antonette.

Alf, see vor Graad at flyde ned!

Anton.

Lad Deres Hierte Medynk nære,
Hav med vor Sorg Medlidenhed.

Mester Anton.

Medlidende kun Toffer ere,
I har beleet min Kierlighed,
Til Spot jeg saae min Omhed være.

Anton.

Haab med vor Sorg Medlidenhed.

Antonette.

Lad Deres Hierte Medynk nære,
 Al! see vor Graad at flyde ned.

Mester Anton.

Medlidende kun Toffer ere,
 I har beleet min Kierlighed,
 Min Siel I haardgiort har derved.

Anton.

Staae op, Antonette! Deres Bønner ere
 unyttige.

Antonette.

Skal vi intet kunne udrette?

Anton.

Haab ikke at bevøge ham! han har et Hjer-
 te, saa haardt som Steen — gaae, at trøste
 Deres Fader, og forlad Dem paa mig —
 (Han gaaer).

Mester Anton.

Ja, det er ret en deilig Beskytter!

Fjerde Scene.

Mester Anton. Antonette.

Antonette.

Kan jeg da ikke haabe noget af Deres God-
 hed, min kiere Hr. Anton?

Mester

Mester Anton.

Ha, ha! min Godhed — min Godhed;
min kære Hr. Anton!

Antonette

Vil De da at jeg skal dø af Sorg?

Mester Anton.

Nei! men jeg vil have mine Penge; og det
er ikke mere end ret og billigt, tænker jeg?

Antonette.

Vil De da ikke sætte min Fader i Frihed?

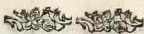
Mester Anton.

Det kom kun an paa Dem; det er Dem,
som har nødt mig til at sætte ham. (Antonette
gaaer grædende bort.) Jeg har gjort vel i at holde
mig kiel, nu maae jeg have mine Penge, og
Pigen for Renterne; jeg skal lære dem at spille
Gief med mig.

Aria.

Jeg den Stolte, som Kuro mig gi-
ver,

Til Fortrydelse vil see bragt,
Hævnens Godhed da mig bliver
Til en Trøst mod hendes Foragt;
Med hver Dag den meer tiltager,
Og Tiden aldrig svækker den:
Elfskov vel Sielen sødt indtager,
Men dens Glæde snart svinder hen.

Femte Scene.

Mester Anton. En Quartteermester
fra Capitaine Sabords Skib.

Quartteermesteren.

Kunde De ikke skaffe mig fat paa En, som
heder Anton Bertrand?

Mester Anton.

Det er mig selv.

Quartteermesteren.

De? (affides) Capitainen har villet spøge
med mig; men det, som er godt at tage, er og-
saa godt at bringe igien. (til Mester Anton) Saa
meget desbedre; I seer ud til en brav Mand.
Nu, Camerat! Binden er god, vi maae reise.

Mester Anton.

Lykke paa Reisen.

Quartteermesteren.

Men I maae sanke jeres Sager sammen;
for vi lægge ud af Havnen, naar det bliver heit
Bande.

Mester Anton.

Hvad er alt det, I vil sige? Har I faaet et
Glas for meget?

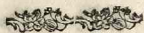
Quartteermesteren.

Endnu engang; er I ikke Anton Bertrand?

Mester Anton.

Jo, gandske vist.

Quar-

Quarteermesteren

(med en spodsig Mine).

Zemmelig smuk af Udseende!

Mester Anton.

Ikke saa slet, efter som man siger — jo,
det er mig selv.

Quarteermesteren.

Omtrent fem og tyve Aar!

Mester Anton.

Vel talte.

Quarteermesteren.

Fem Fod og fem Sommer høi!

Mester Anton.

Ikke fuldt.

Quarteermesteren.

Lykke Castaniebrune Haar!

Mester Anton.

Jeg har hørt dem meget smukke.

Quarteermesteren.

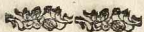
Uf en net Skabning!

Mester Anton.

See, det er mit hele Skilderie; det er mig
selv, som jeg gaaer og staaer, og dog vil denne
Antonette ikke have mig.

Quarteermesteren.

Hværvet til at tiene i tre Aar paa Skibet,
Synilden?

Mester Anton.

Det er ikke mig.

Quarteermesteren.

Nu, ingen Slidder Sladder; I skal marchere.

Siette Scene.

Antonette. De Forrige.

Antonette

(til Mester Anton).

Ah, min Herre! giv ham sin Frihed.

Quarteermesteren

(som troer det er til ham).

Det staaer ikke til mig.

Antonette.

Vil De da lade ham døe i Fængsel?

Quarteermesteren.

I Fængsel? Det kunde let hende ham.

Mester Anton (til Antonette).

Alt, hvad I siger der, er ligesaa meget som slet intet.

Quarteermesteren

(tager ham ved Armen og løster Stokken).

Hvad for noget? Nu march, paa Dienes blikket.

Antonette

(holder Mester Anton tilbage ved den anden Arm).

Al, Hr. Anton! biev et Dieblik, her mig dog, jeg besværges Dem. Lad Dem bevæge.

Mester

Mester Anton.

Nei, Fanden tage den, der gier.

Terzet.

Antonette.

Herr Anton, De mig hore maae.

Mester Anton.

Min Broderføn sog fat at faae.

Quarteermesteren.

Kom gaae, kom gaae!

Ei nole saa.

Antonette.

De mig hore maae.

Min Faer i Fængsel sukke maae.

Mester Anton.

Min Herre! De mig hore maae.

Quarteermesteren.

Kan da den Gladder Ende faae?

Kom gaae, ei nole saa.

Antonette.

De hore maae.

A. 2.

Mester Anton.

De hore maae,

Det er ei mig.

Bedrag heri vift være maae.

Quarteermesteren.

Den Snak kan jeg ei lide paa,

Ei nole saa,

Kom

Kom gaae, kom gaae,
 Og lad den Gladder Ende faae.
 (Han løfter Stokken).

Syvende Scene.

Sabord. De Forrige.

Sabord.

Hvad er her at bestille? Hvad er det for en
 Allarm?

Quarteermesteren.

Det er denne Slyngel, som ikke vil marchere.

Antonette.

O, Hr. Capitaine! dersom De har noget
 over ham at sige —

Sabord.

Jeg? Nei, slet intet.

Quarteermesteren.

Er det da ikke ham, som De har besejlet mig
 at bringe om Bord?

Sabord.

Hvem? Den — jeg vil ikke have ham til
 Plyndergreve; der skulde jeg have faaet en skion-
 ne Recrut.

Antonette.

Faae ham dertil, jeg beder Dem, at lade
 min Fader komme ud af Arresten.

Sabord.

Hvorledes? Har I ladet jeres Svigerfader
 sætte i Arrest? Det er ret en skion Svigersøn —
 Her,

Her, Gensfrue Antonette! jeg seer neppe nogen anden Redning, end at De kommer til at ægte ham.

Antonette.

O! hvor jeg er uheldig. Ja, Hr. Anton! siden det ikke kan være anderledes. Ah! Anton —

Sabord.

See, der er Gaer la Roche.

Antonette

(løber, for at kaste sig om sin Faders Hals).

Ah, min Fader!

Mester Anton (affides).

Hvorledes har han kunnet bære sig ad?

Antonette.

Men hvorledes, allerede? —

Ottende Scene.

la Roche. De Forrige.

la Roche.

En ubekendt Edelsmodig har skienket mig min Frihed igien. Min Datter! ham skylder jeg den Lykke, at kunne see dig igien (i det han tager Sabords Haand, som han tiltroer det). Men kunde jeg ikke faae den Lykke, at trykke ham til min Varm? (Sabord svarer intet) Det er at betage mig Halvparten af Velgierningen, at nægte mig

mig at vise min Erkiendelighed — Ah, min Herre!

Sabord.

Paa min Vre, det er ikke mig. Jeg havde ikke gjort saa mange Omstændigheder.

Antonette

(til Anton, som lader sig see).

O, min bedste Ven! kom dog snart (hun tager ham ved Haanden, for at faae ham til at gaae mere hastig). Nu vel, der er han; seer De ham ikke?

Sabord (til Anton).

Oh, Camerat! er du der? Nu maae du beslaave dig paa at reise.

Antonette.

Hvorledes?

Anton.

Ja, fiere Antonette! da jeg saae, at jeg var nødt til at afstaae fra at eie Dem, kunde jeg ikke overtale mig til at blive her i Landet, og see Dem som min Færbroders Kone; og saa har jeg taget Tjeneste paa Capitaine Sabords Skib.

Sabord.

Hvad, er det jeres Brodersøn?

Mester Anton.

Ja, det er ham selv. Og det er ventelig i hans Sted, at man vilde nøde mig til at marchere.

Sa:

Sabord.

Det fornøier mig; jeg skal bære Omsorg for ham; han seer ud til at være en rask Karl; og, endskjønt han har kostet mig hundrede Pistoler —

la Roche.

Har han kostet Dem hundrede Pistoler?

Sabord.

Ganske sikkert.

la Roche.

Ah, Anton! Ah, min Søn — og du siger mig intet.

Anton.

Jeg er ikke mindre fornøiet over, at kunne see Dem i Frihed, end ved at kunne omfavne Dem, førend jeg reiser bort.

la Roche.

Og den, som jeg skylder min Frihed, ham kiender du ikke?

Anton.

Jeg ønskede at kunne nævne ham.

la Roche.

Nu vel, jeg skal gjøre det, det er maaskee ingen anden end Capitaine Sabord; du vilde dog ikke, min Søn, at jeg skulde skyldes en Fremmed saa stor en Tjeneste, da du kan vise mig den. Laan mig de hundrede Pistoler, som han har betalt for mig — du afflaaer mig det —

An-

Anton.

Jeg har dem ikke mere.

la Roche (med Henrykkelse).

Min Datter, han har dem ikke mere —

(Han trykker ham til sit Bryst).

Mester Anton.

Det er mig, som har ladet Deres Faer sætte, altsaa kan det ikke være, uden efter min Befaling, at han er kommet løs. (til Antonette) det er kun et Opfund, jeg har hemmelig givet Pengene.

Anton (fortrydelig).

De, min Farbroder —

Sabord.

Gjør nu ingen Hemmelighed deraf længer, min Ven! Sandheden har rebet dig. Og De, Antonette! nu er De fritaget fra det Egtteskabs Bøste, De havde givet den Kval.

la Roche.

Og du, min Datter! ogsaa?

Antonette.

Jeg har intet gjort, uden min Skyldighed.

la Roche.

Ah! mit Hierte er saa opfyldt af Kierlighed og Taknemmelighed, saa det ikke kan fatte det.

Sabord.

Det troer jeg nok; jeg, som nu ikke er blødhert, De har ret rørt mig. Tillad, deilige

Anto-

Antonette! at jeg maae give Dem en liden Brudegave. (Han giver hende Antons Engagement.) Det er ikke mere mig, nu er det hende du horer til.

Antonette.

Kan jeg afflaae saa smuk en Foræring. (til Anton). Men nu vil Deres Fader maaskee ikke, siden vi ere fattige.

la Roche.

Hvorledes? Fattige? Saa veed du ikke? — O Himmel! jeg er overvældet med saa megen Lykke paa eengang, at min Forstand ikke kan begribe den, og mit Hierte ikke bære den. Ja, min Datter! alle vores Ønsker ere opfyldte. Det første Menneſke, jeg mødte, da jeg kom ud af Årresten, var Capitaine Bonretour.

Capord.

Og vi saae ham jo forlise.

la Roche.

See nu, hvad der har været Årsag til vores Vildfarelse; han var i Cadix, som De veed, beskæftiget med at lade sit Skib calfatre; der møder han Capitaine la Vergue, hvis Skib ikke længer var i Stand til at holde Søen; han laante ham sin Fregat, den skønne Margrete, med hvilken vi har seet ham forgaae, og gik selv om Bord paa det Skib, han har taget fra Fienden, og med hvilket han nu er gaaet ind i Havnen.

D

Mester

Mester Anton.

Har Capitaine la Vergue forliist? O Himmel! han havde alle mine Midler inde; jeg er forloren, jeg er uden Redning, jeg maae hænge mig.

Sabord.

Det vil jeg raade jer til, saa længe indtil I har forvundet jeres Sorg.

la Roche

(til Mester Anton).

Hvor meget De har forfulgt mig, forglemmer jeg dog ikke, at De har gjort mig Tieneste. De kan lide paa mig. (til Anton) Og du, min Sen.

Baudeville.

Du paa en Maade mig forbinder,
Saa jeg Siengiæld at gøre finder
Endnu for mig umueligt er.
Naar evigt vores Benskab bliver,
Da Kierlighed Betaling giver,
Aldrig tabt en Begierning er.

Antonette

Al Kierlighed og Benskab venter
Du dig, at faae betalt med Renter,
Hvad jeg skyldig min Anton er.

Min Haand skal ei Betaling blive,
Nei, den mit Hierte dig skal give;
Tabt ved Kierlighed intet er.

Anton.

J Mand, som den Mistanke nære,
Alt en Kone kan slygtig være;
Jeg en Lærdom jer giver her:
Mod Konen viis en Beilers Tøer,
Og stedse troe hun eder bliver;
Tabt ved Kierlighed intet er.

Sabord.

Naar en Fribytter vaer jeg bliver,
Som til Angreb et Tegn mig giver,
Godt, det Takken for sidst kun er;
Og om med skarp han paa mig sky-
der,

Da jeg det glatte Lag ham byder;
Uerkiendtlig Sabord ei er.

Til Parterret.

Lit den for strænge Dommer kysker
Bed Critiquen meer end oplysker
En Skribent, som frygtagtig er;
Men ved Læmsældighed hans Tøer

Alt

Alt bedre sig foreget bliver;
 Aldrig tabt en Velgierning er.

Chor.

Ved Samfældighed vores Iver,
 Alt behage Dem, større bliver;
 Lad os skue Dem ofte her;
 Deres Godhed tabt ei er.

Den besnærede Ladi.

Et Syngespil

i

En Act.

af Monnier.

Hvortil Musikken er componeret

af Monsigny.

(Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Cadi.

Satime, hans Kone.

Zelmire.

Nouradin.

Omar, en Farver.

Alli, hans Datter.

Agæ, Cadis Lieutenant.

(Scenen er i Bagdad i Cadis Huns.)

Den besnærede Cadi.

(Theatret forestiller en tyrkisk Audience-Sal.)

Første Scene.

Cadi (allene.)

J! som tæres af Elfsøvs Brand,
Elffere! naar J finde
Den stolt og grim, J ynde,
Søg strax, at knytte andet Baand.
Forgiæves! at J faae i Sinde,
Seir ved Bestandighed at vinde;
Forgiæves spildes Sultene,
Hun eders Smerte vil belee!
En grusom Elskerinde
Kunns flygtig Elsker bør at see.

Ja! saaledes bør man at hegne sig over deres
Spodskhed. Men, jeg har drevet min Hevn
endnu videre. Allene efter det Nye, der gik af
Zelmires Skionhed, lod jeg hende begiere, for
at ægte hende — og denne lille Maske, som synes,
at jeg er hende for gammel, giver mig plad ud Af-
slag. — Alt give en Cadi Afslag? — en Mand,

som jeg — hun har end ikke villet værdiges at see mig — men jeg haaber, at hun skal ikke have Aarsag til at rose sig af Byttet — ha, ha, ha! den Streg, jeg har spillet hende, er ualmindelig. — Ha, ha, ha! under Navn af en hoveddrig Kiebsmand fra Damasko, har jeg saaet hende givet med en usel Landsløber, uden Vildler eller Herkomst. — Jeg har betient mig af ham, til at fuldføre mit Anslag, uden selv at kiende ham — ha, ha, ha! jeg havde lyst at fortælle min Kone, Fatime, dette lykkelige Paasund; dog uden at lade hende vide den egentlige Aarsag til min Hevn. Jeg vil gaae op til hende, i hendes Værelser — men, det er nu den Time, hvori jeg skulde give AudIENCE. — Ei! ligemeget! Kommer der nogen, saa lad ham bide. Paa min Troe! jeg gav mit Dommers-Embrude Døden i Bold, dersom jeg skulde giøre mig Livet saa suurt, som saa mange af mine Medbrødre, for at forvalte det til Punkt og Prikke.

(han gaaer.)

Anden Scene.

Zelmire. Mouradin.

Zelmire (sefterat hun har seet sig nære for, om Cadi er gaaet, kalder paa Mouradin)

Mouradin! hort jeg saae ham gaae.

Mouradin (kommer ind.)

Zelmire! fra dit Forsæt staae!

Zelmire.

Zelmire.

Kom! det alt os lykkes maae,

Ingen Raade!

Nei! Straf bør hans Frækhed lide.

Nouradin.

Al Fortrødelse bortslaae,

Lad dig raade!

Gaae! ach! gaae herfra i Lide!

Zelmire.

Jeg min Hevn opgive saa?

Nei! mit Forsæt fast skal staae.

Nouradin.

Han Advarsel kunde faae,

Andet Raad maae findes paa.

Zelmire.

I Hevn mit Brøst,

Faaer ene Trøst,

Da han har villet mig beskæmmen.

Nouradin.

tillige. Hvi har dit Brøst,

Til Hevnen Lyst?

Hans Falskhed blev vor Lykkes

Fremme,

Et uviist Udfald smigrer dig.

Zelmire.

Med Brede jeg ei yttre mig.

Nouradin.

Frygt! Cadis Ondskab vidt kan gaae.

A 3

Zel.

Zelmire.

Nei! nei! mit Forsæt fast skal staae.
 (Hæftigen) Nei! nei! siger jeg: intet kan formaae mig til, at forandre min Beslutning, alt, hvad Du har berettet mig, foreger mit Had imod ham endnu mere. — Den Skielm! han er Karl for, at sprede denne Hændelse offentlig ud — og jeg skulde ikke sige, at hevne mig — nei! jeg kender ham — og jeg skal komme ham i Forveien. Jeg har fortalt dig om en Farver, her i Staden, som har en Datter, en forfærdelig stryg Vandskabning — Cadi har aldrig seet mig — jeg siger dig intet videre.

Nouradin.

Cadi er det tredskæfte og lumpneste Gemyt af alle Menneſker. Det er sandt: Skylden har ikke været hans, at Du ikke blev et Offer for hans rāsende Jalusi. Men elſkverdige Zelmire! Jeg beder dig endnu engang: Hvad Aarsag har Du nu til at hevne dig? Du ſeer jo, at han er beſnæret af ſin egen Ondſkab. Skal jeg nødes til at igientage for dig: at jeg er ikke et ringere Parti, end det, ſom han troede, at indbilde dig — Det, ſom jeg allerede har aabenbaret dig, om min Stand, min Herkomſt — de Forſikringer, jeg har givet dig —

Zelmire.

Zelmire.

Din Kierlighed, kiereſte Mouradin! er den eneſte Forſikring, mit Hierteønſker ſig. Men den underfundige og ondſkabsfulde Cadi vil overalt udprale den Seier, han formener, at have ſaaet over mig. Jeg vil nu, paa min Side, ſtraffe ham igien, og, paa eengang, give ham ſin fortiente Løn, baade for det gode, han imod ſin Willie, i Dag, har været Aarſag til, og for den ſkielmske Streg, han har havt i Sinde at ſpille mig.

Mouradin.

Jo mere paaſtaaende Du bliver i at udføre dit Unſlag; jo mere vover min Miſtanke: at det fortryder dig, at jeg er din Mand.

Zelmire.

Kunde dit Hierte giemme ſig en Tanke.

Mouradin.

Ah! ſig kun et Ord! — byd over min Eliebue.

Om dit Hierte Ulyſt finder?

Angrer dig Forbindelſen?

Ah! det ſode Baand, os binder,

Løs det! løs det da igien!

Jeg vil, nærende min Lue,

Søge anden Solekreds;

Hvor, i Tanken, dig at ſkue,

Hiertet ſtilles ſkal tilfreds

Stedsø om, og tro Tilbeder
 Da din Skønhed fængsler mig,
 Vil jeg see, om den tilstedes
 Det: Alt leve uden dig?
 Men mit Hierte du antændte,
 Dine Træk det stak i Brand,
 Sig deri har vedst at prente,
 Saa de ei udslættes kan.

Zelmire.

Altid har jo overtydet dig om, at jeg elsker
 dig. Jeg priser mig alt for lykkelig, at Skæb-
 nen har forundt mig den Frihed, at jeg kan give
 Dig de tydeligste Beviis paa, hvad mit Hierte
 føler for Dig. Ja, min elskede Nouradin! for-
 lad Dig paa den Tilstaaelse, jeg har gjort Dig:

Jeg ei mere onsker mig;
 Baandet, som mig bandt til Dig,
 Er Lykken, som mit Hierte,
 Elskte! sig begierte.

Skæk mig meer ei volder Qual,
 Elskov gjorde vores Val;

Han! Kierlighed os lærte,

Han! den Krone skal!

Nouradin.

Hvad! dig den Gud indtager?

Ord, fortryllende, det var!

Hvi til den Fryd, jeg smager,

End et Hierte jeg ei har?

Alt,

Alt en Skiæbne fød og rar
 Mig, i Tiden, haabe lar.
 Hvi til den Fryd, jeg smager,
 End et Hierte jeg ei har?

Begge.

Kan man mere ønske sig!
 Baandet, som mig bandt til Dig,
 Er Lykken, som mit Hierte,
 Elskte! sig begierte.

Skræk mig meer ei volder Qual,
 Elskov gjorde vores Bal;

Han! Kierlighed os lærte,

Han! den krone skal!

Men, over denne Samtale, forglemmer jeg, at
 vi maae vogte os for, at Cadi ikke seer os tilsam-
 men — forsøi dig herfra, et Dieblif — her er
 ingen i Huset, som kender Dig, uden en eneste
 Slave. Stræb, at gjøre ham Dig forbunden,
 og formaae ham til, at lade Fatime vide: at hendes
 Mand bedrager hende. Hun elsker ham —
 og hun er overmaade jalu. Gaae! gaae! jeg
 paatager mig, at fuldføre det øvrige. —

Mouradin.

Det er ikke uden Bæængstelse, at jeg for-
 lader Dig her allene.

Zelmire.

Om et Dieblif, seer Du mig igien.

(Mouradin gaar.)

Tredie Scene.

Zelmire (allene.)

Mit Hiertes Haab og Glæde!
Kiælne Gud! kom! tag Sæde

I hvert mit Smil;

Mit Dje laan din Ild!

Mig Undighed forlene!

Alt, hvad en Skionhed glimrer med.

Al disse Baaben jeg mig vil i Dag,
betiene,

Men ei for at begaae letfindig Tro:
løshed.

Jeg er Fruentimmer, og jeg brænder af Havn
imod denne Cadi. Han har troet, at giøte mig,
efter sine Griller; men jeg, dersom det lykkes
mig, skal sikkert giøte ham efter mine. — Det
vil nok ikke vare længe, inden han kommer ned
igien. (Cadi lader sig høre) Der er han, uden al
Tvivl. Nu gielder det, at tvinge sig, og at an-
vende al muelig Snedighed, for at faae ham lø-
ket i den Snare, jeg har stillet ham.

(hun skjuler sig med sit Slør.)

Fjerde Scene.

Zelmire (under Slør) Cadi. Aga.

Cadi (til Aga, uden at see Zelmire.)

Ved min Troe! jeg havde tænkt, at Fat-
me

me havde fundet større Fornøielse over den Hævn jeg har forskaffet mig, end hun gjorde; men, hun er et Fruentimmer, og det er ingen Under, at hun tager sit Kiøns Parti. (han bliver Zelmire vaer) Ha! ha! en lykkelig Fangst, og lækker, som det synes.

Zelmire (Stillende sig forvirret og frøgt som an, hilser Cadi, ved at legge den ene Haand paa Panden, og den anden paa Brystet, og talende halv sagte.)

Turde man, Deres Heimægtighed, udbede sig et Dieblisks Samtale med Dem — allene?

Cadi.

Allene? — Ja nok da. (for sig selv) Hun trækker alt. (høit) Hør der! (til Aga) Lad os blive allene! at ingen forstyrre os. (Aga gaaer) Nu! min lille Slut! hvad har Du nu, at sige mig? Og hvori kan jeg være Dig til Tieneste? Tal kun frit.

Zelmire.

Ach! heivise Herre! jeg kommer for at anraabe Dem om Ret. O! jeg skielver af Angest! hele Staden berømmes Dem for saa retsindig og redelig en Mand —

Cadi.

Oh! det siger intet. —

Zelmire.

For en Dommer af saa sm Samvittighed, at jeg frygter.

Cadi.

Lille Gaas! med din Frygt. Fat Mod min Kylling! jeg forstaaer at dyffe den. Kun snart!

snart! tag mig dette dumme Slør af Veien! (han løfter Sløret op, og betrakter hende med Henrykkelse og Beundring) Hvilkken Skandhed! — Uf!

Zelmire (til Cadi, som betrakter hende meget forlibt.)

Siig! Deres Hoimægtighed!

Er jeg, til at skræmme, leed?

Ansigt, Skabning De betragte!

Kan man dem, med Ret, foragte?

Siig! Deres Hoimægtighed!

Er jeg, til at skræmme, leed?

Cadi.

Hvem? — Du? — Hellig? — Nei!
jeg svar:

Alt, af dig, jeg henrykt er.

Zelmire.

Betragt mig engang ret!

Mit Væsen, er vel det

Glet?

Cadi.

Ret!

Zelmire.

Betragt! og overvei!

Det mindste feiler jeg

Ei?

Cadi.

Nei!

Zelmire.

Zelmire.

Vil De mig see fremtrine!
Er ei baade Gang og Mine
Kien?

Eadi.

Skion!

Zelmire.

Mon man en Arm, til Nod,
Meer buttet, rund og blod,
Vod?

Eadi.

Sød!

Hold op! Du skielmske Pige!

Du er fortryllende.

Jeg kan ei længere —

Jeg døer af Hølelse.

til Hold, op Fornuftten bort vil vige,
Hvi plager Du mig? Skionnest!

Du forblinder,

(for sig selv)

Men, o! Hinder!

For mit Hjerter, hvor qvælende!

Zelmire.

Min Frihed, uden lige,

Forund Forladelse!

Alt jeg mig dristede,

til Dem at uleilige.

Hvi

Hvi er jeg ei, jeg arme Pige!
 For Dem at røre, skionnere?
 ge. Men jeg finder,
 (som for sig selv)
 Hvilken Hinder!
 Mine Træk for afmægtige.
 (til Cadi) Dom selv! Og beklag min Ulykke!
 Min Fader har faaet slig Nykke;
 Udspreder: jeg er af de — Stygge,
 Ceenoiet — Lamhaandet — paa Krykke.
 Kan De vel Lyde paa mig see?

Cadi.

Saa slet kan en Fader vel være?
 Hvis Breden jeg lod mig regiere? —
 Men, til mig forlad dig, min Kiære!
 Jeg skal ham det modsatte lære;
 Og at Du er indtagende.

Zelmire.

Jeg maae da sige Dem, at mit Navn er
 Ali; og med den liden Gave af Elskenhed, som
 De behager at tillegge mig, maae jeg dog leve et
 bedrøveligt Liv, i den eensomste og kiedsommeligste
 Afkrog.

Cadi.

Den arme Unge! —

Zelmire.

Og, under det Paaskud, at jeg er en af-
 fhyelig Banskabning, afflaaer min Fader alle de
 Partier, som bydes mig.

Unk

Ynk min Skiebne haard!

For mine Nar

Kan Ensomhed sig vel beqvemme?

Baandet, Hierterne

Det sodeste,

Skal jeg det aldrig knyttet see?

Maar en elsket Ven,

Omt, kierligen,

Mit Hierte maatte sig bestemme;

Meeft oprigtelig,

Blant alle, Dig

Du, Amor! dyrket saae, af mig.

Cadi.

Men, han maae jo være ravgal, denne
Mand, som er Din Fader?

Zelmire.

Uch! desværre! mit eneste Haab staaer nu
til Deres Besknttelse — og det er et stort Mira-
kel, at jeg, i Dag, fik staalet mig ud af Huset.
— Jeg saae ham gaae i Byen, og benyttede mig
strax af dette Dieblif, for at gaae herhid til Dem,
og beklage mig over den grumme Maade, han
behandler mig paa.

Cadi.

Jeg svær ved alle Propheternes, fra den
størstes til den mindstes Knevelsbart! at Du skal
ikke have gjort denne Gang forgieves.

Hersker-

Herkferinde!
 Snart forsvinde,
 Skal Du finde,
 Al din Nød.
 Tanke sød:
 Dig at vinde;
 Saa, for min Du Lindring bød,
 Og mit Ønske ei forskød!
 Frie for Plage,
 Du modtage
 Baandet, Elskov byder an!
 Mild, Du skue
 Evig Lue,
 Som, for dig, mig sat i Brand!
 Suk Du drager?
 Siig: behager
 Dig, med mig, Forbindelse?
 Ah! den Lykke
 Kan henrykke,
 Haab mig ei var sødere.
 Zelmire (for sig selv.)
 Nu har jeg ham, nu maae det lykkes (høit)
 Det er alt for stor en Naade; men —
 Gadi.
 Hvorledes? — Men? — Jeg er endnu
 ikke saa udlevet, skulde jeg troe? — Hvad sy-
 nes Dig?

Zelmire.

Zelmire.

Mig synes, — at man maatte have en meget
fordærvet Smag — om man —

Cadi.

Godt! godt! jeg forstaaer Dig. Det er
alt nok. Jeg mærker hvad dit lille Hjerte attraaer.
Du brænder af Bængsel efter, at giøre mig lykkelig.
(for sig selv) Hele Verden betragter mig ikke med
samme Øine, som den overmodige Zelmire.

Zelmire.

De nævnte en Zelmire —

Cadi.

Oh! det var en Affære — lidt Bagatel-
lerie. Hvad jeg vilde sige: hvad er din Faders
Navn?

Zelmire.

Omar. Farver af Profession, og jeg er
hans eneste Datter.

Cadi.

Farver! — dog det vil intet sige. Kier-
lighed gior alle Stænder lige. En Elsker, som
er antændt af en reen og hestig Lue, bør ikke have
andet for Øinene, end det søde Maal, han sigter
til, naar han knytter saa behagelige Baand.
Hvor boer han?

Zelmire.

Tæt ved den store Moskøe, ved Stads-
porten.

B

Cadi.

Eadi.

Godt! nu kan Du forsoie dig hiem igien,
min deilige Glut; og inden en Time, skal Du
erfare, hvad jeg formaaer. Men, der falder
mig noget ind. Dersom Du forblev her, vilde
det maaskee snarere være afgjort.

Zelmire.

Forblive her? Nei! nei: for sig selv) af
Skæk jeg daer.

Eadi.

Hvad frygter Du? Hvi Du ei blive tør?

Zelmire.

Jeg!

Eadi.

Ja, hvorfor ei?

Zelmire (for sig selv.)

{Hvilken Udfugt søge?
tillige.

Eadi.

Du med mig vil spøge,

Siig! hvad Frygt dig plager?

Zelmire (for sig selv.)

Ah! min Skæk tiltager.

{O! nei! at blive her,
Mig alt for farligt er.
tillige.

Eadi.

Hvem veed, Du bliver her,

Naar dig ei nogen seer?

Kom!

Kom! ind i dette Kammer gaae!

Derfra Du alt kan faae at høre.

Zelmire.

Alt jeg er her, det dolges maae,

Hvis min Fader — (for sig selv) hvad

skal jeg giøre?

Ah! nei! forblev jeg her?

Mig qualte Engstelser.

Eadi.

Hvem veed, Du bliver her,

Naar dig ei nogen seer?

Zelmire.

Gior min Fader Gisninger?

Eadi.

til: Gior han sig end Gisninger?

Zelmire.

Hvis han gietter: hvor jeg er?

Eadi.

For hans Brede, Frygt ei meer!

Zelmire.

Hug og Truseler

Benter jeg i sær.

Eadi.

lige. Truer han dig her?

Jeg ham tie lær.

Zelmire.

Ei, mit Liv, han skaaner meer.

Eadi.

Derfor Du sikker vær!

Det være langt fra, at jeg vil ængste Dig. Det var allene, for at komme deshastigere til Alford at jeg foreslog Dig det.

Zelmire.

Nei! det er langt sikkrere, for at lokke ham efter Dasse, at han ikke fatter den ringeste Misstanke.

(hun vil gaae.)

Cadi.

Som Du vil. Som Du vil. Dine Grunde ere vigtige. Gaae! gaae! min Engel! og brug din Frihed.

Zelmire.

(gaaer.)

Cadi.

Nu da! her maae ikke forsømmes et Øieblik. Heida! hvem er der? —

Femte Scene.

Cadi. Alga.

Alga.

(Gjør en meget ærbødig østerlandsk Hilsen, leggende begge Hænderne paa sin Turban, og bliver siden staaende, med Armenes korsvris over Brystet.)

Cadi.

Tag Mandskab med dig, og lad strax Farveren, Omar, som boer ved Udkanten af Byen, med Magt eller Lempe, bringe herhid.

Alga.

Aga.

Omar? Ei! ham kiender jeg ganske vel.
Han gif nu, i Dieblicket, her forbi.

Cadi.

Skynd dig strax efter ham! og før ham
herind ligesom han er.

Aga.

(gaaer.)

Siette Scene.

Cadi (allene.)

O! Dag! Som mig Lykke spaaer,
Elfskovs Bud jeg ei modstaaer,
Først foreent med Dig, min Kiære!
Maalet, som min Siel attraaer!

Da min Belyst, paa min Vre!
Kongers Belyst overgaaer.

Men, min Kone? — Den Draginde!
Hvad Larm vil hun ikke staae?

Ei! for mig, hun larme maae.
Vil hun sig deri ei finde,

Skal hun Lobepas faae.

Ja! Dommen er fældet. Vil Fatime ikke for-
drage sin nye Medherskerinde, saa kan hun gaae,
og forsege Lykken, hvor hun vil.

Syvende Scene.

Cadi. Dmar. Aga. Agas Følge. (Stæbende Dmar, som, af alle Kræfter strider imod, at gaae ind.)

Aga.

Du vil ei?

Dmar.

Nei! nei! nei!

Cadi og Aga.

Hid!]
Ind!] siger jeg.

Modsat dig ei!

[Her hjælper ingen Grille,

[Du] lystre [skal min]
[Man] [maae hans] Will'e.

tillige.

Dmar.

Men, hvad er det for Grille?

[Jeg lystre skal hans Will'e?

O! lad mig gaae min Bei!

Jeg, med Justitsen ei,

Haver, at bestille.

Cadi og Aga.

Herind! modsat dig ei!

Dmar.

Nei! nei! nei!

Cadi

Eadi (til Agas Følge.)

[Slip ham! (til Omar) Du lydig vær!

Agas.

Saa fort! Ei stridig vær!

Begge.

tillige. Dispyter [ei behøves] her.
[hielper ikke]

Jeg] Føielighed snart [ham] lær.
Man] [dig]

Omar.

Jeg gaaer ei ind, om man mig bær,

O! Herre! Jeg Pardon begier,

[Mod mig Forræderie det er.

(paa Knæ) O! Hvimegtige Hr. Eadi! Jeg mærker
nok, at det er en Streg, som min forbistrede
Qvinde har spillet mig, men, alt hvad hun har
paadigtet mig, er den puure rene Løgn og Be-
kliffelse.

Eadi (til Agas Følge.)

Gaaer kun bort! I andre! (til Agas) og

Du! (han hvisker ham et Dieblis noget hemmeligt i Øret,
derefter høit.) Kun gesvindt, og saasnart Contrak-
ten er færdig, saa bring mig den.

Agas.

(gaaer.)

Ottende Scene.

Eadi. Omar (paa Knæ.)

Eadi (til Omar.)

Staa op! Der skal intet Dndt hændes Dig.

B 4

Omar

Omar (angsteltgen.)

De kan kun lade forespørge, i det hele Korteer, hvor jeg boer, hvor ibrig en Mand, jeg er, i min Haandtering.

Eadi.

Det tvivler jeg ikke paa.

Omar.

Undertiden, engang iblant, naar Kiællingen gier sig alt for meget ud til Veens, og vil sætte Stuen paa Loftet. Ei! ved mit Skæg! saa negter jeg ikke, at Taalmodigheden kan manfere en Smule, og for at faae hende rolig igjen, giver jeg hende en lille Sinkeduus, et Nakkedrag, eller et Par Dretøver — dog alt i Venstkabelighed.

Eadi.

Din Venstkabelighed falder lidt for fælsom. Men det, jeg har at tale Dig til om, er —

Omar.

Og, paa det Smule Fiaserie nær, skal der ingen kunde sige mig paa, at — Jeg skal giøre Dem Regnskab for min Huusholdning i kort Begreb, og det paa Haar og Traad.

Eadi.

Det behøves ikke. Jeg forlanger intet Regnskab.

Omar.

O! jo! Deres Herlighed! De maae være saa naadig at høre min Ufskyldighed.

Deelt,

Deelt, med mit Bord, og min Qvinde,
 Er mit Livs Fornoielser,
 Naar jeg Denne maae besinde,
 Hvad jeg onsker, for kontrær,
 Sorgen slaaer da Dette hen;
 Og mit Liv gjør sødt igien.
 Alle Dage, jeg nye Glæde smager,
 Fordums Tid ei bryder mig,
 Den, som kommer, mig ei meget plager,
 Hver Dag lar jeg skytte sig;
 Glad lever man,
 Hver, i sin Stand,
 Naar man ta'r Tiden, som man kan;
 Mit Hierte, noisomt nydende,
 Faaer af alt sit Gode,
 Den simpleste
 Fornoielse;
 Det er min Methode.

Cadi.

Den er ganske brav — men her er nu ikke
 Spørgsmaalet om dette. —

Omar (beængstet.)

Hvorom da? Om jeg tør spørge.

Cadi.

Du skal have en Datter? Er det saa?

Omar (arødvende.)

Ja, naadige Herre! Desværre! for mig
 — til min store Hiertesorg. —

B 5

Cadi.

Cadi.

Jeg har ikke i Sinde, at paasere Dig nogen Uleilighed, tvertimod! (for sig selv) nu gielder det. (hvir) Jeg har et meget godt Parti at foreslaae Dig for hende — men for at tale sammen med mere Magelighed. (han byder ham at sidde paa en Sofa) See der! sæt Dig der!

Omar.

Nei! ved Mahometers Esel! Deres Høimægtighed! min uværdige Underdanighed — (han gjør adskillige Ophævelser, inden han vil sætte sig.)

Cadi (utaalmodig.)

Ei! gjør! som jeg befaler dig! og hør mig!

Jeg ny Forening vil indgaae,
Din Datter Lykken skal opnaae;
Mit Val lod Amor hende faae,
Til Brud, Du hende mig afstaae!

Omar (springer op, og troer at Cadi spotter ham.)

De spotter mig, jeg, Herre! seer,
Det Spøg for stor en Ære er;
Ah! slaae det i Glemme!
Det arme Kræ, der hjemme,
Ei sig kan beqvemme,
Er fæl — som den Glemme;
Tvi! tvi! det er en Skræk,
Som Dem kan kysse væk.

Cadi

Cadi (smilende.)

Min Ven! jeg var belavet paa,

Alt hende, Du asmalte saa.

Nok! hun mig behager,

Hun, saadan, mig indtager.

(efteraber Omar.)

Ei sig kan beqvemme,

Er fæl — som den Glemme.

Men, saadan, hun er mig kær;

Kun ubekymret vær!

Omar.

Nei! De, forgieves, frister mig.

Cadi.

Du, for mit Tilbud, vegrer dig.

Omar.

Var jeg, heri, Dem foietlig,

De vist, i Morgen, hengte mig.

tillige.

Cadi.

Hvad! for mit Tilbud vegre sig?

Blid! man, omsonst, ei trodser mig.

Omar.

Nei! jeg Dem ei bedrage vil.

Cadi (utaalmodig.)

Jeg veed: hvad jeg mig holder til.

Omar.

Nei! De, forvist, bedrages vil,

Jeg tor ei sige: ja, dertil.

Cadi.

Eadi.

[Adlyd mig! mig adlyd! jeg svar:
Min Hustrue, hende jeg erklar.
tillige. Dmar.

Mig alleting Forsikkring er:
De kun, at spotte mig, begier.

Eadi.

Mon nogen saa forhardet var?

Dmar.

Dem Sandhed forebragt jeg har.

Eadi.

Du, i Haardnakkenshed fortsar?

Dmar.

Jeg siger Sandhed soleklar;

Den arme Bytting, Herre!

Paa Hestighed, desvære!

For Monster kan passere,

Slig Misgeburt man aldrig saae.

Eadi (for sig selv.)

En Knegt, saa fræk, jeg ville

Mig neppe forestille;

Kan man, for Kneb at spille,

Vel videre, i Ondskab, gaae?

Dmar.

[Al! ved min Datter, sikkerlig!

[At see, De vil forfrække sig.

Eadi.

Eadi.

Gak! alt for vidt, driv ikke mig!

Hun staaer mig an, jeg siger Dig.

Omar.

til:

Al!

Eadi.

Gak!

Omar.

Befaling, Deres Billie, er;

Jeg lyde skal, — men jeg Dem svær:

(han gjør mange dybe Reverencer.)

lige.

Nodigt, det skeer.

Eadi.

Al Begring Dig unyttig er,

Din Datter jeg af Dig begier;

Lydagtig vær!

Omar (for sig selv.)

Enten har han en Skrueløs, eller nogen har villet have ham for Nat. — For at slippe heelskindet fra ham, saa vil jeg forlange saa stor en Hiemgiot til min Datter, saa Grillerne skal nok forgaae ham.

Eadi.

Hvad staaer Du der og brumler i Skiæget?

Omar.

Intet! slet intet. — Naar det da endeligen skal saa være? — og Deres Heiviiished har
saa

saa reent forgabet sig i min Datter? saa De, hvad det end gielder, vil have hende — saadanne, som hun er. —

Eadi.

Ja, ja! just saadan som hun er.

Omar.

Nu vel da! — saa er hun til Deres Tieneste.

Eadi.

Gødt! hvor glæder det mig inderlig! at jeg omsider finder Dig saa billig.

Omar.

Ja! Herre! — jeg adlyder Dem; men, sandelig — paa ærlig Mands Troe og Love! jeg kan ikke overlade Dem min Datter, for ringere Hiemgiort, end et tusinde Sekiner.

Eadi (for sig selv.)

Forbandede Jøde! for saadan en Priis kunde jeg vælge mig hvilken mig lystede, af de største Skienheder i Staden. (høit) Jeg bør ikke vegre mig for at tilstaae Dig, hvor høit Du end forlanger, men Du maae ogsaa tilstaae mig: at Du lader din Kram betale, og det til Pindes Ende.

Omar (til Eadi, som betænker sig.)

Om Forladelse! — jeg svær Dem til, at Nei er mig lige saa kiert, som Ja. Deres Herlighed kan tage hende, og lade hende fare.

Eadi.

Eadi.

Men dersom jeg nu tilstaaer Dig dem?

Omar.

O! aldrig! Deres Heviished kan umuligen være saa tosset, at gaae hen —

Eadi (tager en Pung ud af en Skuffe i sin Skriverpult.)

Der! — der har Du dem. (for sig selv)
Denne Omar det er den arrigste Prangere, jeg kiender.

Omar.

O! uendelig Taksigelse! Deres Herlighed! (han betænker sig lidt) men, tørde jeg spørge Dem? — Før end Iman legger den sidste Haand paa Verket, skulde der da ikke gøres en god og lovlig Contract imellem os? (for sig selv leende) Nu har jeg da ogsaa drevet ham til det yderste.

Eadi (leende.)

Et Dieblit! et Dieblit! jeg har alt i Forveien beordret — Vel! der bringer man mig den til Underskrift. (han sætter sig ved Skriverpulten, for at skrive under.)

Omar (for sig selv.)

Han er vel aldrig saa desperat, og skriver under? — Der skrev han! — nei, nu troer jeg vist og fast! at han er forrykt. Ei! saa lad gaae! lad os da benytte os af hans Galenskab.

Eadi

Eadi (givende ham Contrakten.)

Er Du nu fornøiet?

Omar.

Oh! langt mere, end jeg ventede. —

Bliv da! bliv da hendes Mand!

Alf min Haand tag hende an!

Dem fornøi saa godt, De kan;

Slig Hiemgiot riig,

Gior foiclig,

De maae mig

Swigersfaer kalde.

Men, naar De Puslingen seer,

De ei maae, hvordan hun er,

Sadle om, jeg mig udbeer!

Hun, klog, og gal,

Smuk, grim, tyk, smal,

Blive skal

Deres Udvalde.

Eadi.

Gior Dig nu ingen videre Beshymring!

Iad det øvrige berøe paa mig.

Omar.

Saa vil jeg da gaae hiem, for at bringe

Dem Deres Fæstemøe. (idet han gaaer) Ha, ha!

Ha! (han kommer hastigen tilbage og hviler fortroligen til

Eadi) Skulde det, imidlertid træffe sig, at min

Datter ikke var saa lykkelig, at gesalde Dem —

saa

saa vilde jeg nok tage mine Bæse til mig igien —
men jeg giver ikke en Skilling tilbage — et Ord,
et Ord! —

Eadi.

Ei! saa gaae! gaae! og skynd Dig! For-
hal ikke min sødeste Forneielse!

Omar.

(gaaer.)

Eadi.

Nu maae jeg, uden Ophold, give de for-
nødne Ordre, og foranstalte alt, hvad der udfor-
dres, for at imodtage min ny Herskerinde med
al den Værdighed, som hun fortjener.

(han gaaer.)

Niende Scene.

Satime (allene med et Brev i Haan-
den, hun har hørt Eadis sidste Ord.)

Han undskylder mig — det, som jeg selv nu
hørte, og det man her beretter mig, er da alt for
sandt. (hun kaster Pinen i Brevet og læser Slutningen.)
„Og, dersom De ikke forebygger det, saa har
„han beløvet sig paa, at forskynde Dem.“ —
Den Forræder! — han kunde tilføie mig en saa-
dan Forhøielse? — og turde giøre sig Regning
E paa,

vaa, at jeg, taalmodigen, skulde fordeie en saa-
dan Medfart?

Er ei en Kones Skiebne at beklage?

O! Mandfolk! hvor forforiske!

Som Elskende, I Masken kan paatage;

Vi troe os, bundne, de lykkelige.

Var Koner tredste, som I andre?

Hvor mange Taare sparte de!

Paa Blomster, Amor dansende,

Paa Torne, Hymen sees at vandre;

O! Mandfolk! hvor forforiske!

Tiende Scene.

Eadi. Fatime.

Eadi (uden at see Fatime, i det han
kommer ind.)

Alting er i Orden — og jeg venter med
Smerte — (for sig selv i det han bliver Fatime vaer) Min
Kone! Himmel! Hvor ubeleiligt — i hvad For-
sæt, kan hun vel komme her.

Fatime.

Ach! min kiereste Mand! sæt mit bekym-
rede Sind i Rolighed. Dersom jeg skal sætte
Tro til det, man beretter mig, saa staaer jeg
Fare

Fare for, at fordrives af dit Hierte, og en anden indtager det igien? Stadfæst min Lyksalighed, i det, Du overtyder mig om, at det er en Bildfarelse.

Eadi (sættende sig ved sin Skriverpult.)

Altid plager Du dig selv med din Mistænkelighed. Og, overalt, om nu saa var? Er jeg ikke din Herre! lad os sætte det Fald, at Sagen forholder sig virkelig?

Fatime.

Hvorledes? Troløse Bedrager! at Sagen forholder sig virkelig?

Gaae!

Lad mig ei meer forstaae,

Utrøe! Du skjuler dig ei mere?

Eadi.

Hvad kan deri være,

Hvorover sig besvære?

Fatime.

Jeg mig bestæmmet seer.

Eadi (reisende sig fra Skriverpulten.)

Her, jeg Herre er.

Fatime.

| Forrader! mig forsage?

| Gaae! Flye mig! falske Egtemage!

Meensborne! mig forjage?
O! Harm og Brede mig betage.

til- Cadi.

Skrig og Klage,

Hold tilbage!

Hvilken Plage!

(for sig selv.)

O! den Drage!

Fatime.

Hvis jeg, for din Svig,

Ei Ret kan skaffe mig,

Skal jeg her hos dig,

li- Giøre Larm skræffelig.

Cadi.

Dæmp dog dit Skrig!

Saae man Furie slig,

Sagtne dog dig!

Fatime.

Følg da dit Hierte slet!

Lad en anden dele det!

ge. Tilfoi mig kun Uret,

Men, troe jeg mig hevner let.

Cadi.

Er Hiertet derfor slet,

Fordi man kan dele det?

Hvem gior Dig vel Uret?

Jeg din Hævn mig tager let.

Fatime.

Fatime.

J en Hat to Hoveder?
Det et herligt Forsæt er.

Eadi.

J en Hat to Hoveder,
Prøve det, er min Plaseer.

(Sætter sig ned igien ved Skriverpulten.)

Min Kiære Frue! Jeg raader hende, at hun tager
Tonen lidt lavere, hvis ikke kunde jeg faae i
Sinde, at gribe til et Middel, som ingen af os
besandt sig holden ved, uden jeg allene.

Fatime (iirigen.)

Gier det! — Du benytter dig af min Frie-
lighed, og Kierlighed, paa saa nedrigen Maade.
— Nu vel! Troløse! Du skal faae at see, at jeg,
uforsfærdet, skal staae fast ved min Beslutning —
her, skal jeg oppebie dette rare Klenodie, Du
har erobret, og, efterat have foreholdt hende
hendes Uforsammenhed: at turde berøve mig dit
Hierte. — Dit Hierte, Meeneder! hvis Tab
endnu smerter mig, — i hvor forræderst — hvor
lastværdigt det er — saa skal jeg quæle hende, midt
for dine Dine.

Eadi.

Men — men — kan der findes saa forgif-
tigt et Kreatur? —

C 3

Fatime.

Fatime.

Har Du da ikke den ringeste Følelse af Skam? Døm dig selv! at Du, paa din Alder, endnu tør bilde dig ind, at agere Springer? —

Eadi.

Nei! det er alt for uudstaaeligt. Siden det er mig da umueligt, at tæmme Dig, med det Gode; saa er der intet andet Raad. Jeg skal strax hente din Medgift. Væk dig strax, med al din Sibensak, herfra! første Gang! anden Gang! tredie Gang! jeg for — (et løierligt Simfoni tilkiender giver Allis Ankomst.) Hvad hører jeg? —

Ellevte Scene.

Eadi. Fatime. Omar. Ali. Nouradin og Belmire (lade sig see inderst paa Theatret, tilligemed en Slave.)

Omar

(til en Lastdrager, som triller hans Datter for ved sig, i en Hjulbør; hun er, latterligen, udstafferet, og bedækket med et grønt Taftes Slør.)

Her, skal hun ind. (til Eadi) Der har De Bruden, Herre! nu kommer de med hende.
(Lastdrageren sætter Hjulbøren midt paa Theatret, og gaaer ud.)

Fatime.

Fatime (med en forbittret og for-
agtelig Mine.)

Hvor da?

Cadi.

Harselerer Du? Jeg seer jo endnu ingen.

Omar.

Behag at høre dette Slør. —

Cadi (farende tilbage.)

O Himmel! —

Fatime (leende.)

O! hvilket Uhyre! ha! ha! ha!

Omar.

Vi har, saa sandeligen! dog maaiet hende
saa godt ud, som vi formaaede.

Ali (stammende.)

Naa! hvad er det? Hvor forbausede de
blive alle Mand? Hvor de tabe baade Næse og
Mund! Marrimen! mener man, at bestue saa-
dan en Person, som mig, uden Besippelse?
(hun gjør sig yndig.)

Mine Træk, ere de

Ei de deiligste?

Kan man, yndigere

Nogen Skionhed, see?

Nobel Er, jeg har,

Rialent Dine Par;

Naar jeg sees, Bunderfrig
Høres efter mig.

Komportereren,

Udstafferen,

Udsøgt er, alt hvad jeg har;

Miner pene —

Jeg allene,

Lækkerbissen rar

For en Konge var.

Fatime.

Hvorledes? Er det for dette latterlige og
hæslige Gespenst der, at Du vil forskyde mig?

Ali.

Gespenst? — Jeg! — jeg! — Gespenst?

Eadi (til Omar.)

Men tael dog! siig frem: hvad dette Dp-
tog skal betyde.

Omar.

Jh! det betynder det, som jeg vidste længe
forud, at De vilde kun gjøre et slet Marked. Jeg
sagde Dem det tydeligt nok i Forveien — og nu
er al Skylden Deres egen, ifald at —

Eadi.

Hvad! Spidsbub! er Du endnu forvoven
nok? —

En

En Cadi at spotte! Du dristige Krop!
Hvi jeg ikke strax lader klynge Dig op!

Dpir ei mig!

Raader jeg dig:

Straffen vil indfinde sig.

Forbodne! Skialv! dersom Du opbragt
mig seer,

Ei Trodsfahed meer!

Seer jeg strax ikke her,

Den jeg har kier,

Som jeg tilbeer;

Uden Raade, hengt Du er.

Omar.

Men, det er jo efter Deres udtrykkelige
Befaling. Jeg kan ingen Datter skaffe Dem,
uden denne.

Ali Chapper og spraller i Hjulbøren.

Henge sin Sviger-Papa — bevar os vel!

— Hvilken Bøddel gir man mig. — Hvad Pine,
vil da jeg faae at deie? —

Fatime.

Der er ingen, som bedrager Dig, uden
Du selv. Jeg veed, og er forsikkret om, at
Omar har ingen anden Datter, end denne stygge
Pusugle.

Ali.

Pusugle! — Pusugle! — kier mig

E 5

hiem!

hiem! — Fier mig hiem. — O! Spot og Spee!
— jeg pines — saa jeg sprækker —

Eadi (fordybet i Tanker.)

Med alt dette, var her nu nyligen et ungt
Fruentimmer, som —

Fatime.

Giorde sig lystig, paa din Bekostning.
Hvor vilde jeg ønske, at det havde været Zelmire.

Tolste Scene.

Zelmire (under Slør) Mouradin.
De Forrige.

Zelmire (kastende Sløret tilbage.)

Kiender De, Høivise Hr. Eadi! dette unge
Fruentimmer igjen —

Eadi (kommende til sig selv igjen.)

Ah! der er Du! min allerdeiligste! oh!
Hvor Du glæder mig.

(han vil omfavne hende.)

Mouradin.

Saa sagte! Deres Høimægtighed! denne
foregionne Datter af Omar er Zelmire; den samme
Zelmire, som De selv har forskaffet mig til Kone,
og.

og som De, uden at vilde det, har gjort lykkelig, ved at forene hende med en berømt og anseelig Mands Søn, elsket af hende og hendes Familie.

Fatime.

Ah! jeg er uden for mig selv af Glæde — omfavn mig min kæreste Veninde!

Ali.

Hvad! hvad! nok en ny Maskepi? — Forhast Der kun ikke — Turen falder mig til, jeg skal gives først, først jeg gives, mig først —

(Cadi for sig selv.)

Jeg er besnæret, og jeg har vel fortjent det.

Zelmire.

De er beskæmmet ved Deres egne Rænker. Men, det er en Siengield, som enhver Ørighedsperson, af Deres Tænkemaade, kan sikkert vente sig. De seer her at det staaer fast: at den, som vil sætte Snare for en anden, maae selv vogte sig for Fælden.

Cadi.

Lad det nu være glemt! lad det være glemt.
(til Omar) Pak Dig med din Kramkiste!

(Omar kalder Lastdrageren ind.)

Ali.

Ali.

Farvel! mit Puttelaar! faaer Du noget
Anstød paa ny af min deilige Gestalt, saa skal
Du, alligevel, strax finde mig kant og klar, til
at kurerer Dig. (i det Lastdrageren triller hende bort.)
Selvfabets Tienerinde! god rolig Nat.

Omar.

De forlanger dog ikke, at jeg skal levere
Dem tilbage de —

Cadi.

Nei! nei! tvertimod! see der giver jeg
Dig endnu dette, for at holde reen Mund; jeg
forlader mig paa din Taushed. Behold Hiem-
gisten, og, for alting, din affkyelige Datter,
som jeg hermed forskyder: første Gang! anden
Gang! tredie Gang! og mere end titusende
Gange, isald det gaares nødigt.

Omar.

Ydmugste Taksigelse!

(han gaaer.)

Trettende Scene.

Cadi. Fatime. Zelmire. Nouradin.

Nouradin.

Lad da alt Nag igien forsvinde. Hr. Cadi!

Zelmire.

Zelmire.

Nu vil De, formodentlig, ikke oftere forsøge at hegne sig over mig?

Cadi.

Nei! langt fra! vil De alleneſte forſikre mig, at alt dette maae holdes taus, og fornemmelig om denne beſynderlige Tildragelſe ikke har berøvet mig min elſkelige Fatimes Hjerte.

Fatime.

Du havde fortient det, Froløſe! mens, det er en afgjort Sag, at Konerne ere alt for omhiertede; — ſaaledes forderve vi ſelv vore Mænd ved for megen Fromhed. De ſkulle vel vogte ſig for at lade os føle deres Myndighed, derſom vi ikke bare alt for meget over med deres dumme Streger, og —

Cadi.

Nu godt! nu godt! lad os nu ikke længere tænke paa noget, ſom kan krænke os. Lad os være gode Venner igien, og lad os fornøie os med hinanden. (til Zelmire og Mouradin) Jeg udbeder mig af Dem, at De ikke reiſer herfra. Lad os forblive ſamlede, og jeg ſkal ſtræbe, af al min Magt, at forſone, den Gienvordighed, jeg havde i Sinde, at tilføie Dem.

Alle.

Alle.

Lige Deel i Frynden vi nu tage,
Som udkaarne Egtevenner smage,
Med Sang og Spøg Sorg drives fra bort
Bryst;

Herefter, vi kun sole Røe og Lyst.

Eadi og Mouradin.

Naar Egte-Guden Storm og Slud,
Vil paa en deilig Dag opvække,

Fatime og Zelmire.

Snart, med sin Fakkell, Elskovs Gud,
Uveiret noder at fortrække. —

Ende.

De Samnitiske Egteskaber.

Et Syngestykke

Tre Handlinger

af

Mr. de Rozoi.

Med Musik af Gretry.

Oversat til samme Musik

af

Adam Gottlob Thoroup.

Personerne.

Agathis.	Herr Rosing.
Parmeno.	— Elzberg.
Eumenes, Agathis's Fader.	— Musted.
Cephalide.	Fr. Møller.
Eliane.	Mad. Preisler.
Euphemia.	Fr. Winther.
Formanden for de Ældste.	Herr Theßen.
Generalen.	— Urberg.
To unge Samnitiske Piger. }	Mad. Rosing. og
	Fr. Northorst.
En Soldat, som taler.	Fr. Busch.
Gamle Mænd.	
Krigsfolk.	
Samnitiske Piger.	
Soldater.	

(Skuepladsen er i Samnium.)

Første Handling.

Første Optrin.

(Skuepladsen forestiller et stort Amphitheater; naar Dækket gaaer op, seer man Agathis og Parmeno at komme ind, holdende hinanden i Haanden, og uden Hielm og Sverd.

Agathis.
Kiære Parmeno, hvilken Dag er ikke denne, for den samnitiske Ungdom! Fortiene en Brud, og slaae Fienden! Paa denne Dag, som aarlig er bestemt til Bryllups-Høitideligheden, ere vi ved Romernes Misundelse nødte til at gaae i Strid. Hvilken Tidspunkt for et Land!

Parmeno.

Kiære Agathis, hvor Du bliver lykkelig! den Tre, at vælge blant de Skionneste, tilstaaer Poven kun de Krigere, hvis Bedrifter have for-
dunklet deres, som kappedes med dem. Naturen har været Dig saa gunstig, at Du ikke kan frygte for, at nogen Kriiger skal overgaae Dig, og ingen Skienhed kan være hange for at blive valgt af Dig.

Agathis

Min Ven! ah saa megen Stoltthed er langt
fra mine Tanker! dersom jeg kunde opdage Dig
— — men Loven forbyder den største af Vens-
skabs Forneielser, den indbyrdes Fortrolighed;
og mit Hjerter siger mig, hvor viis denne Indret-
ning er.

Parmeno.

Du forestiller dig den saa. Ah, vi ere
maaskee de eneste Folk, hvor to Elskende ikke har
Ret til at tilspørge og svare hinanden, førend de
ere giorte. Hvilken Taushed! hvor det koster en
Elsker!

Aria

Hvis Siel har solet Kierlighed
Dg sin Jld med Taushed nært?
Skilt fra den, man gav sit Hjerter,
Man ei af nogen Glæde veed.
Forhaabning lindrer Elskerens Smerte
Dg skienker Sielen Rolighed.
Hvis Siel ic.

Jeg skal da see den, jeg tilbeder,
Dg min Jld opdage ei tor!
Bed Taushed jeg mig selv bereder
En Qual, med hvis Byrde jeg doer.
Kiere Ven, af hvilken Sorg for en
Tilbeder!

Hvis Siel ic.

Agathis.

Agathis.

Troer Du da, at vore Hierter ikke forstaae
hinanden her?

Parmeno.

Men den Tvivlsomhed — —

Agathis.

Er en Grund for at sege at være meere
elskørdig.

Parmeno.

Men Frygten — —

Agathis.

Er en Lærdom, for at lære ret at elske.

Parmeno.

Men den Evang — —

Agathis

Den afværger, at den Skrebelige ikke skal
sige for meget, og at den Ubestandige ikke skal
saae for meget at vide.

Parmeno.

Kiere Ven, Du overtaler mig, uden at
overtynde mig. Du er dog meere lykkelig end
jeg; Loven forbyder Dig ikke at udøse Dit Hjer-
tes Tanker i en Faders Varm; — dersom min le-
vede endnu — men Guderne have berøvet mig
ham — havde jeg i det mindste intet at frygte —

Agathis.

Bliv ved.

Parmeno.

Elsker Du?

Agathis.

Ah, jeg har Eren alt for kjer, for ikke
at elske Skionhed.

Parmeno.

Og dersom vi ere Medbeilere? — den
første Gang, jeg saae den, jeg elsker —

Agathis.

Tael.

Parmeno.

At beskrive Dig hendes Udseende, vilde
være det samme som at nævne hende.

Agathis.

At fortie det, er maaskee ogsaa at nævne
hende.

Duet.

Agathis.

Jeg saae den her,
Hvis Baand jeg bær.

Parmeno.

Hvad? begge her
Da saared er.

Agathis.

Hun var her i Skyggen alene.

Parmeno.

Her under skyggesfulde Greene
Den Skionne var, min Siel har kjer.

Agathis

Agathis.

En Nattergal i disse Gange
 Qvad hendes Roes i sine Gange;
 Den træde Flora selv at see.

Parmeno.

Saa den begynder sine Gange,
 Naar Baaren først sig lader see.

Agathis.

Men er' vi saa uheldige.
 At for een vi begge Elskov nære?

Parmeno.

Om vi end er' Medbeilere,
 Vort Venskab dog skal evig være.

a 2

Vi sværge, Venskab hor vor Røst!
 Du skal forbinde vore Sieler;
 Omme og troe vi to vil deele
 Med hinanden Rummer og Lyst.

Parmeno.

Men jeg mærker, at din Fader kommer —
 jeg vil lade dig være ene med ham; det er den
 eneste Fornøielse, jeg kan tillade mig at misunde
 Dig.

(han gaar).

Andet Optrin.

Agathis, Eumenes.

Eumenes.

Nu da min Søn, nu har vi da den saa længe forønskete Dag, nu har vi den.

Agathis.

Ia min Fader, enten skal den være den sidste i mit Liv, eller og ingen samnitisk Kriger skal have samlet flere Laurbær.

Eumenes.

Meget vel! den erindrer mig om den Dag, da jeg forientede at faae Din Moder. Min Fader indsluttede mig i sine Arme, og tog den samme Afsked med mig, som jeg tager med Dig. Der var den Tid, da meere end een Fader, misundelig over min Lykke, sagde mig smilende, at Din Følsomhed vilde formindske Dit Mod; Din Tapperhed har hævnnet mig over deres Mistanke. Men jeg mærker hos Dig i Dag en meere brændende Fyrighed; hvad er det, som opvækker denne Sindsbevægelse hos Dig?

Agathis.

Denne Sindsbevægelse! — Ah min Fader, den skalde ikke være mig saa kær som den virelselig er, dersom den kunde være en Hemmelighed for Dig.

Aria.

Aria.

Naar min Siel tragter efter Ære,
 For min Fader og min Møe det skeer;
 Kan jeg Seier af Striden hiembære,
 Da dem begge jeg troer mig værd.
 Jeg hører dig Mars! og jeg svær:
 Alt stride for Elskov og Ære.

Eumenes.

For Elskov og Ære! jeg seer nok, at Du
 ikke vil vige Seieren uden at giøre den stridig —
 og dette Dine Ønskers Maal, er?

Algathis.

Cephalide.

Eumenes.

Cephalide — jeg har meere end een Gang
 udmærket hende blant alle de samnitiske Skion-
 heder. Hun er smuk.

Algathis.

Smuk! — hun er skøn som Æren.

Eumenes.

Det kommer mig for som jeg saae hende.

D u e t.

Eumenes.

Hun en Nymphe. Skikkelse haver.

Algathis.

Den Nymphe, hende ligner, stolt deraf
 være vil.

Eumenes

See hendes Skabning.

Agathis.

Og hendes Smil.

a 2

Mars hun med Mod begaver.

Agathis.

Hun giver Elfsøes-Gud sin Magt.

Eumenes.

Flora saa skion ei er i al sin Pragt.

Hendes Kind —

Agathis.

Rosen pryder.

Eumenes.

Ja liig den Rose, —

Agathis.

som nys udbryder.

Eumenes.

a 2. { Min Siel blev rørt ved hendes Klost

Agathis.

{ At høre hende, o hvilken Lyst!

Agathis.

Cephalide, gid min du være!

Eumenes.

Glem ei, min Son, Du har Medbeilere.

Agathis.

Naar jeg elstes —

Eumenes

Eumenes.

Modige de ere.

Agathis.

Jeg mit Mod ved Amors Gunst
skal nære.

Eumenes.

Bed Lyst til Vren Du Helte skal see,

Agathis.

Men Kierlighed dem dannede.

a 2.

O Guder! ynder mine } Euer
 diffe }

J, som mit } Hiertes Reenhed see,
 hans }

J og i Eders Wiisdom skuer,

Alt Elskov foder Dyderne.

Eumenes.

Ja min Søn! aldrig har jeg felet saa
reen en Glæde. Jeg føler mig næsten lige saa
ung som Du, og for at være Vidne til de Tap-
perheds Underværker, som jeg venter at see af
Dig, tager jeg i Dag Vaaben paa igien, og
følger Dig i Striden.

Agathis.

Hvad hører jeg? — Paa Din Alder! vil
Du endnu vove Dig i Fare! — —

Eumenes

Eumenes.

Aria.

Ja med Naturens Stemme

Foreener Vren sin;

Skulde man mig glemme,

Hvad kunde meere græmme

Saa stolt en Siel som min?

Hvad hindrer min Alder?

Du kiender mit Mod;

Det tilbage falder

Ungdoms Ild i mit Blod.

Vore Gamle til mig raabe:

Eumenes hvad vil du?

Du Laurbær ei kan haabe

Paa Krigen's Bane nu.

J skal en Fader ei forlede;

Min Alderdom mig gjorde svag,

Min Sou til mig har talt i Dag;

Jeg Banen vil igien betræde,

Paa nye jeg bliver ung i Dag.

Da Capo

Agathis.

Al! min Fader, — med hvilken Glæde!

Eumenes.

Naar man har en Sen som min, og et
 Fædreland som vores, saa er Bryllups-Heitiden
 den sande Fæst! for i Dag skilles vi ikke meere ad.

Agathis.

Agathis.

Intet skal hindre mig, at vaage for dine Dage.

Eumenes.

Vaag over vore Soldater. Frygt ikke for mig; men lad os gaae! nu er det paa den Tid, da alle de unge samnitiske Fruentimmer forsamles i dette Amphitheatre, og du veed, hvad Loven paabyder.

Agathis.

Ja, min Fader! men jeg veed ogsaa, at Cephalide imellem alle sine Medsøstre er den første til at begive sig did, hvor hendes Pligter kalde hende. Dersom jeg allene kunde see hende langt borte!

Eumenes.

Min Søn! lad os tiile — der kommer nogen.

Agathis.

Min Fader! bedrager jeg mig? — nei det er hende.

(Eumenes og Agathis befinde sig i dette Dichtst i det bageste af Theatret; Cephalide og Euphemia gaae ned i For-Scenen.)

Tredie Optrin.

Euphemia, Cephalide og de Forrige.
Cephalide.

Min Moder! der er han — har Du givet
Agt paa mig? blev jeg ikke rød?

Euphemia.

Euphemia.

Min Datter! lad i det mindste som om
Du ikke havde seet ham.

(medens Eumenes holder Agathis borte fra Cephalide
Kiuler hun sin Forvirring i sin Moders
Darm, hvilket udgjør to adskillige Scener paa
een Gaa.)

Quartet.

Agathis.

Seg hende seer; o hvad Yndighed!

Eumenes.

Ja, men betænk, Du taus maae være.

Euphemia.

See Agathis, o hvad Fortred!

Cephalide.

Mig Elskovs Gud vil Held beskiere.

Agathis.

Alf sød Henrykkelse,

Banker mit omme Hierte,

Dg føler glædeblandet Bee.

Euphemia.

Min Datter, hvad volder dig Smerte?

Cephalide.

At han elsker, man let kan see.

Cephalide, Agathis a 2.

Ach! til hvilken Qual og Lidelser,

En Elsker dømt ved Loven er!

a 4.

Ach! til hvilken Qual og Lidelser

En

En Elsker dømt ved Loven er!

Agathis.

Gid mit Held hendes Dø talte,

Eumenes.

Min Son! Du Vren lyde bør.

Cephalide.

Reb lad mit Slor!

Euphemia. (i det hun løser Cephalides Slor
og lader det falde for hendes Ansigt.)

En Rodme malte

Din Kind, den skønnere Dig gjør.

Cephalide.

I Dine Arme stum jeg bliver.

Eumenes.

Kom, gaae, dit Hjerter overvind!

Agathis (vil rive sig løs og bliver holdt
tilbage af Eumenes.)

Nei Eskov beherske skal mit Sind!

Eumenes.

Mod Lovens Bud!

Agathis.

Grumme Lovgiver!

Euphemia.

For omme Hjerter!

Cephalide.

Han løs sig river:

Med sød Henrykkelse

Banker mit omme Hjerter

Og føler glædeblandet Bee.

a 4.

Til hvilken Qual og Lidelser

En Elsker dømt ved Loven er!

(Her fæster Cephalide sine Dine paa Agathis;
og løfter dem siden op mod Himmelen, med
det meest levende Udtryk, i det Agathis gaar
bort med Eumenes.)

Agathis.

Min Fader! hun har seet mig, ja Iados gaar
— at haabe, det vilde være for meget — et Døds-
kast, det er allerede en stor Deel.

Fjerde Optrin.

Euphemia, Cephalide.

Euphemia.

Jeg begynder, min Datter, at være lidet
misfornøiet med Dig. Din Uro, Dine For-
haabninger, — bestandige Bekymringer forbittre
Din Lyksalighed. Jeg vilde, at Du gjorde Vold
paa Dig selv.

Cephalide.

Ah, min Moder, Du veed hvor sølsom
jeg er, og Du kender Agathis.

Alta.

Min Tilbeder al Priis fortjener,

Hvorfor Heltens Onske steg;

Inde han med Mod foreener;

Haster til Kamp og følger Leeg.

Langt

Langt fra os, ham Vren opliver,
Nær os, om som Amor han er.
Venus selv, til Roes det ham bliver,
Ham som Mars og sin Søn anseer.
Ja han Mars, som Seieren giver,
Amor, fulgt af Glæder, han er.
Min Tilbeder ic.

Euphemia.

Ei! vel min Datter, man maae oppebie
Øieblikket med lige saa megen Rolighed som Mod.

Cephalide.

Men man gaaer i Strid i Dag.

Euphemia.

En nye Grund til at haabe.

Cephalide.

Men dersom jeg blev valgt —

Euphemia.

Cephalide! troer Du da, at Du skulde
være Maalet for Alles Ønsker?

Cephalide.

Jeg siger ikke det; — men om det hendtes
at en Kriger overgik Agathis, og hans Valg
faldt paa mig? imod min Villie maatte min
Følsomhed — —

Euphemia.

Min Datter, man tager tit et Indfald, en
Fordom for denne; dersom Du vidste, hvad Eater-

B

skab

Skab er hos saa mange andre Folkeslags, skulde Du blive forbauset over de Ulykker, det foraarsager. Man elsker uden at kiende hinanden, eller snarere, man troer at kiende hinanden fordi man elsker. Man haster med at foreenes; Henselsens forgaaer hastig, man begynder ikke at elske meer, og man ender med ikke at agte hinanden.

Cephalide.

Men her kan Eiegenldigheden —

Euphemia.

Forstærkke i Begyndelsen; men i det mindste er Staten Borgen for den Agtelse, den eene skulder den anden; og naar man ikke tør rødme ved at kiende hinanden neie, bliver man snart stolt af elske hinanden.

Cephalide.

Du har kun lært mig, at kunne adlyde.

Euphemia.

Min Datter, den Pligt, Naturen har paa-
lagt mig, ophører i Dag; i det minste haaber jeg
det. Denne er den sidste Formaning af en kierlig
Moder, som stedse har holdt sig det for en Lykke,
at kaldes Din Veninde.

Cephalide.

Den sidste? — Du bedrøver mig.

Euphemia.

Hvorfor da? Staten betragter Dig i Dag
under en anden Synspunkt. Brudgommen kom-
mer

mer i Moderens Sted, og ham allene skylder Du Regnskab for den Omfarg, Du tager Dig for hans Lyksalighed. En Dag, skal Du igien sige til Dine Børn det, som Du har lært af mig, og deres Kierlighed skal blive Din Belønning, ligesom Dine Dyder ere min. Men alle dine Medsøstre forsamle sig allerede, lad os gaae dem i Møde.

Femte Optrin.

Eliane, Sammitiske Piger og
de Forrige.

Euphemia.

Elfskærdige Ungdom! I vide, hvilken Tavshed Loven paabyder Eder; Egetskabet er her det helligste for vore Hjerter, ligesom Vren er det sødeste; Kierlighed er Dydens, og Skionhed Tapperhedens Belønning; saaledes er vore Sæders Grundsætninger. Alles Diekast forkynde den reneeste Glæde — Du alene Eliane —

Eliane.

Du bør kiende mig saa meget, at Du kan vide, jeg troer lidet paa Lykken. Alt for mange Grunde — men jeg bør endnu tie — Haab — (for sig selv) jeg vil maaske tale alt for snart.

Euphemia.

Overgiv Eder til Deres Hænder, som ledsage Eder, og I skal blive lykkelige.

Eliane. (sagte)

Lykkelige!

(Man hører i en Afstand Bulderen af en marscherende Tropp.)

Euphemia.

Men man nærmer sig. Tager Plads efter den Orden, som jeg har foreskrevet Eder! Loven vil, at de alle i dette Dieblis, da Fædrelandets Forsvarere gaar til Striden, skal passere Mængding for Eder. Deres Diekast skal sige Eder: vi gaar enten hen at døe, eller fortiene, at leve for Eder; ved deres Tilbagekomst vil Staten befale, og I skal ikke kunne andet end adlyde — Ved deres Bortgang, værer stolte som Døden —

Eliane (sagte.)

Jeg faaer ham da at see.

(Alle de Samnitiske Fruentimmer tage Plads paa den høire Side, medens man i det bageste af Theatret seer alle Nationens Soldater at gaar stiltiende frem, efterfulgte af de Væbne.)

Siette

Siette Optrin.

Euphemia, Cephalide, Eliane, Eumenes,
 Agathis, Parmeno, Formanden
 for de Ældste, Generalen, Sam-
 nitiske Fruentimmer, Solda-
 ter, gamle Mænd.

Formanden.

Judfødt! Fienden er for vore Porte,
 Staten er i Fare, gaaer at forsvare den, Eders
 Skiebne er i Eders Hænder; fortjener Palmen,
 den er reede. Dette høitidelige Amphitheater er
 paa en Gang baade Herrens og Skionheds Tem-
 pel. Tausked er Eder befalet, men det er Eder
 tilladt at vælge. Benytter Eder af dette Øieblik;
 en Skionheds Diekast, er den Tappe nok.

(Enhver af Krigsfølket sætter sine Hine stiltiende paa
 den, han elsker; Parmeno seer paa Eliane,
 Agathis og adskillige andre paa Cephalide.)

(Her udføres af de blæsende Instrumenter en Simphonie, som
 tjener til at udtrykke Krigsfolkenes Sindsbevægelse.)

Agathis.

(til sin Fader med den meest levende Høielse og en lav Stemme)

Min Fader, hvor hun er smuk! enten
 vinde eller døe.

Eumenes. (ligeledes.)

Tag Mod til Dig, min Søn; det anstaaer
 Dig vel at elske.

(Simphonie)

Parmeno. (ligeledes for sig selv.)

For længe siden har jeg valgt hende; endelig skal jeg fortjene hende.

Generalen.

Krigere! I have fyldestgiort Loven: De Skienne bør have forstaaet Eder; lad os marschere.

Agathis og Parmeno.

Duet.

Trompet! byd os være
Til Kamp og Strid bered;
Mars maae Taushed lære
Bed saadan Yndighed.

Trompet! byd os være
Til Kamp og Strid bereed,
Og Seier og Ære
Følge vore Fied!

(Her begynder Marschen af alle de Samnitiske Krigers folk: enhver betragter, i det han gaar forbi, den, hans Hjerte har udvalgt.)

Syvende Optrin.

Euphemia og de samnitiske Fruentimmer.

Euphemia.

De gaar til Striden — Eders Bønner
skal erhverve dem Seieren, —

(Maar

(Naar Marschen er til Ende, følge de Samnitiske
 Diger Krigsfolkene langt fra, og komme si-
 den tilbage paa Skuepladsen for at synge det
 efterfølgende Chor, hvilket de endnu synge i
 det de gaae bort.)

Chor.

Vor Sag

Kom i Dag

Amor med Mars, at forsvare!

I Forsvar mod Fare

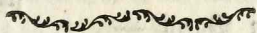
Dit Folk og Love tag.

Naar Skionne Hiertet giver,

Lynde de Vrens Rost,

Venus meer yndig bliver,

Fordobler Vren vores Lyst.

Anden Handling.

(Skuepladsen forestiller en Mark i Nærheden af Staden.)

Første Optrin.

Eliane (alene)

Recitativ.

Hvad gjør jeg? — hvor jeg er forvirret! —

Elfste Ven! — kom i dette Sorgens Die-
 blif —

O kom dog, at høre min Døst! —

Hvad jeg har sagt? —

Tier dog, tier, grumme Pligter.

Al! nu jeg ham maaskee

Skal aldrig meere see —

Hvilken Qual mig Skiebneen nu bereder!

Grumme! Al Krigens Gud du kun lyder
med Lyst,

Han os stiller ad.

Har han saa mange Yndigheder?

Varmer Amor ei meer dit Brøst?

Elste, al, for dig see mine Taare flyder!

Du — o Død! — men hvi haabe Dig?

Fald Lynild ned, du mig en Skrak ind-
flyder,

Fald i min Varm —

Til Trods for eder — Guder! med ham,

Som er mig tier, jeg vil foreene mig.

Aria.

O Skiebne! din rasende Harm

Mig skal en min Kiekhed betage;

Trods al Qual, du har voldet min Varm,

Min Siel sin Lykke dog skal smage.

Guder slynger Lynild kun ned.

Min Elsker jeg dog ei forlader.

Han ene har min Kierlighed,

Og uden ham jeg alle haver.

Da Capo

Al

Al! min Røst bliver ikke hørt — og man forbyder mig, at beklage mig, og jeg tør ikke overgive mig til den Fortvivlelse, som undertrykker mig.

Andet Optrin.

Cephalide, Eliane.

Eliane.

Cephalide selv er usølsom ved min Smerte.

Cephalide.

Ubillige Veninde! hvad beskylder Du mig for? Du flyer af mine Arme, jeg søger Dig og finder Dig ikke, uden for at høre Dig tvivle om min Omhed. Din Smerte forkrækker mig. — Forglemmer Du, at alle vore Medsøstre snart vil indfinde sig paa dette Sted?

Eliane.

Al, hvor jeg længes efter at see dem her! hvor de skal see mig at afstøje det Slaverie, hvori man har bragt os!

Cephalide.

Det er saa høit agtet en Lov.

Eliane.

Du forsvarer den! nu vel, tilspørg da Dit Hjerte. Du elsker uden Tvivl; og dersom Din Elskede foretrak mig for Dig, eller Du berøvede Din Veninde sin? —

D u e t.

Cephalide.

Eliane, hvad har Du sagt?

Eliane.

Nok, i Uroe Din Siel er bragt.

Cephalide.

Eliane, tør Du vove

Mod vor Lov at opirre mig?

Eliane.

Elfskovs Lov blant alle Love

Er den helligste for mig.

Cephalide.

Vi maae os ey beklage

Eliane.

Man vil vi skal bedrage.

Cephalide.

Den helligste blant Love —

Eliane.

Det er Haab og Kierlighed.

Cephalide.

Eliane, Din Pligt Du veed.

Eliane.

Hvad? skal jeg tabe Haabet med?

Cephalide.

Jeg og elsker; men i mit Hierte

hans Navn jeg stiltiende bær.

Eliane

Eliane.

Stoltthed mig min Kierlighed lærte,

Jeg nævner snart, den jeg har kier.

Elfte! hvi er Du en her?

Hvad Glæde skulde jeg da nære!

Cephalide.

Saae jeg end min Elskede der,

Jeg lige tabt dog skulde være.

Eliane.

Maaskee man ham bortriver fra Dit Bryst.

Cephalide.

Da skal Dyden være min Trost.

Eliane.

Din Skiebne blier utaalelig,

Din Siel vil græmme sig.

Cephalide.

Da skal Dyden trøste mig.

Eliane.

Naar han ikke vælger Dig,

Du er uløffelig.

Cephalide.

Da skal Dyden trøste mig.

(Nitornellen opfyldes ved stumt Spil af de tvende
Akriser paa en Maade, som er overensstem-
mende med deres forrige Samtale.)

Eliane.

Ei! for at trøste sig, maae man saae lide
saa stort et Gode som det, man har tabt. Al!

hvem

Hvem kunde behage mig saa meget som Du, seelsomme Krigsmand, troefaste Ven? — Din Ungdom, Dine Yndigheder, Din Tapperhed. —

Cephalide.

Eliane, hvilket Skilderie! jeg kan ikke tvivle derom: det er ham!

Eliane.

Hvem? ham! —

Cephalide.

Ikke fra mig, eller hold op at tale meere til mig derom; nær havde hans Navn sluppet Dig af Munden, mit Hierte havde aabnet sig for Dig; jeg havde opdaget det, jeg bør holde skjult, og jeg kunde da ikke meer fortiene ham. Din Elsker eller min, maaskee jeg bør kalde ham vores, — vilde rødme over vor Skrebellighed — spørg mig ikke meere.

Eliane.

Men hvad frygter Du? — vi ere allene.

Cephalide.

Du bedrager Dig; der er et skrækkeligt Vidne imellem os.

Eliane.

Og hvad for et Vidne?

Cephalide.

Loven.

Eliane.

Eliane.

Hvor de uden Medlidenhed har gjort os til Trælle, disse uretfærdige Mandspersoner, der vil, som de sige, skyldes os deres Ulykkelighed? Det er ikke nok, at de berøve os den, vi elske; men man giver os maaskee til den, vi maade hade.

Cephalide.

Naar endog vores Eliebne virkelig skulde blive ulykkelig; er det da, min Eliane, ved at rive Saaret op, at man gjør det mindre smerteligt? De komme. — Al kiereste Veninde, lad mig, ikke at forstyrre denne Dags Heitidelighed.

Eliane.

Cephalide, dersom vore Herrers Rettigheder ere blevene hellige, saa ere vist mit Hiertes det ligesaa meget. Jeg lover Dig intet. Ved jeg, hvad jeg kan love mig selv?

Tredie Optrin.

Euphemia, Samnitiske Gruentimmer
og de Forrige.

Euphemia.

Samnitiske Døttre! Kiekhedens Dieblif er forbi; Omhedens nærmer sig. Dersom Fædrelandet havde et mere dyrebart Gode end eder, en værdigere Belønning til at være Bevøis paa
dets

dets Erkiendelighed, vilde vore Forsvarere faae den af det; hvor det forneier mig, at see den Omhyggelighed, I have havt for at forege Eders Punt! hvor lykkelig er vores Bestemmelse! vore Pligter ere os Fornieelser, og vore Fornieelser ere os Pligter.

(Alle de Samnitiske Fruentimmer synes bestier sigede med at lægge det til deres Punt, som de roe meest overensstemmende med deres Skionhed.

B a u d e v i l l e.

Euphemia (i det hun hæfter et Slør paa. Hovedet af en ung Samniterinde.)

Hvad herlig Nytte har et Slør,
Dog ei for en uskyldig Pige?
Bil Rodmen hendes Tanker sige,
Hun dem ved Konsten skule bor.
Sin Uroe laer et Suk sig høre,
Bed Slørets Hielp hun skule kan;
Men Elskeren, og ene han,
Beed deraf sin Slutning at giøre.

En ung Samniterinde.

(i det hun sætter nogle Roser i sit Haar)
For at faae flere Prydelser,
Jeg, Zephir, dine Roser tager.
De knap udsprungne mig behager,
De mine Onskers Billed' er!

Naar

Naar en Skionhed vil Hierter røre,
Maade hun uden Pragt være smuk;
Med Blomstret sender jeg et Suk,
Mit Diekast skal Næsten gjøre.

En meget ung Sammiterinde.
Saa ung endnu, hvo siger mig,
For hvem min Omheds Ild skal
brænde?

En Drift jeg i min Siel kan kiende,
Og Haab, og Lyst forene sig:
Bor man sig ey til Nytte føre,
Alt, hvad Skionere gjøre kan?
Dannes min Smag og min Forstand,
Mit Hierte da skal Næsten gjøre.

Cephalide (i det hun afflaaer at modtage ad-
skillig Dyr, som man tilbyder hende.)

Som Blomstret skion ved medfødt Pragt,
Saa bor den Elskende at være:

Man Elskov ei som Konst bør lære;
Thi Skionhed Amor gav sin Magt.

Et Hierte, som sig lader røre,
Det nok til at indtage er;

Gav Naturen mig Følelser,
Da Kierlighed skal Næsten gjøre.

Eliane.

(i det hun tager en Due og et Koger med Pils.)

Om Vigen ene ved en Smil
En Kriger kan i Lænker bringe,

Er

Er Myrther hende alt for ringe,
 Hun Laurbær-Krandsø have vil.
 Hvi skal en Balget os tilhøre?
 Havde man os ei berøvet det,
 Saa vaaged' Vren for vor Ret,
 Og Skionhed kunde Resten giøre.

Euphemia.

Eliane! Du synes at beklage Dig over vores Tilstand; og alting i Naturen bliver og er til, for at behage os! see dem, disse Mænd, som komme alting til at skilve; naar de stride, er det for at fortiene os; naar de synge, er det Skionheden de besynge. De lægge ikke andre i Tænker uden for selv igien at modtage dem. Lad et Fruentimmer mere sødes, der er da en Enevolds Hersterinde mere i Verden.

Eliane.

Det kan være at der ere Folkeslag, hvor vores Kien nyder denne Vre! men vi, som ere en Belønning for Striden —

Euphemia.

Siig, for de Tienester, som ere giorte imod Fædrelandet; regner Du da den Omkost for intet, som det tager sig i at vælge dig en Brudgom?

Eliane.

Eller snarere en Herre, som glæder sig ved at herske over et Hierte, der ofte foragter at herse

ffe over ham igien. Hvad Baaben have vi?
Magten er paa hans Side.

Euphemia.

Omheden er paa vores — vores Baaben!
Hvorledes misliende dem? Hvorledes kan man
tvivle om deres Seier? som om Fromheden hos
et Fruentimmer ikke var den største af hendes Vn-
digheder? som om man burde frygte for en Herre,
som et Barn tit gjør vaabenløs, som engang vil
fælde de faderlige Laarer, og som derforuden har
fortient Fædrelandets Valg.

Elisane.

Men dersom mit Hierte har valgt ferend
Landet? Hvo veed da bedre end jeg, hvad der kan
udgiøre min Ulyksalighed? naar jeg er sedt med et
Mod, som overgaaer mit Kien! Naar min Haand
frygter ikke for at bære Baaben, og mit Hierte
ikke for at trodse Døden, hvilken Mandsperson
har da Ret til at forekomme mig med sit Valg,
hellere end at vente paa mit? Eders Lov er lige-
saa ubillig som grusom. Det er Stoltsheden,
som har opfunden den og Stoltsheden forsværer

Euphemia.

Hvad vover Du at sige?

Elisane.

Ah, dersom man ikke fra vores Barndom
af havde vant os til, ikke at tørde tænke eller føle
af os selv, skulde vi kræve vores, eller mere, Na-

E

turens

turens Rettigheder tilbage; og dersom vore Her-
rer vovede at ville nede os til at adlyde, skulde
Foragt være vores Svar, og Mod vores Hævner.

Euphemia.

Ulydige Pige! hvad for en strafværdig
Hidsighed lader Du Dig henrive af?

Eliane.

Strafværdig! — det kan den ikke være.
Jeg elsker; og Dyden retfærdiggier mit Valg,
man strider i dette Dieblis, jeg har ikke kunnet
tale til den, jeg elsker, og Ulykken eller Loven
kan skille os ad for steds.

Aria.

Du mit Hiertes Kiære!

Jeg vil Baaben bære,

Din Fare og skal blive min.

O! kom at stue

Min Omheds Lue,

Lad min Elskov opflamme din.

Ved Kierlighed vi skal foreenes,

Skiont Loven os adskilles bød;

Om det i Livet os formeenes,

Vi samles dog skal ved vor Dod.

Du mit Hiertes re.

Euphemia.

Gaf Pige! bort, som dristig torde
Med Foragt vor Lov ansee.

Chor.

Chor.

Hun Elskov hende strafværdig gjorde,
Hun vente bør Forladelse.

Euphemia.

Hun til Balget uværdig sig gjorde
Bed at tale mod Lovene.

Chor.

Tilgiv vi bede grædende.

Eliane.

Jeg al min Ret fortabt maae see,
Fra Hiertet Omhed's Sukke stige,
Jeg for Skiebnen dog ei skal vige.

Choret.

Eliane! hvad tør Du sige?

Eliane.

Jeg vil elske trods Lovene.

Chor.

Vær ærbødigt mod Lovene.

Eliane.

Al! hvilken Qual! hvad skal jeg giøre?

Chor.

Oomme Moder! o hjælp dog en uslykkelig?
Lad Venskabs Graad dit Herte røre,
Lad hendes Sorg bevæge dig!

Euphemia.

Hvad Raad for en uslykkelig?

Naar Unksomhed forbydes mig.

Act 2

Eliane.

Eliane.

Jeg veed at doe ei ynker mig.
(Efter dette Chor gaaer Eliane tilende bort.)

Fjerde Optrin.

Cephalide, Euphemia, de Samnitiske
Fruentimmer.

Cephalide.

Hvad vil der blive af hende? — O min
Kiereste Moder!

Euphemia.

Jeg haaber endnu: jeg kiender hendes
Hierte: Loven giver hende endnu et Haab, selv
i det Dieblif den berøver hende sine borgerlige
Retligheder. En Forseelse har giort, at
hun har tabt dem; en dydig Handling kan give
hende dem tilbage, og hendes Mod vil ikke und-
falde hende.

(her høres Allarm ved en af Siderne af Skues-
pladsen, Euphemia bliver ved)

Men, hvad hører jeg, hvad seer jeg? Soldater!
deres Dicklast udvise Smerte! Skulde Romerne
være Seiervindere — Lad os gaae — o I Stez-
der, som! saa mange Gange have været Vidner
til vores Glæde og Ære, skulde I i Dag vidne
om vores Sorg og Vanære?

(De Samnitiske Fruentimmer gaae bort ved
Slutningen af denne Scene i det samme ad-
skillige Soldater komme ind og hente en Stræs-
bænk for Eumenides.)

Seinte

Femte Optrin.

Eumenes Agathis, Soldater.

Eumenes.

(understyttet af Agathis og en Soldat)

Jeg stolede for meget paa mine Kræfter,
min Alderdom har skuffet mig. Byrden af mit
Egeme undertrykker dig.

Agathis.

Af min Fader, aldrig har nogen Byrde
været mig kiere.

Eumenes.

(sættende sig paa en Græsbank.)

Jeg kommer til mig selv igien. Du har
kaldet mig tilbage til Livet. Kiære og sømme
Søn! jeg søgte Vren, og jeg har tilintetgjort
Din.

Agathis.

Tilintetgjort den! — hvad siger Du mig?
Min Vre bestod i at frelse Dit Liv. O Him-
mel! i hvilken Tilstand saas jeg Dig, omkasket
i Støvet, næsten berøvet Sandsernes Brug og
nær ved at blive trædt under Fødder! og jeg skul-
de ikke have forladt alting, for at iile Dig til
Hielp? (med den største Henrykkelse) O mit Fødeland,
om dette er at være dig utro, saa behold dine
Belsønninger og overlad mig min Ømhed.

Eumenes.

Men Cephalide? — Dine Medbeilere
overgaae i dette Dieblif for at fortjene hende.

Agathis.

Ei! maatte jeg ikke tabe hende ligesuldt?
med hvad Dine vilde hun have betragtet mig? —
kan en unaturlig Son blive en troe Mand og
en god Fader? Cephalide — Al! min Fader,
hvorfor har Du nævnet hende for mig? jeg hav-
de i Dine Arme næsten forglemt hende. Hvad
siger jeg? — tilgiv, om det lader som det for-
trød mig, det er en Forurettelse imod Naturen.
Min Fader! skulde dette Offer være Dig værdigt
om det udfordrede mindre Mod?

Eumenes.

Al! min Son! hvor dette Dieblif er mig
kiert og ærefomt! Mit Livs Lyksalighed gjør
den ikke Din Ulykke?

(Man hører en stor Allarm)

Agathis

Hvad er det for en Bulder, jeg hører?
Hvad seer jeg? De have taget Flugten! hvilken
skændselsfuld og ulykkelig Dag!

Siette

Siette Optrin.

Soldater, og de Forrige.

Agathis.

(Kastende sig med Kaarden i Haanden for Soldaterne, og forhindrende dem at gaae over Skuepladsen.)

Hvor løbe I hen? Kiender Agathis igien.

Aria.

(til Soldaterne, som imidlertid have stillet sig i Slagtorden)

Soldater! gaaer hvor I kaldes til Hæder.

I flye? — I vil udvise Svig?

Kom! følger en troe Veileder,

Til Striden vender med mig!

(Soldaterne gaae og Agathis i Spidsen for dem)

Syvende Optrin.

Eumenes alene

Guder! dersom I høre en Faders Røst,
da strider for ham og giver os Seir.

Ottende Optrin.

Euphemia, Cephalide, Eumenes,

Euphemia.

Hvad har jeg hørt? Du var død, naar
Agathis ikke havde frelst Dig.

E 4

Eumenes.

Eumenes.

Du seer min Smerte: i det Dieblig, naar
vore Voldsse skal bedømme Krigerne, skal maas-
ske min Søn blive dømt for at have forglemt
sit Fædrelands Fare for sin Faders.

Cephalide.

(med en adelig Stoltthed)

Derfor disse Dommere ere imod ham,
vil han have Naturen og dem, som følge dens Lo-
ve, for sig.

Eumenes.

Denne Tanke trøster mig; men det, som
bedrøver mig, er, at jeg har seet vore Soldater
fluge paa Flugten.

Euphemia.

Men Agathis — —

Eumenes.

Han har holdt dem tilbage, hans Kæst
har igien opvaakt deres Mod, de vendte tilbage
med ham til Slaget.

Euphemia.

Alisaa er alting ikke tabt.

Viende Optrin.

Nogle Soldater, som gaae langsom
over Skuepladsen og de Forrige.

Soldat.

Døe og døe, naar vi skyde ham Seiren.

Eumenes.

Eumenes.

J forfkrælle mig Soldater, om hvem tale
J? —

Soldat.

Vi gientage det almindelige Raab. Vo-
res heire Fløn blev slaget paa Flugten, Agathis
lod sig igien see i vore Geleder og Seieren kom
tilbage med ham, paa een Gang raaber man:
han har faaet et dødeligt Saar — vi vide endnu
ikke den Krigers Navn, som vi have mistet; men
alle igientage de samme Ord, og vi gaae nu for
at erfare for hvem vore Taarer skal flyde.

(de gaae.)

Tiende Optrin.

Cephalide, Euphemia, Eumenes.

Eumenes.

Græffelige Dieblif! Haabet havde igien
givet mig Kræfter, min Sorgs Hefstighed betager mig
dem. Jeg kan ikke tvivle derpaa: han har overgivet
sig for meget til sit Mod — Euphemia, Cephalide —

Cephalide.

(Kaster sig i hans Arme med den hæftigste Bedrøvelse.)

Alf Herre! Loven forbyder mig det; men
min Siel — Agathis — tillad at jeg skinker min
Smerte i Din faderlige Barm.

(Eumenes staar op og de undersøger ham.)

E 5

Terzet.

Terzet.

Eumenes.

Jeg arme Fader.

Mig alt forlader.

Skal jeg ham aldrig mere see?

Jeg Dod! dig falder,

Jeg dig bonfalder

At doe, kun ende kan min Bee.

a 3.

Cephalide.

Du omme Fader!

Min elste Moder!

Er alt mit Haab berøvet mig?

Euphemia.

Du omme Fader,

Min kiere Datter

Lad Haabet endnu troste.

Eumenes.

Jeg arme Fader!

Mig alt forlader,

Skal jeg ei mere have dig?

Eumenes.

Jeg har tabt al den Fryd, mit Hierte
nod

Ia for mig er al Verder ode,
Hvad er mit Liv naar du er dod!

a 3.

a 3.

Cephalide.

Du omme Fader!

Min elskte Moder!

Skal jeg alt Haab mig rovet see!

Euphemia.

Du omme Fader!

Min kiere Datter

Lad Haabet lindre eders Bæ.

Eumenes.

Jeg arme Fader,

Mig alt forlader,

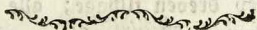
Skal jeg ham aldrig mere see.

Jeg Dod dig kalder,

Jeg dig bønfaller

End med mit Liv min Bæ.

(De gaae nnderstyttende bort med Eumenes.)

Tredie Handling.

(Skuepladsen feresliller det samme som i første Handling.)

Første Optrin.

Cephalide, (allene.)

Aria.

Elskovs Gud! kan et sølsomt Hierte

Ei haabe sig det sande Held?

Tilgiv

Tilgjo min Graad, tilgjo min bittre
Smerte,

Om Venſkab ſøgt mig fielen Omhed
lærte

Har du ei beherſket min Siel.

Venſkab! ved dig Elſkerinden vil ſøge
Den Roe, ſom ſtjenker de lidende Troſt;
Men den Ajer mit kummerfulde Bryſt,
Og ruſind Angerſter min Qual forøge.
Elſkøvs Gud ic.

Andet Optrin.

Cephalide, Euphemia.

Euphemia.

Hvorledes, vores heire Flei var dreven
paa Flugt! Algathis lader ſig ſee igien i vore Vinier,
Fienden, blev dreven tilbage; alle vore Krigs-
mænd ere komne ſeierrige hjem, vi have intet
mere at frygte, og min Cephalide beklager ſig
endnu.

Cephalide.

Al hans Lykke er ſikker; men ſnart maaſ-
kee taber jeg min for beſtandig. —

Euphemia.

Hvis den dydige Kierlighed ikke giver
Hiertet Fred, hvad ſkulde da give den.

Aria.

Aria.

Naar muntre Amor Hierter saarer,
Da følger ham Fornøielse,

Forjagende Suk og Taarer

Han vil beherske Heldige.

Han veed ved Spog os at behagē;

Hvo vil forvandle Lyst til Qual?

Bid kan ei større Kunst opdage

End at forrøge Glædes Tal.

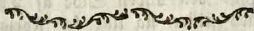
Du seer hvor vore Love ere behagelige, endog
i en Moders Mund; nu vel da vær meere rolig.

Cephalide.

Jeg kan ikke; min kiere Eliane er bleven
borte, den Skam, som er gaaet hende over,
har gjort hende Livet forhadit, — Eliane grum-
me Beninde! — Du har kun tænkt paa Din
egen Sorg, burde Du have glemt min?

Euphemia.

Denne Tildragelse er endnu en Hemmes-
lighed for Ansørerne, for vore Krigssolk. Skul
Din Graad; Nationens almindelige Forsam-
ling vil snart lade sig see her. — Jeg gaaer
forud til Dine Medsestre, jeg forlader Dig kun
et Nieblis.

Eredie

Tredie Optrin.

Cephalide alene.

Min Aarsag til Uroelighed. — Folkets Dommere, dersom de fordømme Agathis — og du kære Agathis, dersom du, naar du kunde vælge mig, udnævner dig en anden Egtfælle, saa er jeg nedt til at bifalde dit Valg. — Jeg kan ikke udstaae denne Tanke — men de komme — jeg maae fortie denne Hemmelighed, og om Skæbningen befaler det, være ulykkelig, men ikke straffelidig.

Fjerde Optrin.

Cephalide, Euphemia, Samnitiske Fruentimmer, Formanden for de Veste, Generalen, Soldater, Gamle Mænd.

(Euphemia kommer igien i Spidsen af de Samnitiske Fruentimmer, og tager Plads med dem paa den ene Side af Theatret: Eumenes, Generalen og Formanden for de Veste lade sig strax derpaa see efterfulgte af gamle Mænd, de sætte sig paa Domstolen; bag ved dem stille Soldaterne sig, holdende de fra Kiendens erobrede Faner, medens andre Soldater indtage den anden Side af Theatret. Eumenes stiller sig lige for Forsamlingen men dog uden for de Skrænk, som indslutte for Scenen.)

For:

Formanden.

Borgere! vi have igiennemgaaet Folkets
 Aarbøger og vi have med Glæde erfaret, at mange
 blant disse unge Krigsmænd, allerede have giort
 Handlinger, som love os engang at see dem ligne
 vore meest berømmelige Helte: men Tak være Gu-
 derne og vore Love, at ingen af Eder har havt den
 Tanke at blive belønnet, fordi han blot har opfyldt
 sin Pligt. Tre Krigsmænd alene har fortient at
 nævnes frem for alle de andre. Hører det, som
 den første har giort. Han blev fornærmet af en
 af vore, men langt fra at søge Vekamp, sagde han
 til ham: Dit Liv tilhører Staten, besynderlig paa
 en Stridsdag; jeg fortiente ingen Fornærmelse,
 men see her min Udfordring. Vi vil see, hvo af
 os, Du eller jeg kan midt i Fiendens Linier bort-
 tage deres Hoved-Banner. — Dersom jeg bort-
 tager den, er jeg hævnret nok. Udfordringen blev
 antaget, Slaget begynder, og disse to Rivaler
 fare frem, midt i Stridens Heflighed seer den
 Krigsmand, vi have at belønne, sin Modstander
 nær ved at omkomme, han iler ham til Hielp;
 giennemborede den Fiende, som hævede sit Sværd
 over ham, omfavnede ham og løb, for at erobre
 den fiendtlige Hoved-Banner. Denne Krigs-
 mand er Parmeno, lad ham komme frem.

(Under en Ransare af alle Krigs Instrumenterne gaaer
 Parmeno frem i Midten af Amphitheatret.)

Femte

Femte Optrin.

Parmeno, og de Forrige.

Formanden,

Parmeno! endelig er den Tid kommen, da Fædrelandet vil belønne dig paa en Maade, som er det og dig værdig; og jeg bør haste, at dette kiære Dieblisk snart kan komme. Borgere! en anden Krigsmand haver gjort Parmeno den Ære, at vælge først stridig. Den heire Floi af vor Armee seirede under Anfærsel af Generalen selv; en Romer havde brækket ind i vore Geleder, og, førende sig det Dieblisk til Nytte, da Generalen havde vendt sig om for at udgive Befalinger, vilde have stødt ham igiennem med sit Spyd; en Samnitisk Krigsmand, som saae det, kastede sig for Stødet; han havde bleven dræbt, om Guderne ikke havde ladet Spydet brækkes paa hans Pandser. Underrettet om denne Handling, har jeg ladet bekiendtgjøre, at den, som har gjort sig vor Brundring saa værdig, skulde melde sig, Vline Undersøgelses have været forgieves, uden Tvivl er han død førend Slagets Ende; men i Morgen ville vi bestræbe os, at faae hans Navn at vide, og vor Taknemmelighed skal forevige hans Minde. Her er nu kun een tilbage at nævne, en Krigsmand paa eengang dydig og straf-

vær.

værdig, han kan haabe og frygte alt. Det er
Agathis — lad ham komme frem.

(S det Agathis træder frem i Amphitheatret,
falder Cephalide i Euphemias Arme, som
man seer at hielpe hende til at skule sin
Forvirring; en meget nødvendig Pantos-
mine paa dette Sted.)

Siette Dyrtrin.

Agathis, og de Forrige.

Formanden.

J maae dømme, hvilken af disse to Krigere
J vil tilkiende den Ære, at vælge først. Aga-
this har forskaffet os Seieren; men burde han
forlade sin Post? Han har sat Staten i Fare,
i det han opofrede den; og Fienden har alt for
vel vidst, at fere sig hans Forseelse til Nytte. Men
jeg vover ikke, at bestemme hans Skiebne; det
tilkommer Eder, at dømme ham.

Eumenes.

Al, lad mig give en omstændelig Beret-
ning om det Heele. Dersom de Bestræbelser,
som koste Naturen meest, ogsaa ere de dydigste,
saa hører mig, førend J affige Dommen; og
hvilken anden Fader bør meere forsvare sin Søn
Ret?

D

Aria.

Lynets Fart, som rædselsfuld truer,
 Med hans Mod kun lignes kan;
 Ornen man meer kief ei skuer,
 Naar sit Rov den falder an;
 Krigsgudinden i hans Hænder
 Dødens blege Fakler gav.
 Hvor den Tappre sig henvender,
 Hver en Fiende seer sin Grav.
 Hans Hierte dog af Omhed brænder,
 Dens Drift ham nye Pligter gav.
 Man midt i Striden mig omkaster.
 Jeg i Fare nær Døden var;
 Min Søn giennem Fiender haster,
 I sin Favn mig grædende taer. —
 Mit Fødeland! jeg haaber,
 Du ham tilgive kan.
 Hør, selv Naturen raaber,
 Den bryder ud, som han:
 Ak, min Fader!
 Jeg Vren overlader,
 Dig jeg kiere har,
 Og hans Hierte gientaer:
 Ak, min Fader!
 Men, Fædre! I hans hele Siel bor Kiende:
 For sin Fader glemmer han sit Land,
 For sit Land han glemmer sin Fader:
 I Striden strax igien han var;

Man

Man Fienden saae Kyggen at vende.
Frelst sit Land og sin Fader han har.

Chor.

Agathis, Agathis!

Hans Dyder lad erholde Priis!

Agathis.

Wiise Gamle! dømm, hvilke Følelser
i dette Dieblis igiennemtrænge min Siel; hvor
det er behageligt, ikke at have Medbeilere at
frygte for! Men naar det er Edelmødigheden
allene, som i dette Dieblis fortjener Prisen, saa
er det ikke mig, som bør have den.

Formanden.

Forklar Dig.

Agathis.

Da Parmeno vovede sit Liv for at frelse
dens, som havde fornærmet ham, havde han in-
gen anden Belønning at haabe, end Æren. Hvad
mig angaaer, jeg elsker; Kierligheden har dre-
vet mit Mod ligesaa meget som min Pligt. I
en dydig Egtesælles Arme vilde jeg bebreide mig,
at have tilvendt mig en Belønning, som jeg ikke
fortiente. Lad Parmeno dømme, og hans Hierte
kiende imellem ham og mig.

Parmeno.

Troe ham ikke, for megen Følsomhed gjør
ham uretsfærdig imod sig selv. At stride for Ære,

og at stride for Kierlighed, er det ikke lige meget at arbejde paa sin Lykke? Eet eeneste Ord skal afgjøre alting. Dersom det, jeg har gjort, synes meere ædelt, saa har dog den Tilstaaelse, som din Dyd nu paalagde sig, opheiet Dig over mig; jeg havde ikke været i Stand dertil. Jeg afstaaer Dig Prisen.

Formanden.

Dette nye Træk foreger Balgets Besværlighed; men hvorfor skal man forhale deres Lyksalighed? Begge fortjene ligemeget den Ære, at vælge; uden Tvivl har deres Hjerter allerede tusinde gange nævnet deres Duffers Maal. Lad dem tillades, i Centrum at sige hverandre deres Elskedes Navn. Dersom de elske To adskillige, skal hver af dem faae sin; ere de Medbeilere, skal Lodkastning afgjøre det. Ah, hvilken Samnitist pige vilde ikke agte det for sin Lykke, at foreenes med den af disse Tvende, som taber ved Lodkastningen.

Eumenes.

O! min Sø, og Du hans værdige Ven, gaaer uden for Skranken, opdager hinanden Eders Hjertes Hemmelighed. O gid, at Kierligheden ikke maatte koste Venkabet Taarer!

(Han følger Agathis og Parmeno indtil Skranken, omfavner dem, og gaaer saa til sit Sted igjen.)

Duet.

Duet.

Agathis.

Min Ven! hvad mon os er bestemt?

Parmeno.

Mit Hierte af Sorg er beflemt.

Agathis.

Jeg, Venſkab! ſkuer
Faren ſtor for dig.

Parmeno.

Jeg for det og gruer.
Men opmuntre mig.

Agathis.

Skal, har jeg Hiertet givet
Til den, ſom du tilbad,
Det Venſkab, os oplivet,
Derved forvandles til Had?

Parmeno.

Jeg har mit Hierte givet,
Til den, min Siel tilbad.
Mit Venſkab dog i Livet
Forvandles ei til Had.

a. 2.

Venſkabs Lænke
Os binde ſkal.

D 3

Lad

Lad Bennen udtænke,
At lindre den Elskendes Qual.

Agathis.

Den, jeg tilbeder,
Hun har Skionhed og Yndigheder.

Parmeno.

Saa er og den, jeg tilbeder,
Hun har alle Yndigheder.

Agathis.

O Hæld, ja meer end Hæld,
Om min du maatte blive!

Parmeno.

Hvor blier min Skiebne fæl,
Skal jeg dig overgive!

Agathis.

Hvo dit Tab kan oprette mig?

Parmeno.

O, hvad Trost kan skienkes mig,
Eliane! uden dig!

Agathis.

Hvad Navn faaer jeg at hore!
Du ei til Cephalide Hiertet givet har.

Parmeno.

Nei, nei, til Eliane!

Agathis.

Agathis.

Hvor hældige vi var!

O Haab jeg mig ei torde giøre.

a. 2.

Dag! du os blev til Glædens Væld,

Hvad Fryd vore Lænker

Og skienker.

Al Lykke blev os To til Deel.

Vi fandt i Venskab og Elskov Hæd.

Agathis.

Lad os bekiendtgjøre vort Valg. — Ær-
værdige Gamle! Eliane er den, som Parmeno
har valgt; Cephalide er Maalet for mine Ønsker.

Formanden.

Agathis! Staten giver dig Cephalide, og
dig, Parmeno —

Parmeno.

Al, fra det Dieblig Seier og Kierlighed
har samlet os paa dette Sted, har mine Dine
segt Eliane, men jeg har endnu ikke kunnet blive
hende vaer — hvor kan hun da være?

Euphemia.

Unge Helt! nu, da min Datter nyder den
største Ære, og din Ven den reenste Eghedsalighed,
er

er det mig meget ukjært, at have et Skrækkeligt
Udhæld at forkynde dig.

Parmeno.

Bliv ved.

Euphemia.

Den stolte Eliane har taget sig den Frihed,
at fordømme Lovene, og i alle sine Medsøstres
Nærværelse at laste den herligste af alle Indretnin-
ger; og hvorledes kan man undskyldte denne For-
seelse — ?

(Her træder en fuldbevæbnet Krigsmand ind,
som tager sin Hælm af, og kendes at være
Eliane.)

Syvende Optrin.

Eliane, og de Forrige.

Eliane.

Den er oprettet, i det mindste tør jeg haabe
det.

Parmeno.

Tager jeg feil? Eliane —

Eliane.

Kierlighed har drevet mig til at begaae en
Forseelse, og Kierlighed har forsonet den. Da
jeg

jeg vilde forsvare mit Hjertes Rettigheder, tabte jeg den, at blive valgt af den, jeg elsker; Vren alene kunde skaffe mig den igjen — Slaget blev holdt, disse Vaaben have tient mit Mod.

Generalsen.

Hvad hører jeg! Hvorledes, er det dig, Eliane, er det dig, jeg skylder Liv?

Eliane.

Hvad Fare kunde have holdt mig tilbage!

Arrie.

De Pile, som mit Hoved taer,
De fæle Skrig og Ild og Død,
Mig skrækker ei jeg rolig skuer
Kampens Mod.

Mig Vren minder:

Dit Rygte forsvinder,
Og Elskovs Gud: de nyde Held uden dig.

Uden mig?

Jeg Død vil finde,
Eller Seier vinde
Og Vre og Elskov skal seire med mig.

Formanden.

Din Forseelse var hastig forbigaaende;
Din Dyd er en vedvarende Egenskab — En Helt

fortiener Dig, og Du fortiener, at tilhøre en Helt.
 Hvilken Dag for Fædrelandet! hvis Enkelskab
 er befestet; for Elskende, som vil blive troe Egte-
 fæller. Endelig for denne Ungdom, hvis for-
 nemste Vel det er, at faae rerende Lærdomme!
 Euphemia, see her Lønnen for Din Omhu; see,
 Cephalide, Lønnen for Din Dyd, og Du, Eliane,
 for Dit Mod.

Eumenes.

J Guder! J vide, om jeg nogen Tid i
 Striden har været bange for mit Liv; o forlænger
 nu mine Dage, den sødeste Belønning for en gam-
 mel Mands Bestræbelser er, at kunde glædes ved
 Beskuelsen af hans Børns Dyder.

Chor.

O hvilken Lyst! hvor skion en Dag!
 Os Elskov og Seier gier Behag.
 Seieren os yndig bliver,
 Naar os Skionhed Kronen giver,
 Og Vren taler Elskovs Sag.

Cephalide og Eliane.

J, som til Dyden Hierter opammer,
 Modre! som at indtage veed,
 Leeder de unge Stieles Flamme;
 Forbyder aldrig Kierlighed;
 Dyden

Dyden ved den skal fæste Sæde
 I den favre Ungdoms Dyrst,
 Naar Elskov lønner Dyd med Glæde,
 Da hver en Pligt os bliver Lyst.

Agathis og Parmeno.

Skionne! som vore Hierter hylde.
 Vndige Kion! vor Dronning bliv;
 Konster og Love dig vi skyldte,
 Dyder og Vid I give Liv.
 Al Verden eders Lænker bære!
 Hvor stolt, at lyde Eders Rost.
 Naar os de Skionnes Vink regiere,
 Da hver en Pligt os bliver Lyst.

Slutnings Chor.

Al Verden Eders Lænker bære,
 Hvor ic.

E n d e.

20
Doch ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig

Ständes der Dichtung

Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig
Chloris! ich bin nicht fertig

Ständes der Dichtung

Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig

Ständes der Dichtung

Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig

Ständes der Dichtung

Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig

Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig
Ich bin nicht fertig

Friskytterne

og

Melkepigen.

Et Syngespil

i een Act,

af Anseaume,

hvoortil Musikken er componeret af Duncy.

Oversat af

Lars Knudsen.

Personerne.

Lene, en Melkepige.

Johan, en Skytte.

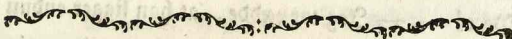
Peer, hans Kammerat.

(Scenen er i en Skov.)

Friffytterne og Melfepigen.

(Theatret forestiller en meget tyk Skov, paa den eene Side, sees en gammel forfalden Hytte, paa den anden, et frit staaende Træ; noget derfra staaer en Stabel Brændevedd, og langt borte bliver man nogle Huse vaer af en Bondebye.)

Første Scene.

Johan (allene.)

En Traad er ei tør paa mig,
Storm, Regn, Hagel græsselig,
Ganske Natten mig besvære.

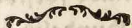
Stiv, forfrossen, giennemblødt,
Hvert et Ledemod forstødt,

Er vel et Hundeliv varre?

Naar skal det mig dog gelinge,
 At see Ende paa min Nød?
 Ratten i en Skov tilbringe;
 Og om Dagen hungre Død!
 For en fordømt Biørn at jage,
 Lever jeg saa kummerlig;
 Men kan jeg ham kun opdage,
 Skal hans Hud betale mig.

(Han kalder.) Hei! Peer! Peer! Han
 er ikke kommen endnu. Den lade Hund! han
 havde dog lovet mig at være her, før Dag. — —
 Hvordan jeg er rasket til! — — Heida!
 Peer! — — Jeg tør vædde, at han ligger endnu
 og strækker sig. Nu vel! saa gaar jeg min
 Wei. — — Men vores Biørn — — nei!
 jeg maae blive. — — Her har han sin ordent-
 lige Passage. Dersom han kun vilde komme,
 hvor skulde jeg — — (han lægger an med Ge-
 været.) — — Mens — — Heida! Peer! — —
 Nei! der er ingen Peer at vente; jeg maae selv
 hente ham.

Anden

Anden Scene.

Johan, Peer.

Johan.

(Bliver Peer vaer.) Er Du endelig der?
Det var hei Tid, at Du vilde komme.

Peer.

Du har forbandet stort Hastværk.

Johan.

Da har Du desmindre, Du! Er det nu
Tid at gaane ud paa Skytteri?

Peer.

Ei hvad! vi har mere Tid end vi behøve.

Johan.

Na ja! til at løbe efter Næsen.

Peer.

Nu kommer Du igien med Din Frngtsom-
hed; Du Ulykkens Prophet!

Johan.

Du har godt ved at broute; men dersom
Du havde døiet saadan en Nat, som jeg, og udstaaet
saa megen Kulde og Regnveir — — Peer.

Peer.

Bagatel! bagatel! det tørres igien.

Johan.

Men skal vi da ikke begynde paa at spore ham op?

Peer.

Jo nok: Spor op! Spor op! Jeg vil oppebie Dig her. (Han sætter sig, og trækker nogle Levnetsmidler frem af sin Taske; Johan, som seer dette, sætter sig hos ham.) Nu! jeg tænkte Du gif?

Johan.

Ret strax! ret strax!

Peer.

Du havde jo saadan en Hast?

Johan.

Na! vi har god Tid endnu (han taer Flasken.) Hvad er dette for noget? Er det Brændeviin?

Peer.

Nei! det er Skenever. Jeg har forsynet os for den hele Dag.

Johan.

Det var ikke saa galt betænkt. Peer.

Peer.

Mens Glimt tilbage

Af Haab jeg seer;

Den grumme Skiebnes Plage

Mig ei forskrækker meer.

Altid lystig, ei mistroftig;

Ei mistroftig, altid lystig,

Naar Ulykke meest slaaer ind,

Har jeg dog et muntert Sind,

Sorg og Grille mig ei bryder,

Jeg seer kun i Tiden hen,

Fornoielsen, Fornoielsen,

Og saasnart den sig frembyder,

Jeg den snapper hurtigen.

Johan.

Ha — a! Hillestam! det trængte jeg
heiligen til.

Peer.

Nu da! er Du vel vranten endnu?

Johan.

(Rækk'r Bageret frem.) Ja, jeg maae have
mig nok en Sluck.

Peer.

Det er et forbandet mørkt Hymse at faae opklaret. (Johan drikker.) Langsom! langsom dog! for Diablen! Saadan som Du trækker til Dig, saa vil vi kun beholde lidt til Middag.

Johan.

(Tører sig om Munden med Haanden.) Det volder, at den er, saa mig Slam! ægte. Hvor har Du kapret det gode Løi?

Peer.

Min gamle Patron, Mads Kaabernase, har overladt mig en Pot af den.

Johan.

Hvordan det? Saa har Du faaet Penge?

Peer.

Hvor skulde jeg faae dem?

Johan.

Ei! — af vor Kiebsmand, som skal give os 20 Rdlr. for Huden af Biernen, som vi skyde.

Peer.

Endnu ikke! men Mads Kaabernase har givet mig Kredit.

Johan.

Johan.

Har han mere igien, ligesaa rart som dette?

Peer.

Om han har igien? Ikke mere end tolv fulde
Drehoveder, saa man maae lystes ved at see dem.

Johan.

Det var brav! jeg faaer 10 Rdlr., som Du
veed, for min Deel af Huden.

Peer.

Rigtig.

Johan.

Du kan være vis paa, at Mads Kaabers
nase skal faae sin Deel af den med. Jeg har i
Sinde at koebe mig et heelt Anker, for at have
det i Huset — — (Bjørnen lader sig see.) Ha!
gesvindt! gesvindt!

Peer.

Hvad er der?

Johan.

Ankeret gaaer i Løbet. Gesvindt! gesvindt!

Peer.

Hvad Diæblen! hvad fattes Dig?

Johan.

(Skælver.) Ah! min Skenever er spildt — —

See der! see! see!

Peer.

Du skælver jo? Ha! det er Biørnen?

Johan.

Ja tilviffe! der er han.

Peer.

Du vel! friff Mod! der kommer vor Enhle
os lige i Møde. (Biørnen kommer ind.)

Johan.

Den har et hæffeligt Fias.

Peer.

Ei hvad! den er smuk nok for en Biørn.
Betragt den! betragt den engang.

Johan.

Jeg seer den. Jeg seer den.

Peer.

Jeg troer Du er bange?

Johan.

Johan.

Na intet! Skynd Dig! Skynd Dig! og tag
Din Bøsse.

Peer.

Der er intet i den. Din er ladet; Skyd Du!

Johan.

(lægger an.) Nu har jeg ham. Giv agt!
nu har jeg ham.

Peer.

(lader sit Gevær.) Gaae dog nærmere!

Johan.

Gaae Du selv nærmere, om Du har Enst?

Peer.

Armen stiv! Din Bøsse vælter.

Johan.

Det volder, at Fingrene ere altid dødsne
paa mig, naar jeg er fastendes.

Peer.

Naa! brænd paa!

Johan.

Fængslet er vaadt,

Peer.

Peer.

Ei! saa læg friskt paa! Skynd Dig!

Johan.

Du staaer kun og commanderer, og gjør
! selv intet.

Peer.

(som har ladet sit Gevær.) Her er jeg! her
er jeg! af Veien der! og lad mig komme i særd
med ham.

(Biørnen bliver imidlertid borte.)

Johan.

Jo, Du skal brav pudse ham.

Peer.

(lægger an.) Hvor Fanden blev han af?

Johan.

(støder ham tilside.) Tie dog! tie stille!

Peer.

(gaaer for ved ham igien.) Tie Du selv?
nu har jeg ham vis. Ja, nu er han alt for lange
borte. Jeg vil være en Skielm, om jeg rækker
ham.

Johan.

Johan.

Der er han Gloiten. Nu skal vi deran
paa nye igien.

Peer.

Nu vel, Johan!

Johan.

Nu vel, Broder Peer!

Begge.

Stum Du nu er?

Nei! men jeg brister.

Peer.

Biornen Du fik?

Johan.

Nei! det slog klik.

Begge.

Uheld os frister.

Saa nær var han.

Kun paa et Haar —

Igien Du aldrig mere faaer

Den Leilighed i vente.

Johan.

Biornen, faldt han?

Peer.

Peer.

Sie Dumrian!

Saa nær var han.

Johan.

Ja, alt for sandt!

Begge.

Kun Spot vi vandt,

Nesten kan Fanden hente!

Peer.

Skal vi da reent lade Modet falde?

Johan.

Nei! jeg skal vise Dig, at jeg er ligesaa
hidfig paa Fangsten, som før. Brnd Dig kun
om ingen Ting. Nu løber jeg strax efter ham.
(Han løber tværtimod den Side, hvor Biernen gik ud.)

Peer.

Det er den gale Bei. Det var jo der han
gik hen ad.

Johan.

Nei! jeg vil passe ham op paa denne Side,
ved hans Hule.

Peer.

Peer.

Beed Du, hvor den er?

Johan.

O ja! jeg saa den i Gaar, da han kreb
ind i den — — men noget fra.

Peer.

Saa gaae da! jeg vil blive her, isald
Biørnen skulde komme samme Wei tilbage.

Johan.

Jeg skal snart drive ham tilbage, siden vi
ere ham saa godt i Sporet.

Peer.

Og jeg staaer færdig, saasnart Du fløiter.

Johan.

Net saa! (han gaaer og kommer strax tilbage.)
Hvad jeg vilde sige Peer! dersom han skulde kom-
me ferend jeg, saa hold ham oppe lidt, for jeg
vil selv have Æren at skyde ham.

Peer.

Peer.

Ja ja! vil Du have det, saa skal jeg sende ham hen til Dig. (Johan gaaer.)

Erddie Scene.

Peer (alene.)

Gaae kun! Skynd Dig! Du skal ret belure ham. Han bier Dig ganske vist, til Du kommer. Hvor det er en ubehændig Plumprian, den Johan! havde han ikke været, saa havde vi alt havt Biørnen caput — — — hvad nytter det nu, at jeg bliver her? — — Jeg gaaer kun og forkiøler mig — — men, om det nu hendte sig, at Biørnen kom i det samme? — — Ja! — — imidlertid vil jeg smøge mig en Pibe, det baade varmer mig, og gier klare Vine. (Han sætter sit Bevær op til et Træ, og tager sit Tøhrtoi frem, for at tænde sin Pibe.)

Naar

Naar mod Stenen Staalet stødes,
 Spretter Gnisterne fra det,
 Strax da sænger Tønderet — —
 Snart paa samme Maade fødes
 Kierlighed i Pigens Bryst;
 Naar hun til en Mand faaer Lyst;
 Synes Hiertet end gienstridigt,
 Var det end, som Flinten, haard,
 Første Slag kun Amor slaager,
 Det da strax sig viser lydigt.
 Af en Steen at trække Jld
 Er for Amor kun et Spil.

Jeg kan ikke bare mig for at lee, naar jeg
 tænker paa Johan. (Han holder op imellem,
 for at smøge, og ved hvert Ophold spytter han.) Han
 rystede, som en vaad Hund. — — Det er, saa
 mig Skam! et vakkert Best, denne Biern; — —
 han er sine 30 Rdlr. værd imellem Brødre; og vi
 har gaaet hen, og solgt ham for 20 Rdlr. — —
 Det kan man ret kalde Narrekøb. — — Ja,
 ja, Laalmodighed! vi skal hente det ind igien
 paa en anden. — — Men, jeg troer, jeg seer

et Fruentimmer derinde i Skoven. — — Hun
kommer herhid. — — Saa meget destobes-
dre! — — Det var herligt, om jeg kunde
flaae to Fluer med et Smæk. (Han taer Piben af
Munden, tørrer den af, og forvarer den i sit Belte.)

Fjerde Scene.

Peer, Lene.

Lene.

(Med sit Melsekruus paa Hovedet, kommer syngende.)

Her er Mælk! her er Mælk! kommer! kjober
i Lide!

Mens den er frisk, liffig og sød.

Steffen mig en Dag til sig bød,

Bød Bredden af en Bæk at sidde,

Blomsterne han med mig afbrød,

En Urtekost net at udpryde;

Brød vi Mælk og Rosen rød —

Brød vi Mælk og Rosen rød —

Her

Her er Mælk! her er Mælk! kommer! kjober
i Tide!

Mens den er frisk, listig og sød.

Brød vi Mælk og Rosen rød —

Hver Foraarsblomst, som Syn kan fryde,

Han den snappede af mit Skød,

Og sagde: det Dig ei fortryde!

Den skal zire Din Barm saa blød —

Den skal zire Din Barm saa blød —

Her er Mælk! her er Mælk! kommer! kjober
i Tide!

Mens den er frisk, listig og sød.

Den skal zire Din Barm saa blød —

Vil Du ei mod mit Onske stride,

Om for den, mig et Kys Du bød?

Skiont vreed, jeg det ei vilde lide,

Før jeg mærked det, han det nød.

Før jeg mærked det, han det nød.

Her er Mælk! her er Mælk! kommer! kjober
i Tide!

Mens den er frisk, liflig og sød.

(Under Sangen, hilser Peer Lene adskillige gange, og
hun besvarer ham hver gang med et lidet foragt-
ligt Kniks.)

Peer.

Hendes Tienere, lille Lene!

Lene.

Ei see, god Dag Mosis Peer! hvad Godt?

Peer.

Har Hun ikke lyst at hvile sig lidt?

Lene.

Na intet.

Peer.

Kuns et Dieblis. Bevar os! hvor Hun
haster! hvor skal Hun da hen saa tidlig paa Mor-
genstunden.

Lene.

— — — Lene. *Hvor jeg skal hen? Jeg skal til Torvs med min Møll.* (Hun sætter Kruset ned paa Jorden.)

Peer.

Til Torvs med sin Møll? Den lille Stielms mester! og saa — — hvad det nu var, jeg vilde sige? — — Den maae være lækker den Møll. Maatte jeg ikke faae Lov at smage den en gang?

Lene.

Jo, paa det lav! nei! det gaaer smukt Hans Næse forbi.

Peer.

Ei ja, ei ja! bliv ikke fortrydelig, lille Lene! Hun er saa frisk og nydelig selv, saa Hun giver mig Lyften efter Hendes Møll.

Lene.

Ja vist! tænkt engang.

Peer.

Ja, paa min Troe! — — Hun er end nu hvidere end Hendes Møll; — — men Hun

er nok ikke saa mild, saavidt jeg mærker — —
 (for sig selv.) Hille en Ufærd! hvilken levendes
 Tos! (høit.) Jeg vilde ønske: at Hun var den
 Biørn, som jeg gaaer paa Skud efter. Vid jeg
 faaer Skam, om jeg skulde dræbe den! jeg skulde
 giøre mig al Umage for at fange den levende; jeg
 skulde giøre den saa tam, og jeg skulde lære den,
 at giøre saadanne artige Krumspring, saa — —

Lene.

Han gaaer paa Skud efter en Biørn, siger
 Han? Man skulde snart troe ham, Han seer og
 saa ud derefter.

Peer.

Ja ja! jeg gaaer paa Skud efter den — —
 og jeg skal ogsaa belure den, det skal ikke staae
 mig feil. Dette lykkelige Møde af saadant et
 smukt lille Ansigt, giør mig vis paa en lykkelig Fangst.

Mig en Jæger gav den Lære:

Naar der moder Dig, min Ven!

Kiælling eller Pebersvend,

Kan Din Reise god ei være,

Kuns Ulykke bringer den.

Men

Men en mild, bruusiet Pige,
Hvis Hun Dig i Møde gaaer?
Møder Lykken Dig tillige,
Vist Fornøielse du faaer.
At Ordsproget nu indslaaer,
Gander jeg med Jageren,
Mig Dit Die Lykken spaaer
Og Dig mit Fornøielsen.

Lene.

Han er forsærdelig galant, Mosis Peer!
og det Han siger, er meget høfligt; jeg vilde gjerne
svare Ham i samme Tone; men, til al Ulykke!
saa har jeg ikke lært at giøre saadanne smukke Kom-
plimenter.

Peer.

Det er heller ikke Komplimenter jeg forlang-
ger af Hende, det er en smule Kierlighed.

Lene.

Kierlighed? — — Og det for Ham.

Peer.

Ja, for min egen Person.

B 4

Lene.

Lene.

Jeg takker mangfoldig, Moses Peer! men
jeg har saa men ingen at være af med til Ham.

Peer.

Naa naa! ikke saa knipff, min Unge!
Hun kiender mig ikke ret endnu, maae Hun troe!
betragt mig kuns engang. Hun finder her en Od-
der, som har snappet mere end een Hene i hendes
Neebe.

Som Ræven lumff, naar han

Paa Hønen sig vil snige;

Saa, naar jeg treffer an

En ung og biler Pige.

Jeg Kloor i Fuglen slaar.

Mit Bytte mig bemægter

Og faaer, hvor stærkt den fægter

Dog Binge, eller Laar.

Lene.

En Algerhøne snild,

Som qvæstet, slagrer, render,

Naar sine Smaa den vil

See fresser fra Mordertænder.

Saa

Saa kan jeg Elskerent

Bed Smigren Omvei fore;

Men troer han Fangst at giøre,
Jeg vipser fra ham hen.

Peer.

Men Ræven snedigen,

Lene.

Men Algerhonen vittig,

Peer.

Han lurder dog saa slittig.

Lene.

Hun tumler sig saa vittig.

Peer.

Han snapper hende fref.

Lene.

Hun med ham spiller Gief.

Begge.

Dg siden { plukker — Han plukker hende kief.
 flyver — Hun hurtig flyver vef.

Eene.

Weed Han hvad, Moses Peer! jeg troer nok, at han fanger flere Ugler end Algerhøns.

Peer.

Ja ja, tag Sig kun i agt! saaer jeg Hende engang i mit Garn. — —

Eene.

Ikke andet. Jeg lader mig ikke lokke saa let.

Peer.

Det skulde skammelig fortryde mig, om saa smuk en Gangst skulde feile mig. Her engang, min Slut! lad os tale sammen i Alvorlighed. Hun har giort mig sterbens forliebt, og dersom Hun vilde — —

Eene.

Hvad saa?

Peer.

Oh! Hvad saa? — Saa tog jeg Hende til min Kone.

Eene.

Lene.

Ha, ha, ha! Hans Kone? — — En
Krybskytte?

Peer.

Hvordanne! en Krybskytte!

Lene.

Uh nu da! en Friskytte. Hvad saa mere?
— Det var en herlig Mand jeg fik.

Peer.

Hvad for en Ulfærd! Hvad fattes mig da?

Lene.

(Betragter ham, og søler med en spodsk Mine
paa hans Klæder.) Saa men! — — alting,
saavidt jeg kan skionne.

Peer.

Dette er kun min Jagthabit.

Lene.

Saa maae han nok være alle Dage paa
Jagt?

Peer.

Peer.

— Men, alligevel! saa veed Hun dog endnu ikke det Beste.

Lene.

Hvad er da det.

Peer.

Vi har solgt Huden af denne Bjørn, som vi agte at skæde; og naar vi leverer den, faaer jeg alene for min Part, mine rene 10 Rdlr., og min Kammerat Johan, faaer ligesaa meget.

Lene.

Ti Rigsdaler? Det er en stor Skat i vente.

Peer.

Men, for Diæblen! hvad for en Skat har da vel Hun, siden Hun er saa stor paa det.

Lene.

Hvad Skat jeg har? Ha, ha, ha! nu maae jeg lee. Hvad for en Skat jeg har? (Hun viser ham Melkekruffen.) Hvad tænker Han, at dette er.

Peer.

Peer.

Jh nu! det seer jeg vel. Det er Hendes
Melkekruus.

Eene.

Ja, det veed jeg nok. Men det, som er
inden i?

Peer.

Inden i? — Det er Melk, tænker jeg;
men der vil kun blive lidt for 10 Rdlr.

Eene.

Og jeg haaber, at den skal bringe mig 10
og 10 til. Jeg byttede den ikke bort for alle de
Bjørnehude der er i Verden, og langt mindre for
Hans, Moses Peer! Han skal selv give mine Ord
Magt.

Nu da! mit Forsæt her!

Hvad med min Melk jeg gjør:

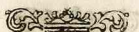
En heel Skof Ug, jeg kjober,

Og legger Høns derpaa.

Strax Kyllinger der løber,

Som Høns snart blive mag.

Jeg

Jeg seer alt meer og meer :

Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Hvordan at dette skeer.

Jeg sælger Hønsene

Tgten for Pengene,

Et Lam jeg kiber saa,

Som snart smaa Lam skal faa,

Alf Lam og Beder faaer

Jeg da en liden Hiord.

Jeg seer alt meer og meer :

Ha, ha, ha, ha, ha, ha!

Hvordan at dette skeer,

Jeg mig og hvor det gaaer

Da Kior og Kalve faaer,

Dem jeg i Marken driver

Hver Dag, jeg hos bliver

Dem spoge, springe seer.

Hvad Plaseer!

Jeg da faaer Yngel nok,

Prægtigste Hønseskof,

Hiorden af Lam og Faar,

Kior og Kalve der gaaer.

Jeg

Jeg seer alt meer og meer :
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer.

Peer.

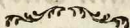
O Hillekam! vil Hun tage det paa den
Fod, saa kan ogsaa Pengene for vores Biern. — —

Lene.

Deres Biern! deres Biern! den har I
ikke endnu; men jeg har min Mælk (hun taer sit
Kruus, og sætter det paa Hovedet.) Og Han kien-
der nok det gamle Ordsprog. Farvel, Mosis
Peer! naar Han kan giere mig samme Tilbud,
saa kan vi tale sammen om den Sag. Farvel!
Farvel! en lykkelig Fangst! men for alting! tag
Der i agt begge to, at alt det I faae for Deres
Skud, ikke bliver en tom Bøsse.

(Hun gaaer bort syngende.)

Jeg seer alt meer og meer :
Ha, ha, ha, ha, ha, ha!
Hvordan at dette skeer.

Femte

Femte Scene.

Peer (alene.)

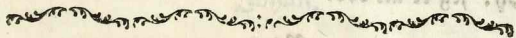
Den skiølske Taske! hun gjør Nar af mig; men — — hun lader til, at være baade huuslig og forsynlig — — saadan en lille Kiøsling i et Huus, maatte alletider være saa god, som en Skat. Det er vel sandt, min Equipage er just ikke anseelig; men lad os først faae Bierren klar, saa regner hun det nok ikke saa neie; der kommer en Tid, da disse smaa Tigere blive tamme, som Lam.

Hør en femtenaars Pige
 Bild og skye, hør man skrige;
 Naar man hende tør røre.
 Hun sig knipst lader høre:
 „ Ei fy, ei fy, Monsior!
 „ Hvad er det vel han gjør?
 „ Hold dog op, fy! for skam!
 „ Men, hvad gaaer der af ham?
 Men faaer først Kierlighed
 I deres Hierte Sted,

De

De milde, tamme blive,
I alt os eftergive,
Ret unge Katte lige,
Man venlig spøge seer,
Naar man dem kjaalent stryge,
Den blode Potken gier.

Siette Scene.

Peer, Johan. (tilløbende.)

Johan.

(inden for.) Hei! Peer! frels Dig! frels
Dig. Hielp! hielp mig! Bjørnen er efter mig.

Peer.

Ah! nu ere vi leveerte. (han kryber op i et
Træ.)

Johan.

(kommer ind, og løber forvirret omkring.)
O Hielp! hvor skal jeg hen? (han vil krybe op i et
andet Træ, men kan ikke komme afsted.)

E

Peer.

Peer.

(flattrende.) Han æder os paa Stedet.

(Biørnen kommer ind, og søger Johan.)

Johan.

(som seer Biørnen komme, kaster sig næsegruus.)

Oh! jeg er alt død.

Peer.

(i Træet.) Hei! hielper! hielper! hei! Miskel! Jochum! Tobias! ah! kommer os til Hielp! O! den arme Johan. (Biørnen løber lige til Johan, og vender ham snart paa en Side, snart paa den anden.) Rør Dig ikke, Johan! hold Din Ande, og lad, som Du er død! (han forlader Johan, og gaaer hen og snuser efter Sporet ved Roden af Træet.) Ah! nu annammer han mig, det glubende Bæst. (Han fryder sammen i Træet, saameget han kan.) Han er Karl for at tage os begge til en Portion.) (Han kommer tilbage igien til Johan.) Johan! Johan! nu kommer han til Dig igien. Hold Dig, Broer! hold dig! der kommer ikke en Siel for at redde os. (Biørnen skutter Hovedet, og gaaer.) Nu, frisk

frisk Mod! nu trækker han af. (Han stiger ned midtvejs paa Træet, men klatterer gesvindt op igien.) Kommer han ikke der tilbage? — — Nei! nei! han gaaer ind i det tykke af Skoven. (Han stiger ned.) Johan! frisk Mod, min Broer! nu er Biernen borte.

Johan.

(løfter Hovedet lidet i Veiret.) Uf!

De betragte hinanden taus og onfelingen, og høers
Dieblit see de sig omkring.)

Peer.

Reis Dig dog!

Johan.

Oh! jeg kan ikke mere.

Peer.

Kom dog igien til Dig selv, min kiære
Kammerat!

Johan.

Ja, Kammerat i Ulykken — — jeg
troer, det er ingen anden, end Fanden selv. — —
Ha! Kommer han ikke der? — — Oh! jeg er
dødsens.

Peer.

Na intet! Kom! Kom! han er alt langs
borte.

Johan.

Ikke saa langt; som Du tænker.

Peer.

Hvordan det?

Johan!

Jeg skal love Dig for, at han løber ikke
ret langt.

Peer.

Har Du maaskee skudt ham an.

Johan.

Johan.

Ja, saa han skal føle det. Saa Du ikke,
at han søgte efter Skuddet?

Peer.

Saameget besbedre! saa skal jeg være Dig
Mand for, at vi skal have Knægten vis.

Johan.

Vil Du hale ham ind, saa maae Du.
Hvad mig angaaer, saa vil jeg ikke have mere
med ham at gjøre.

Peer.

Som Du vil; men han skal være vores,
forlad Dig paa mit Ord. — — Men har Du
kun rigtig skudt ham an?

Johan.

Ja, ja! siger jeg.

Peer.

Godt, godt! jeg skal sætte alle Bindehune-
dene der henne i Vyen paa ham, og de skal snart

Kapunere ham; men Du kan være vis paa, at jeg
skænker ikke Hundene min Part.

Johan.

Gaae! hvor Du løfter. Men jeg bliver,
hvor jeg er.

(Peer taer sin Bøsse, og gaaer.)

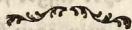
Syvende Scene.

Johan. (alene.)

Farvel, Peer! Farvel! — — Det er
nok ogsaa det sidste Farvel, jeg siger ham — —
Kommer han heelereet fra det Tog, saa — —
jeg maae takke min Lykke, at jeg slap med heelt
Skind. — — Na! den forbandede Biørn! lad
ham løbe Fanden af Syne, dersom ingen dræber
ham, før end jeg, saa har han god Tid at leve
endnu — — men, for ikke at rage i Ulykke
paa nye, saa maae jeg see til, at jeg sætter mig i
Sikker.

Sikkerhed. — — I et Træ? — — Det
duer ikke, han kan klattre ligesaa godt, som jeg.
Jeg er ganske afmægtig af dette meisommelige Ar-
bejde, og gleeed en Fod i det samme, saa god Nat!
nei! jeg takker skyldigst. (Han faaer Die paa en
gammel forfalden Hytte.) Ha! til Lykke! her fin-
der jeg Raad. Den er ikke alt for hei, og der
kan jeg sidde i min gode Magelighed. Jeg maae
for alting have vores Proviant derop (han taer Fla-
sken, som er bleven staaendes paa Jorden.) Lad nu
Sienden komme, naar han vil, saa skal han finde
mig forskandset, til at tage imod ham. (Han kry-
ber op.) Mon den ogsaa vil bære mig? (Der fal-
der en Steen ud.) Knap nok. (Han muntre sig selv
til at krybe op.) Saa! her op! her op! her er
intet andet for. (Hans Hat falder ned fra ham.)
Ha! her er jeg da. (Han legger sig langs oven paa
Taget af Hytten.) Her ligger jeg, saa mig Skam!
ligesaa blødt, som i min egen Seng. (Han reiser
sig op at sidde.) Prægtigt! her sidder jeg, som en
Herremand. (Han ryster Flasken.) Er her no-
get i den endnu? Jo! lystig! lad os drikke en-

gang, for at fordrive Tiden. (Følgende taler han afbrudt, og med et Mæle, som en Drukken, der er sovnig.) Den arme Peer! — — han er saa mig — — Skam! en forsynlig — — Knes? — — Nu troer jeg, den er tom — — jeg kan aldrig vide — — hvad der feiler mig — — jeg har saadan en — — forførselig — — Hovedspindel. — — Ah, ja! den Angest — — den Strabads — — og saaden deilige Skenever — — Ovee! — — min Peer! — — min gode Peer! — — hvor beklager jeg Dig — — og mine Penge. — — Ah, ja! et Ord er et Ord — — vi skal dele — — som Brødre — — for omendskjænt — — alligevel — — hvad Ret er — — det er Villighed. (Han falder i Søvn.)

Ottende

Ottende Scene.

Johan (oven paa Hytten.) Lene (grædende, med
Dret af sit Melkekrus i Haanden.)

Lene.

Ah! nu er jeg uslykkelig — — min Mo-
der — — O, min Moder! — — hvordan
vil hun tage imod mig — — nu tør jeg aldrig
komme hjem igien.

Ach Bee! mit Kruus er nu i tu,
Melken spildtes, ach! arme Lene!
Dit Kruus er i tu.

Deri bestod min Lykke ene.
Ach! al min Glæde spildtes nu.
Mit Melkekrus jeg slog i tu.
Stor Lykke at giøre,
Dertil stod al min Hu,
Jeg fik kun et Dre,
Mit Kruus er i tu.

Farvel! hver Kylling! hver en Høne!
Farvel! I Kior og Kalve med.
Farvel! hvert Lam og Bede feed!
Farvel! smaa Lam! saa kælne, skionne.

Ach, arme Kræ! ach! hvilken Nød!
 J maatte doe, lang Tid for J blev fød.

Der seer jeg Peer. Jeg spottede ham for
 nnelig; dersom han saaer mig at see, saa vil han
 vist nok betale mig det igien — — men — —
 hvor seer han forvildet ud — — jeg skulde al-
 drig troe, at han var bleven gal — — maaskee
 er der haendtes ham nogen Ulykke? Jeg vil skjule
 mig her, for at høre, hvad der er paa færde.

(Hun skjuler sig bag en Brændestabel.)

Niende Scene.

Johan (sovende.) Lene (skult) og Peer.

Peer.

Oh, jeg har tabt mit Veir! — — jeg
 er færdig at styrte. Forbandede Arbeide! fordømte
 Biørn! jeg er ganske i Pialter, det halve af
 Been og Klæder har jeg ladet sidde efter mig igien-
 nem

nem Krat og Torne. — — Johan! — —
Heida! Johan! — (Han finder Hatten.) Saa!
nu har Biørnen ædt ham med. Han har ædt
Hundene, han var nær ved at æde mig, og ha-
er i Stand til at æde Fanden selv. — — Nei!
nu er alting ude. — — Nu seer jeg ingen Ud-
veie mere. — — Her er intet andet Raad for,
uden den visse Død. — — Hvad Nytte kan jeg
nu giøre i Verden? — — Og desuden maae
jeg dog inden seie Tid krepere af Sult? — —
Hvad? Døe af Sult? Naar der ere saa mange
Maader, som ere lettere. — — D! havde
jeg nu min Bøsse, imens jeg er rasende! — —
Men Vandeleren har jeg tilbage. — — Det
er dog en liden Trest. — — Saa! frisk! frisk
Mod! lad os ikke betænke os to gange.
(Han søger et Stykke Ved ud af Stabelen, og straber
at banke det ind i Væggen af Hytten; men af de Slag
han giver, falder Væggen ind, og Hytten ned paa
ham. tilligemed Johan, som laae og sov, oven paa
den.)

Johan.

Johan.

Jeg falder! jeg falder!

Ah! griber mig,

Hielper mig.

Ah! ah! ah! ah!

Lene.

Hvad stort Kabalder!

alle tre.

Hytten falder

Pludselig.

Ha, ha, ha, ha.

Peer.

Hytten falder

Oven paa mig

Ah! redder mig

Ah! ah! ah! ah!

Lene.

Henges vilde han

Dg ei taale kan

Et Stod, hvilken Skytte!

Ha, ha, ha, ha.

Johan.

Johan.

Forflogen jeg er.

Peer.

Armen brak jeg her.

Begge.

Forbandede Hytte!

Forknust jeg er

Ah! ah! ah! ah!

Lene.

De Stakler mig medynksom faaer.
alle tre.

Johan og Peer.

Ah! ah! ah! ah! ah! haarde Naar!

Lene.

Nu, min fiære Peer! hvor er nu den store
Eykke, Du ſkulde giere?

Peer.

Du ſeer ſelv, min lille Lene! at jeg lykkes
ikke i nogen Ting, ikke engang i at henge mig.

Johan.

Johan.

O! mine stakkels 10 Kdsr.

Peer (til Lene.)

Lad Dig bevæge til Medynk, min Hone!
over en ulysksalig Symper. Tag mig til Din
Mand, af bare Christen Kierlighed, om Du saa
ikke vil bruge mig til andet, end til at passe paa de
smaa Lam, som Du skal faae.

Lene.

(sukkende.) Ja, mine Lam. Det har saa
lang Tid endnu. — — Lad os ikke tænke mere
paa det forrige. Du maae vide Peer! at Bladet
har ikke vendt sig lykkeligere for mig, end for
Dig. — — Mit kiære Mellekruus. — —

Peer.

Hvad det?

Lene.

(sanker Skaarene op.) Her seer Du det.

Johan.

Peer.

Peer.

J Stykker! nu! saa ere vi da ligevel farne,
min Smut! Du har Fattigdom, og jeg har Ar-
mod. Ei, frisk Hymmer! lad os legge vores
Fattigdom sammen. Hvem veed, om der ikke
endda, maaſkee torde komme noget ud.

Johan.

O! mine ſtakfels 10 Rdlr.

Peer.

Ei! ſaa hold op igien, Din Graderer!
med Din evige Jammerſang! (til Lene.) Du ſva-
rer intet, lille Lene! kom! betragt mig engang
ret. Er jeg ikke en friff levendes Gut? Tag
imod Tilbuddet; jeg ſkal være Dig Mand for, at
Du ſkal ikke fortryde det.

Lene.

Du mig Lyſt og god Lykke lover

Du det haaber; men jeg, deſvær!

Ellibrigt og falſkt jeg Haabet ſeer,

Og ſaadan Prøve, jeg ei vover.

Hæftigt

Hastigt Val gjør, at Elskeren
 Af sin Feil tidt maae føle Smerten.
 Gierne regner han Feil, min Ven!
 Som sin Regning gjør, førend Berten.

Johan.

Ja, alt for sandt, desværre!

Peer.

Hvad har Du heri at snakke? Lad den Sag
 komme an paa os selv.

Johan.

Det volder, at det kommer overeens med
 den Lærdom, som een nu nyeligen gav mig, og
 som jeg er vis paa, har aldrig løiet.

Peer.

Hvem var da denne: een? Du Sancte
 Seneca! Du kommer altid med Dine Sens-
 tentser.

Johan.

Johan.

Hvem det var?

Peer.

Ja! see til, at Du finder paa det.

Johan.

Det var Biørnen.

Peer.

Biørnen? Ha, ha, ha! Biørnen har
talt med Dig? Der har vi en anden Raptus.

Johan.

Ja ja, siger jeg! Han har talt med mig,
og oven i Kibbet, havde han sin Snude lige i mit
Øre.

Eene.

Oh! det maaske ret være pudseerligt. Lad
os da høre det.

D

Peer.

Peer.

Det er et af hans selogiorte Eventyr. Nu!
hvad har han da sagt Dig?

Johan.

Ah, desværre! han har sagt mig saa me-
get, at jeg forglemmer det ikke saa hastig.

Jeg laae i Dødsens Frygt og Fare
Mit hele Legem skælvede.
„ For denne Gang vil jeg Dig spare
„ Sagde han: styr Din Engstelse.
„ Men hvist Din Kammerat i Dre:
„ Daarligt Project lykkes kun slet;
„ For Du har troffet Biørnen ret,
„ Skal Du ei Giæld paa Huden giøre.

Peer.

Peer.

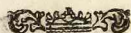
Anslaget slog os Feil, desværre!

Men man maae trøste sig igien,
Det hændes fleer. Dog Biornens Lære
Aldrig jeg skal forglemme den.
Lystig, min Glut! ei Klage føre
Lee ad vort Haab, som slog os Elit;
Vi leer ad Dret, Du kun fik,
Af Lykken, Du var vis at giøre.

Eene.

Lad os hinanden ikke spotte;
Men lad os hver til sit nu gaae,
Mit Haab var Damp, som Jeres, maatte
Jeg det, som J, i Binden slaae
Den Lærdom fik vi dog at høre:
Daarlige Project lykkes kun slet
For man har troffet Biornen ret,
Skal man ei Gield paa Huden giøre.

E h o r.

E h o r.

Saa Lykken let

Med Haab os gottes

Os siden spotter.

(Til Parterre.)

Har Biernen Ret?

E n d e.

